

CONSTITUȚIA
REPUBLICII AUSTRIA

CONSTITUȚIA REPUBLICII AUSTRIA

Prezentare generală

Conf. univ. dr. Silviu Gabriel BARBU

1. Scurt istoric

Hans Kelsen, marele teoretician austriac al pozitivismului juridic, este redactorul principal al Constituției Austriei din 1929, Lege fundamentală rezultată din revizuirea Constituției din 1920 prin care a fost instituită prima republică austriacă în contextul pierderii Primului Război Mondial de către Imperiul Habsburgic. Constituția Republicii Austria instaurează un sistem federal care se concentrează pe landuri (*Länder*), adică ținuturile care formau statele ereditare tradiționale ale habsburgilor.

În perioada celui de-al Doilea Război Mondial, sub ocupația nazistă, a fost suspendată aplicarea normelor constituționale austriece din 1929. După război, prin Legea constituțională din 13 mai 1945 a fost repusă în vigoare Constituția din 1929, instaurându-se practic a doua republică după sfârșitul perioadei de ocupație.

Austria a semnat tratatul de aderare la Uniunea Europeană în anul 1994, cu o pregătire de preaderare mai mare de zece ani, din anul 1995 devenind stat membru al UE. Astfel, între anii 1983 și 1995 au fost aduse Constituției 23 de amendamente pentru a face compatibil statul austriac cu statutul de țară membră a Uniunii Europene. Modificările și completările privesc îndeosebi problema participării diferitelor autorități și instituții ale statului austriac la procesul decizional în cadrul Uniunii Europene.

Ultimele modificări și completări semnificative au fost aduse Constituției Austriei în anii 2009, 2013 și 2014. Constituția Austriei este sistematizată în nouă capitole și reglementează amply teme clasice pentru orice Lege fundamentală modernă, precum și diverse domenii și materii care, în mod obișnuit, fac obiectul de reglementare al legilor organice sau ordinare.

2. Raporturile dintre principalele autorități statale

Austria are ca formă de guvernământ republica democrată, are un regim parlamentar și este formată din nouă landuri, reunite în cadrul organizatoric specific unei federații.

Puterea legislativă a Federației este exercitată de către Consiliul Național (*Nationalrat*) împreună cu Consiliul Federal (*Bundesrat*), cele două constituind camerele Adunării Federale cu rol de Parlament al Austriei (*Bundesversammlung*).

Puterea executivă a Federației este exercitată de Președintele Federal (*Bundespräsident*) împreună cu Guvernul Federal (*Bundesregierung*).

Puterea judecătorească este exercitată de către o instanță supremă, și anume Curtea Supremă, precum și de restul instanțelor judecătorești stabilite de lege.

Președintele este ales pentru un mandat de șapte ani de către cetățenii austrieci cu drept de vot pentru Consiliul Național, prin vot egal, direct, personal, liber și secret. La rândul său, Președintele Federal numește Cancelarul Federal și, la propunerea acestuia din urmă, pe ceilalți membri ai Guvernului Federal, având, de asemenea, dreptul de a revoca Cancelarul Federal și Guvernul Federal.

Consiliul Național este ales pentru un mandat de cinci ani, calculat de la data primei întruniri a acestuia. Președintele Federal convoacă în fiecare an Consiliul Național pentru o sesiune ordinară care nu va începe înainte de 15 septembrie și care nu va depăși data de 15 iulie a anului următor. Președintele statului poate dizolva Consiliul Național care, înainte de expirarea unui mandat legislativ, are posibilitatea de a vota propria dizolvare în baza unei legi ordinare. Președintele Federal numește în funcțiile publice importante, inclusiv în funcțiile din justiție.

În Consiliul Federal sunt reprezentate landurile, proporțional cu numărul de cetățeni din fiecare land. Președintele Federal este cel care stabilește, în urma recensământului general, numărul de membri care urmează a fi delegați de fiecare land. Conform Constituției, membrii Consiliului Federal și supleanții acestora sunt aleși de către dietele landurilor, ei netrebuind să fie membri ai Dietei care îi delegă, însă este necesar să fie eligibili pentru aceasta. După expirarea mandatului legislativ al unei Diete de land sau după dizolvarea acesteia, membrii delegați de aceasta în cadrul Consiliului Federal rămân în funcție până la momentul la care noua Dietă organizează alegeri pentru Consiliul Federal. Președinția Consiliului Federal este preluată de landuri, în ordine alfabetică, la fiecare șase luni. Astfel, Consiliul Federal va fi convocat de Președintele acestuia la sediul Consiliului Național. Președintele Consiliului va convoca imediat Consiliul Federal în cazul în care cel puțin un sfert dintre membrii săi sau Guvernul Federal solicită acest lucru.

Adunarea Federală (Parlamentul) alcătuită din cele două Consilii (Camere) este convocată de Președintele Federal. Președinția este deținută alternativ de către Președintele Consiliului Național și de către Președintele Consiliului Federal, începând cu cel dintâi. Hotărârile Adunării Federale sunt semnate de Președintele acesteia și contrasemnate de Cancelarul Federal.

Guvernul Federal este alcătuit din Cancelarul Federal – omologul Prim-ministrului –, Vicecancelarul și ceilalți miniștri federali. Vicecancelarul are dreptul de a-l înlocui pe Cancelarul Federal în legătură cu întreaga sferă de competență a acestuia. Cvorumul de lucru al Guvernului Federal este de peste jumătate dintre membrii săi. În cazul în care Consiliul Național adoptă o moțiune de cenzură, în

prezența a cel puțin jumătate dintre membrii acestuia, împotriva Guvernului Federal sau a membrilor acestuia, Guvernul Federal sau ministrul federal respectiv vor fi revocați. De asemenea, membrii Guvernului Federal răspund în fața Consiliului Național, pentru activitatea în funcția de ministru.

3. Autoritatea judecătorească

Sistemul judiciar al Austriei este format din instanțele de drept comun, parchetele, penitenciarele (penitenciare pentru arest preventiv și penitenciare pentru executarea pedepsei) și sistemul de probațiune, în sensul de tot unitar ce acoperă, din punct de vedere instituțional, toate etapele procedurilor judiciare din materie penală. Ca arie de jurisdicție, instanțele de drept comun nu au în competență materia dreptului administrativ și fiscal, în privința cărora există instanțe specializate, denumite generic curți administrative.

Instanțele judecătorești sunt instituții de stat care judecă litigiile de drept civil (în accepțiunea largă) și cauze de drept penal în cadrul unei proceduri formale. Instanțele judecătorești sunt instituite prin lege și sunt conduse și compuse de judecători independenți și imparțiali (în mod evident există și personal auxiliar necesar administrării justiției), care nu pot fi îndepărtați din funcție sau transferați (sunt inamovibili) și se supun numai legii. Constituția austriacă consacră curțile cu jurați pentru cauzele în care se judecă infracțiuni grave și infracțiuni privind activitatea în funcții publice, competențele fiind stabilite în mod expres prin lege.

Parchetele sunt organisme judiciare distincte care au competențe proprii, sunt constituite din procurori, fiind organizate separat de instanțe. Sarcina lor principală constă în reprezentarea interesului public în cadrul justiției penale, prin efectuarea instrucției penale. În concret, parchetele conduc investigațiile preliminare referitoare la încălcarea legii penale, formulează acuzațiile împotriva persoanelor cercetate și asigură acuzarea în instanță în cadrul procedurilor penale declanșate.

Penitenciarele au competența de a organiza executarea pedepselor privative de libertate, asigurând custodierea acestora pe baza dispozițiilor date de judecătorii constituiți în instanțele de judecată.

Sistemul de probațiune face, de asemenea, parte din sistemul judiciar, având rol instituțional focalizat în privința tratamentului juridic aplicabil anumitor categorii de condamnați care nu sunt încarcerați în sistemul penitenciar austriac. Probațiunea are ca principală preocupare intervenția pluridisciplinară asupra persoanelor cărora instanțele de judecată le-au aplicat pedepse cu suspendarea executării sau care sunt eliberate condiționat din locurile de deținere, scopul fiind acela al reintegrării sociale efective a persoanelor condamnate și stoparea fenomenului recidivei. Aceste responsabilități au fost transferate în cea mai mare parte unor asociații de drept privat (ONG-uri), care se află totuși sub supravegherea și coordonarea Ministerului Federal al Justiției.

Ministrul Federal al Justiției conduce administrația sistemului judiciar în sensul menționat mai sus. Ministerul Federal al Justiției constituie unul dintre

organismele administrative supreme ale statului federal în accepțiunea Legii fundamentale austriece. Ministrul Justiției este membru al Guvernului Federal și răspunde atât de gestionarea politică și administrativă globală pe segmentul judiciar, cât și de coordonarea și supravegherea tuturor organismelor și departamentelor conexe care interferează cu justiția și cu activitatea judiciară.

Instanțele de drept comun sunt organizate pe patru grade de jurisdicție. În prezent, următoarele instanțe sunt competente să judece acțiunile introduse în justiție: instanțele teritoriale (*Bezirksgerichte*), instanțele regionale (*Landesgerichte*), curțile superioare regionale (*Oberlandsgerichte*) și Curtea Supremă (*Oberster Gerichtshof*).

Austria își organizează prin lege, potrivit capitolului VII din Legea fundamentală (intitulat „Garanții constituționale și administrative”), un sistem de justiție administrativă (contencios administrativ), separat și paralel față de justiția de drept comun, compus din judecători administrativi care au statut profesional identic cu acela al judecătorilor din instanțele de drept comun (beneficiază de inamovibilitate). Curțile administrative funcționează la nivel de land și, respectiv, există Curtea Federală Administrativă (instanță supremă administrativă la nivel federal). Sistemul de recrutare a judecătorilor administrativi este stabilit de lege, iar în privința numirii în funcțiile de conducere ale curților administrative, guvernele landurilor au un cuvânt de spus. Prin revizuirea constituțională din anul 2013 a fost desființată Curtea competentă în materie de azil, fiind absorbită de instanțele specializate de contencios administrativ.

4. Administrația publică locală și organizarea administrativ-teritorială

Austria este împărțită în nouă landuri federale (*Bundesländer*). Acestea sunt, la rândul lor, divizate în districte (*Bezirke*) și orașe (*Statutarstädte*). Districtele sunt împărțite, de asemenea, în comune (*Gemeinden*). Orașele au competențe cumulate de district și comună (ca unitate administrativă). Este interesant de observat faptul că primarul Vienei – capitala Austriei conform normelor constituționale – este în același timp și Guvernatorul landului pe care Viena îl constituie din punct de vedere juridic. Guvernatorii landurilor (cea mai importantă funcție executivă la nivelul fiecărui land) sunt numiți de autoritățile federale.

Landurile sunt diviziuni administrative cu largă autonomie în plan decizional, având și autonomie legislativă parțială față de Guvernul Federal pentru domenii care țin de gestionarea curentă a problemelor comunității, de exemplu în chestiuni de cultură, asistență socială, tineret, mediu, vânat, construcții.

Din ansamblul normelor cuprinse în Legea fundamentală se desprinde concluzia orientării constituentului austriac spre descentralizarea administrativ-teritorială și decizională (executivă și normativă), cu numeroase competențe atribuite dietelor de land, guvernelor landurilor și celorlalte categorii de autorități locale, normele constituționale fiind foarte generoase în privința atribuțiilor lăsate la nivelul landurilor și al autorităților municipale.

Pe de altă parte, anumite domenii de reglementare sunt păstrate exclusiv în competența Parlamentului Federal (putem enumera justiția, apărarea țării, relațiile externe, regimul constituțional al naționalității etc.).

5. Drepturile fundamentale

Drepturile fundamentale nu sunt reglementate sistematizat în Constituția austriacă, în formatul de catalog distinct al drepturilor și libertăților fundamentale, care să constituie o secțiune sau capitol distinct, însă se poate observa preluarea în Constituție a multor prevederi din Convenția europeană a drepturilor omului.

Drepturile fundamentale sunt reglementate disparat sau se pot deduce contextual din diverse norme constituționale. De exemplu, dreptul la viață este garantat implicit prin art. 85, text constituțional prin care pedeapsa capitală este abolită.

Tot în mod, de regulă, indirect sunt reglementate: dreptul la petiționare, dreptul la educație, dreptul la muncă și garanții ale acestuia, dreptul de a alege și de a fi ales, dreptul de a participa în organe reprezentative, dreptul la azil, libertatea individuală și altele asemenea. Egalitatea între femei și bărbați este și ea garantată, la fel și protecția persoanelor vulnerabile.

6. Raportul dintre dreptul național și dreptul Uniunii Europene

Capitolul I, Secțiunea B conține norme ce reglementează expres și în detaliu raporturile dintre sistemul de drept național și cel al Uniunii Europene.

Guvernului Federal îi revin atribuții privind participarea Austriei la nominalizarea membrilor Comisiei, ai Curții de Justiție, ai Tribunalului, ai Curții de Conturi, ai Comitetului Băncii Europene de Investiții, ai Comitetului Economic și Social și ai Comitetului Regiunilor din cadrul Uniunii Europene.

Guvernul Federal ia măsuri astfel încât să ajungă la un acord cu Comitetul Principal al Consiliului Național în legătură cu membrii instituțiilor amintite. Guvernul Federal austriac trebuie să informeze, în același timp, Comitetul Principal al Consiliului Național și Președintele Federal cu privire la decizia sa.

Trebuie să remarcăm că Federația va informa imediat landurile cu privire la toate proiectele derulate la nivelul Uniunii Europene care afectează sfera autonomă de competență a landurilor sau care ar putea prezenta interes pentru acestea și le va da posibilitatea să formuleze avize într-un termen rezonabil care urmează a fi stabilit de Federație. Același lucru este valabil și pentru municipalități.

În cazul în care un land nu respectă punctual obligațiile stabilite pentru punerea în aplicare a actelor juridice adoptate în cadrul integrării europene și nerespectarea unei astfel de obligații este stabilită de o instanță de la nivelul Uniunii Europene împotriva Austriei, competența în legătură cu implementarea acestor măsuri, în special în legătură cu adoptarea legilor necesare, se transferă Federației.

Cancelarul Federal și Ministrul desemnat pentru Afacerile Externe își coordonează acțiunile în privința dreptului de vot asupra rezoluțiilor privind începerea unei misiuni în exteriorul Uniunii Europene, misiuni de consultare militară și

suport militar, misiuni pentru prevenirea conflictelor și menținerea păcii sau operațiuni combative în cadrul managementului crizelor, incluzând măsuri pentru stabilirea păcii și operațiuni pentru stabilizarea situației după conflicte, de asemenea incluzând deciziile referitoare la art. 42 paragraful 2, din Tratatul Uniunii Europene, amendat de Tratatul de la Lisabona despre determinarea treptată a unei politici comune de apărare.

Constituția Austriei stabilește, de asemenea, limitele competențelor reprezentantului statului austriac în cadrul Mecanismului European de Stabilitate, ilustrând rolul important al Consiliului Național și al Guvernului Federal în funcționarea acestui mecanism decizional în privința prezenței Austriei în cadrul Mecanismului European de Stabilitate.

7. Curtea Constituțională

Capitolul VII intitulat „Garanții constituționale și administrative” prevede că „autoritățile competente să asigure legalitatea tuturor actelor de administrare sunt tribunalele de contencios administrativ independente de la nivelul landurilor și Curtea Administrativă”.

În Secțiunea D din același capitol sunt reglementate modul de organizare, funcționarea și competențele Curții Constituționale.

Curtea Constituțională a Austriei are o paletă largă de competențe, mult mai numeroase decât cele care în mod tradițional sunt stabilite în atribuțiile unei curți constituționale. Astfel, Curtea Constituțională austriacă este competentă să se pronunțe asupra acțiunilor pecuniare formulate împotriva Federației, a landurilor, a municipalităților și a asociațiilor municipale, care nu au putut fi soluționate prin procedurile judiciare ordinare sau printr-o hotărâre a unei autorități administrative.

Din art. 138 se desprinde concluzia că, în Austria, Curtea Constituțională este, în realitate, instanța de cel mai înalt grad, aproximativ similar cu modelul german, fiind investită să se pronunțe asupra conflictelor de competență după cum urmează: între instanțele de judecată de orice fel și autoritățile administrative, între instanțele de drept comun și curțile administrative, între instanțele judecătorești și Curtea Administrativă Federală, între toate categoriile de instanțe de judecată și autoritățile administrative, între Curtea Constituțională și toate celelalte instanțe, dar și între Federație și un land sau între landuri.

Curtea Constituțională hotărăște dacă un anumit act legislativ sau executiv se încadrează în sfera de competență a Federației sau a landurilor, la sesizarea Guvernului Federal sau a guvernului unui land. Această competență se datorează caracterului de federație al Austriei. Curtea Constituțională hotărăște, la sesizarea Guvernului Federal sau a guvernului landului în cauză, dacă există un acord de delegare a competențelor între landuri și Federație și dacă obligațiile care decurg din acel acord, cu excepția celor pecuniare, au fost îndeplinite. Curtea Constituțională are competență, conform art. 139, să se pronunțe asupra legalității actelor normative/regulamentelor emise de o autoritate federală sau la nivel de land, un tribunal de contencios administrativ independent sau Oficiul Federal de Licității,

la sesizarea unei instanțe sau a unui tribunal de contencios administrativ independent. Chiar și fără o sesizare de acest fel, Curtea Constituțională se va pronunța *ex officio* în cazul în care ar trebui să aplice un astfel de act normativ în cadrul unui proces aflat pe rol.

De asemenea, tribunalul constituțional se pronunță asupra legalității actelor cu caracter normativ emise de o autoritate a unui land, la sesizarea Guvernului Federal și, în mod similar, asupra legalității actelor normative/regulamentelor emise de o autoritate de supraveghere a municipalităților (potrivit competențelor proprii), la sesizarea municipalității în cauză.

Curtea Constituțională se pronunță, de asemenea, asupra legalității actelor normative (indiferent de emitent), în cazul în care o cerere invocă încălcarea directă a drepturilor personale prin această nelegalitate, în măsura în care acel act normativ a devenit aplicabil pentru solicitant în absența pronunțării unei hotărâri judecătorești sau a emiterii unei decizii. În cazul în care unei părți într-un litigiu înaintat Curții Constituționale i se admite cererea de sesizare a tribunalului constituțional, iar litigiul presupune aplicarea unui act normativ de către Curtea Constituțională, procedurile inițiate în vederea stabilirii legalității acestuia vor continua. Curtea Constituțională nu poate anula un act normativ contrar legii decât în cazul în care anularea sa a fost solicitată în mod expres sau Curtea ar fi trebuit să îl aplice într-un proces aflat pe rol. În cazul în care Curtea stabilește că întregul act normativ nu are temei legal, a fost adoptat de o autoritate care nu este competentă în acea materie sau a fost publicat într-o manieră contrară legii, aceasta îl va anula în întregime pe motiv de nelegalitate. În cazul în care actul normativ supus cenzurii a fost deja abrogat la momentul pronunțării deciziei Curții Constituționale și procedurile au fost inițiate *ex officio* sau la sesizarea unei instanțe, a unui tribunal de contencios administrativ independent sau a unui solicitant care invocă încălcarea directă a drepturilor sale personale prin nelegalitatea actului normativ în litigiu, Curtea trebuie să se pronunțe asupra nelegalității acestuia.

Așadar, anularea unui act normativ austriac este pronunțată fie la cerere, fie *ex officio*, de către instanța de control constituțional, spre deosebire de alte sisteme de drept din Europa, unde, în mod obișnuit, partajarea competențelor între instanțele de contencios administrativ și instanța constituțională se face în funcție de emitentul actului oficial cenzurat – Parlamentul (caz în care, de regulă, competența aparține tribunalelor constituționale), respectiv celelalte autorități publice care emit acte administrative cu caracter individual sau normativ (unde competența aparține instanțelor de contencios administrativ, cu excepția actelor emise în cadrul procedurilor judiciare care au alt regim juridic în mod obișnuit, și anume sunt supuse cenzurii judecătorești pe ierarhia căilor de atac).

Curtea Constituțională se pronunță asupra nelegalității hotărârilor privind republicarea unei legi (tratate de stat) la sesizarea unei instanțe, a unui tribunal de contencios administrativ independent sau a Oficiului Federal de Licității. Curtea se pronunță fie dacă este sesizată prin cerere, fie *ex officio*.

Conform art. 140 din Constituția austriacă, Curtea Constituțională trebuie să se pronunțe asupra neconstituționalității legilor federale sau la nivel de land, la sesizarea Curții Supreme, a unei instanțe de apel competente, a unui tribunal de contencios administrativ independent, a Curții Federale Administrative.

Curtea Constituțională are competență de soluționare și asupra neconstituționalității legilor landurilor, la sesizarea Guvernului Federal și, în mod similar, asupra neconstituționalității legilor federale, la sesizarea Guvernului unui land, a unei treimi dintre membrii Consiliului Național sau a unei treimi dintre membrii Consiliului Federal. Legea constituțională a unui land poate prevedea că dreptul de a sesiza Curtea Constituțională cu privire la neconstituționalitatea legilor landului aparține unei treimi dintre membrii Dietei. Curtea se pronunță, de asemenea, asupra neconstituționalității legilor în cazul în care o cerere invocă încălcarea directă a drepturilor individuale prin această neconstituționalitate, în măsura în care legea a devenit aplicabilă pentru solicitant în absența pronunțării unei hotărâri judecătorești sau a emiterii unei decizii.

Instanța constituțională austriacă se pronunță și asupra legalității tratatelor.

Art. 141 enumeră alte competențe speciale ale Curții Constituționale, după cum urmează: contestațiile având ca obiect alegerea Președintelui Federal și alegerile pentru organismele reprezentative generale, Parlamentul European și autoritățile constitutive (organele reprezentative) ale asociațiilor profesionale statutare; contestațiile având ca obiect alegerile pentru Guvernul unui land și pentru autoritățile municipale cărora li se încredințează puterea executivă, precum și alte cazuri ce atrag competența tribunalului constituțional austriac (mare parte dintre aceste atribuții sunt din categoria celor specifice instanțelor de judecată, de regulă ale instanțelor de contencios administrativ).

Curtea admite o contestație electorală în cazul în care nelegalitatea invocată în fața sa a fost dovedită și a influențat rezultatul alegerilor.

Legea federală organică stabilește condițiile în care Curtea Constituțională se pronunță asupra contestațiilor având ca obiect rezultatele inițiativelor populare, ale consultărilor populației sau ale referendumurilor.

Potrivit art. 142, acțiunile judiciare, care au ca obiect responsabilitatea constituțională a autorităților supreme la nivel federal și de land pentru încălcarea culpabilă a legii în exercitarea funcțiilor lor, pot fi formulate împotriva Președintelui Federal pentru încălcarea Constituției federale, în baza deciziei Adunării Federale, împotriva membrilor Guvernului Federal și autorităților care au același statut în ce privește responsabilitatea, pentru încălcarea legii, în baza deciziei Consiliului Național, precum și în multe alte situații punctuale, enumerate limitativ de norma constituțională.

Se poate introduce o acțiune împotriva persoanelor enumerate de textul constituțional menționat mai sus, inclusiv pentru fapte care pot face obiectul unei proceduri penale, care au legătură cu funcția exercitată de persoana care urmează a fi acuzată. În acest caz, competența aparține exclusiv Curții Constituționale, iar anchetele și judecarea cauzelor în curs de desfășurare la nivelul parchetelor

sau instanțelor penale de drept comun se transferă Curții Constituționale. Curtea aplică, în aceste cazuri, procedurile și dreptul penal substanțial reglementate în legislația penală. Aceasta este o competență specială a tribunalului constituțional, având ca argument principal ideea de a asigura aplicarea unor proceduri instrumentate de Curtea cu cea mai înaltă competență jurisdicțională, fiind exclusiv determinată de calitatea persoanelor cercetate și judecate, de funcțiile publice înalte ale acestora.

Procedura de selecție pentru membrii Curții Constituționale este reglementată de art. 147, care menționează și anumite restricții privind eligibilitatea judecătorilor săi. Curtea Constituțională este compusă dintr-un Președinte, un Vicepreședinte, 12 membri ordinari și șase membri supleanți. Președintele, Vicepreședintele, șase membri ordinari și trei membri supleanți sunt numiți de Președintele Federal la recomandarea Guvernului Federal; acești membri și membrii supleanți vor fi selectați din rândul judecătorilor, al funcționarilor administrativi și al profesorilor de drept. Ceilalți șase membri și ceilalți trei membri supleanți sunt desemnați de Președintele Federal în baza propunerilor înaintate de Consiliul Național cu privire la trei membri și doi membri supleanți și de Consiliul Federal în legătură cu trei membri și un membru supleant.

Președintele, Vicepreședintele și ceilalți membri și membri supleanți trebuie să fi absolvit studii juridice sau studii de drept și științe politice și să fi deținut, timp de cel puțin zece ani, o funcție care să presupună absolvirea acestor studii.

Constituția austriacă stabilește categoriile de persoane care nu pot deține calitatea de membru al Curții Constituționale: membrii Guvernului Federal, ai unui Guvern al unui land, membrii unui organ general reprezentativ sau ai Parlamentului European; în cazul membrilor unui organ general reprezentativ sau ai Parlamentului European aleși pentru o legislatură sau un mandat cu durată determinată, această incompatibilitate continuă până la expirarea mandatului respectiv. Nici persoanele angajate de partide sau care exercită o funcție în cadrul unui partid politic nu pot deține calitatea de membru al Curții Constituționale.

Persoanele care, pe parcursul ultimilor cinci ani, au exercitat una dintre funcțiile enumerate expres în textul constituțional, nu pot fi numite în funcția de Președinte sau Vicepreședinte al Curții Constituționale. În cazul în care un membru sau un membru supleant nu dă curs unui număr de trei solicitări consecutive de a participa la o ședință a Curții Constituționale și nu oferă un motiv întemeiat, Curtea va constata formal acest fapt după audierea declarației sale. Constatarea acestui fapt va conduce la pierderea calității de judecător sau a statutului de membru supleant.

Art. 148 impune adoptarea unei legi federale speciale care să conțină norme privind organizarea și funcționarea Curții, iar regulamentul intern de organizare și funcționare a tribunalului constituțional se adoptă, în baza acestei legi, de către însăși Curtea Constituțională.

CONSTITUȚIA REPUBLICII AUSTRIA¹

CAPITOLUL I Dispoziții generale. Uniunea Europeană

Secțiunea A: Dispoziții generale

Art. 1

Austria este republică democratică. Suveranitatea sa emană de la popor.

Art. 2

1. Austria este stat federal.
2. Statul federal este format din landurile autonome Burgenland, Carintia, Austria Inferioară, Austria Superioară, Salzburg, Stiria, Tirol, Vorarlberg și Viena.
3. Modificările structurii landurilor sau o restrângere a implicării landurilor prevăzută în prezentul articol și la articolul 3 sunt stabilite, de asemenea, prin reglementări constituționale ale landurilor.

Art. 3

1. Teritoriul federal include teritoriile landurilor federale.
2. Tratatul de stat prin care se modifică granițele federale pot fi încheiate numai cu aprobarea landurilor afectate.
3. Modificările granițelor în cadrul teritoriului federal se stabilesc prin legi speciale ale Federației și landurilor afectate. Granițele din cadrul teritoriului federal se aprobă prin legile speciale ale landurilor afectate.
4. Deciziile Consiliului Național cu privire la modificările granițelor în conformitate cu alineatele 2 și 3, în măsura în care acestea nu vizează aprobarea granițelor, se adoptă în prezența a cel puțin jumătate din membrii săi și cu o majoritate de două treimi din voturile celor prezenți.

Art. 4

1. Teritoriul federal este o zonă uniformă din punct de vedere monetar, economic și vamal.

¹ Adoptată la data de 1 mai 1929 (modificarea Constituției din data de 1 octombrie 1920).
Intrare în vigoare – 1 ianuarie 1930 prin Legea nr. 1/1930.
Ultimele revizuirii – 2013, prin Legea nr. 164/2013 din data de 2 august 2013 și legile nr. 101/2014 și 102/2014, publicate în Monitorul Oficial al Republicii Austria.

2. Este interzisă instituirea unor limite vamale intermediare sau a altor restricții de circulație pe teritoriul federal.

Art. 5

1. Capitala federală și sediul autorităților federale supreme se află la Viena.

2. Pe durata unor circumstanțe extraordinare, la cererea Guvernului Federal, Președintele Federației poate stabili sediul autorităților federale supreme într-o altă locație de pe teritoriul federal.

Art. 6

1. Republica Austria se caracterizează prin tratamentul egal al tuturor cetățenilor.

2. Cetățenii austrieci sunt cetățeni ai landului în care aceștia au domiciliul; legislația landurilor poate prevedea, prin excepție, că și acei cetățeni care au reședință într-un anumit land sunt cetățeni ai aceluiași land.

3. Domiciliul unei persoane se află în locul în care aceasta s-a stabilit cu intenția, demonstrabilă sau decurgând din circumstanțe, de a conferi acelui loc calitatea de centru al relațiilor sale sociale. În cazul în care această cerință este îndeplinită de mai mult de un domiciliu, ținându-se seama, în ansamblu, de relațiile profesionale, economice și sociale ale unei persoane, persoana în cauză va desemna ca domiciliu al său locuința cu care are cea mai semnificativă relație.

4. Cu privire la organizarea alegerilor pentru Președintele Federației, pentru organele reprezentative și pentru Parlamentul European, alegerea primarului de cei competenți să aleagă Consiliul Municipal, dar și la organizarea de referendumuri, plebiscite și sondaje de opinie în temeiul Constituției federale sau al Constituțiilor landurilor, precum și în privința participării directe a celor competenți să aleagă Consiliul Municipal în gestionarea lucrărilor din propria lor sferă de competență a localității, pentru durata detenției sau a arestului în sensul Actului Constituțional Federal cu privire la protejarea libertății persoanei, Gazeta Federală de Drept nr. 684/1988, ultimele reședințe, în afară de locul de arest sau detenție, sau ultima reședință principală, în afară de locul de arest sau detenție, înainte de detenție sau arest se consideră reședințele, respectiv reședința principală a persoanei deținute sau arestate.

Art. 7

1. Toți cetățenii sunt egali în fața legii. Privilegiile în virtutea originii, sexului, averii, clasei sau religiei sunt interzise. Nimeni nu poate fi discriminat din cauza dizabilității sale. Republica (Federația, landurile și localitățile) se obligă să asigure tratamentul egal al persoanelor cu dizabilități și al persoanelor fără dizabilități în toate sferele vieții cotidiene.

2. Federația, landurile și localitățile aderă la principiul egalității între bărbați și femei. Sunt permise măsurile de promovare a egalității între femei și bărbați, în special prin eliminarea inegalităților existente.

3. Se pot aplica denumiri oficiale astfel încât acestea să indice sexul titularului funcției. Același principiu se aplică și în cazul titlurilor, al diplomelor universitare și al descrierilor ocupațiilor.

4. Exerțarea liberă a drepturilor politice este garantată angajaților din sistemul public, inclusiv membrilor armatei federale.

Art. 8

1. Limba germană este limba oficială a Republicii, respectând drepturile acordate prin legea federală minorităților lingvistice.

2. Republica (Federația, landurile și localitățile) își exprimă adeziunea cu privire la dezvoltarea diversității sale lingvistice și culturale, exprimată prin intermediul grupurilor etnice autohtone. Limba, cultura, existența și conservarea acestor grupuri etnice sunt respectate, protejate și sprijinite.

3. Limbajul semnelor este recunoscut ca limbaj independent, potrivit legii.

Art. 8a

1. Culorile Republicii Austria sunt roșu și alb. Drapelul este compus din trei benzi orizontale cu lățime egală, cea din mijloc fiind albă, iar cea de sus și cea de jos fiind roșii.

2. Stema Republicii Austria (stema federală) reprezintă un vultur negru descătușat, cu un singur cap, cu picioare aurite și cu limbă roșie. Pe pieptul său se află un scut roșu, intersectat de un element argintiu. Vulturul poartă pe cap o coroană cu aspect mural, cu trei creneluri vizibile. De gheare atârână un lanț de fier rupt. În gheara dreaptă, vulturul ține o seceră aurită cu lama înspre interior, iar în gheara stângă, acesta ține un ciocan aurit.

3. Legea federală include prevederi detaliate, în special cu privire la protejarea culorilor, a stemei și a sigiliului Republicii.

Art. 9

1. Regulile de drept internațional general recunoscute fac parte integrantă din dreptul federal.

2. În baza legii sau a unui tratat de stat aprobat în conformitate cu articolul 50, alineatul 1, se pot transfera competențe federale specifice către alte state sau organizații interguvernamentale. În același mod se poate reglementa activitatea agenților statelor străine sau ai organizațiilor interguvernamentale în Austria și activitatea agenților austrieci în străinătate și se poate prevedea transferul competențelor federale unice ale altor state sau ale organizațiilor interguvernamentale către agenții austrieci. În acest cadru, se poate prevedea că agenții austrieci se vor supune autorității agenților altor state sau ai organizațiilor interguvernamentale sau că agenții altor state sau cei internaționali se vor supune autorității agenților austrieci.

Art. 9a

1. Austria adoptă o strategie globală în ce privește apărarea națională. Obiectivul acesteia este menținerea independenței teritoriului federal, precum

și inviolabilitatea și unitatea acestuia, în special în ce privește menținerea și apărarea neutralității permanente. În acest cadru, instituțiile constituționale și capacitatea de funcționare a acestora, precum și libertățile democratice ale rezidenților vor fi, de asemenea, protejate și apărate împotriva unor atacuri armate din exterior.

2. Apărarea teritoriului național include apărarea militară, protecția integrității populației, protecția civilă și economică.

3. Toți cetățenii de sex masculin au obligația de a efectua serviciul militar. Cetățenii de sex feminin pot efectua serviciul militar în mod voluntar în cadrul armatei federale în calitate de soldați și au dreptul de a înceta acest serviciu.

4. Persoanele care, din motive de conștiință, refuză să îndeplinească obligația de serviciu militar și sunt scutite de această obligație, vor efectua un serviciu civil alternativ.

Art. 10

1. Federația are competențe legislative și executive în următoarele domenii:
 1. Constituția federală, în special alegerea membrilor Consiliului Național și referendumurile prevăzute de Constituția federală; Curtea Constituțională; Curtea Administrativă, cu excepția organizării curților administrative de la nivelul landurilor;
 - 1.a. alegerile pentru Parlamentul European; alegerile pentru grupurile de acțiune Europene;
 2. afacerile externe, inclusiv reprezentarea politică și economică în legătură cu alte țări, în special încheierea de tratate internaționale, respectând competența landurilor în conformitate cu articolul 16, alineatul 1; demarcarea frontierelor; comerțul cu bunuri și animale cu alte țări; regimul vamal;
 3. reglementarea și controlul intrărilor și ieșirilor de pe teritoriul federal; imigrația și emigrația; pașapoartele; interzicerea rezidenței, expulzarea și deportarea; azilul; extrădarea;
 4. finanțele federale, în special impozitele care sunt colectate exclusiv sau parțial pentru Federație; monopolurile;
 5. sistemul monetar, de creditare, bancar și bursele de valori; sistemul de mărimi fizice și unități de măsură, standarde și marcare;
 6. dreptul civil, inclusiv normele privind asocierea economică, însă cu excepția reglementărilor referitoare la tranzacțiile imobiliare cu cetățeni străini și tranzacțiile cu proprietăți imobiliare construite sau care urmează a fi construite. Acestea sunt supuse restricțiilor impuse de autoritățile administrative, inclusiv dobândirea legală de bunuri în urma decesului de către persoane din afara cercului de moștenitori legali; aspectele legate de fondurile private; dreptul penal, cu excepția dreptului penal administrativ și procedurii penale administrative

- în domeniul care se încadrează în sfera autonomă de competență a landurilor; înfăptuirea justiției; instituțiile pentru protecția societății împotriva unor persoane și grupări infracționale periculoase; dreptul de autor; presa; exproprierea, în măsura în care aceasta nu privește materii incluse în sfera autonomă de competență a landurilor; notari, avocați și profesii conexe;
7. menținerea păcii, a ordinii și a securității, inclusiv extinderea asistenței de bază în general, însă cu excluderea problemelor de siguranță publică locală; dreptul de asociere și de întrunire; starea civilă, inclusiv înregistrarea nașterilor, căsătoriilor și deceselor și schimbarea numelui; serviciul de poliție pentru cetățenii străini și înregistrarea reședinței acestora; armament, muniție și explozivi și regimul armelor de foc;
 8. comerț și industrie; reclamele făcute public și brokerajul comercial; restrângerea concurenței nelocale; brevete și protecția desenelor, a mărcilor și a altor descrieri ale mărfurilor; consilierii în proprietate industrială; construcțiile civile; camerele de comerț și industrie; înființarea asociațiilor profesionale, în măsura în care acestea sunt reprezentative la nivelul întregului teritoriu federal, însă cu excepția celor din domeniul agriculturii și silviculturii;
 9. transportul feroviar, transportul aerian și cel naval, în măsura în care ultimul dintre acestea nu intră în domeniul de aplicare al articolului 11; circulația rutieră; drumurile declarate, prin lege federală, autostrăzi federale ca urmare a importanței acestora pentru traficul de tranzit, cu excepția poliției autostrăzilor; poliția fluvială și navală, în măsura în care acestea nu intră în domeniul de aplicare al articolului 11; sistemul poștal și de telecomunicații; studiile de impact asupra mediului pentru proiectele referitoare la aceste domenii, în cazurile în care se anticipează efecte semnificative asupra mediului;
 10. mineritul; silvicultura, inclusiv transportul prin plutirea materialului lemnos; drepturile privind apa; controlul și conservarea apelor pentru devierea sigură a inundațiilor sau pentru transportul naval și transportul flotabil; corectarea torenților; construirea și întreținerea căilor navigabile; reglementarea și standardizarea instituțiilor din domeniul energiei electrice și a centralelor electrice, precum și măsurile de siguranță în acest domeniu; prevederile privind transportul de energie electrică, în măsura în care acesta vizează teritoriul a două sau mai multe landuri; motoarele cu aburi și alte motoare acționate electric; topografia;
 11. legislația muncii, în măsura în care aceasta nu intră în domeniul de aplicare al articolului 12; asigurările sociale și contractuale; camerele pentru lucrători și angajații salariați, cu excepția celor din domeniul agriculturii și silviculturii;

12. sănătatea publică, cu excepția serviciilor de pompe funebre și a serviciilor municipale de prim-ajutor și salubritate, însă numai supravegherea sanitară a spitalelor, a centrelor de îngrijire și asistență, a stațiilor de tratament și a resurselor curative naturale; măsurile de contracarare a factorilor periculoși pentru mediu prin depășirea limitelor de emisie; menținerea curățeniei aerului, respectând competența landurilor în legătură cu instalațiile de încălzire; eliminarea deșeurilor periculoase, însă, în ce privește alte categorii de deșeuri, numai în măsura în care este necesară adoptarea unor reglementări uniforme; domeniul veterinar; nutriția, inclusiv inspecția produselor alimentare; reglementarea tranzacțiilor comerciale cu semințe și plante, nutreț și îngrășăminte, precum și cu conservanți pentru plante și cu aparatură de securitate pentru plante, inclusiv reglementarea procedurilor de admitere în cazul semințelor și a plantelor;
 13. serviciile de arhivare și bibliotecă în scopuri științifice și de specialitate; colecțiile și instituțiile federale din domeniul artelor și al științelor; teatrele federale, cu excepția aspectelor legate de construcții; conservarea monumentelor; cultele religioase; recensămintele, precum și alte activități de statistică – care permit landurilor să desfășoare pe propriul teritoriu orice tip de activitate statistică – în măsura în care acestea nu servesc doar interesele unui singur land; fondurile și fundațiile, în cazul în care scopurile acestora depășesc sfera de interes a unui singur land și acestea nu au fost până în prezent administrate autonom de către landuri;
 14. organizarea și comanda poliției federale; stabilirea condițiilor privind înființarea și organizarea altor forțe de protecție, cu excepția jandarmeriilor municipale; stabilirea condițiilor privind înarmarea forțelor de protecție și dreptul acestora de utilizare a armelor.
 15. domeniul militar; serviciul civil; daunele de război și măsurile de asistență pentru bunăstarea combatanților și a urmașilor acestora; îngrijirea cimitirelor militare; măsurile necesare, din cauza sau ca urmare a unui război, pentru a asigura desfășurarea uniformă a activităților economice, în special în legătură cu aprovizionarea populației cu bunuri de primă necesitate;
 16. înființarea autorităților federale și a altor agenții federale; statutul și drepturile de reprezentare ale angajaților federali;
 17. politica socială privind populația, în măsura în care aceasta se referă la acordarea alocațiilor pentru copii și la crearea unui sistem de egalizare a sarcinilor pentru familii;
 18. Abrogat.
2. Prin legile federale cu privire la dreptul la succesiune în cazul proprietăților agricole indivize, precum și prin legile federale adoptate în conformitate

cu alineatul 1, punctul 10 de mai sus, adunările legislative ale landurilor pot fi împuternicite să adopte norme de aplicare a unor prevederi individuale care trebuie să fie indicate în mod expres. Prevederile articolului 15, alineatul 6, se aplică prin analogie acestor legi ale landurilor. Executarea legilor de punere în aplicare adoptate în aceste cazuri revine Federației, însă regulamentele de aplicare, în măsura în care acestea se referă la normele de punere în aplicare ale legii landului, necesită consultarea prealabilă a guvernului landului în cauză.

3. Înainte de încheierea tratatelor care, în sensul articolului 16, impun măsuri de punere în aplicare sau afectează în alt fel sfera autonomă de competență a landurilor, Federația trebuie să acorde landurilor posibilitatea de a-și exprima opinia. În cazul în care Federația se află în posesia unui punct de vedere identic formulat de landuri, aceasta este obligată să țină seama de opinia landurilor la momentul încheierii tratatului de stat. Federația nu este obligată să țină seama de punctele de vedere ale landurilor decât în cazul existenței unor motive imperioase de politică externă; Federația informează de îndată landurile cu privire la aceste motive.

4. Abrogat.
5. Abrogat.
6. Abrogat.

Art. 11

1. Federația are competențe legislative, iar landurile au competențe executive în următoarele domenii:

1. cetățenia;
2. asociațiile profesionale, în măsura în care acestea nu intră în domeniul de aplicare al articolului 10, însă cu excepția celor din domeniul agriculturii și silviculturii, precum și a celor din domeniul serviciilor de orientare alpină și al serviciilor oferite de instructorii de ski și al celor oferite de instructorii de sport care sunt de competența autonomă a landurilor;
3. locuințele sociale, cu excepția promovării construcției de locuințe și a reabilitării locuințelor;
4. poliția rutieră;
5. salubritatea;
6. transportul naval intern, în legătură cu licențele de transport, facilitățile de transport și măsurile obligatorii privind aceste facilități, în măsura în care nu se aplică Dunării, Lacului Constance, Lacului Neusiedl și porțiunilor de graniță ale altor ape de frontieră; poliția fluvială și navală pe apele interioare, cu excepția Dunării, a Lacului Constance, a Lacului Neusiedl și a porțiunilor de graniță ale altor ape de frontieră;
7. studiile de impact asupra mediului pentru proiectele referitoare la aceste domenii, în cazurile în care se anticipează efecte semnificative

asupra mediului; aprobarea acestor proiecte, în măsura în care se consideră că este necesară adoptarea unor reglementări uniforme.

8. protecția animalelor, în măsura în care aceasta nu este de competența legislației federale în conformitate cu alte reglementări, cu excepția vânătorii sau a pescuitului.

2. În măsura în care se consideră că este necesară adoptarea unor reglementări uniforme în domeniile privind procedura administrativă, prevederile generale de drept penal administrativ, procedura penală administrativă și executarea administrativă, chiar și în cazurile în care competența legislativă revine landurilor, în special în ce privește impozitarea, legea federală asigură reglementarea; legile federale sau legile landurilor care stabilesc sferile specifice de administrare pot include dispoziții derogatorii, numai în cazul în care acestea sunt necesare pentru a asigura reglementarea optimă.

3. Regulamentele de aplicare cu privire la legile federale enumerate la alineatele 1 și 2 de mai sus se adoptă de către Federație, cu excepția cazurilor în care aceste legi prevăd altfel. Modalitatea de publicare a regulamentelor de aplicare, adoptate de landuri în domeniile specificate la alineatul 1, punctele 4 și 6 de mai sus, în temeiul autorizării legii federale, este prevăzută de legea federală.

4. Aplicarea legilor adoptate în conformitate cu alineatul 2 și a regulamentelor de aplicare emise în legătură cu acestea revine Federației sau landurilor, în funcție de competența executivă a Federației sau a landurilor cu privire la obiectul procedurii.

5. Legile federale pot stabili limite uniforme de emisie pentru poluanții atmosferici, în măsura în care este necesară adoptarea unor reglementări uniforme. Acestea nu pot fi depășite prin reglementările federale și ale landurilor prevăzute pentru sectoarele individuale de administrare.

6. În măsura în care se consideră că este necesară adoptarea unor reglementări uniforme, legea federală va reglementa procedura de participare a cetățenilor cu privire la proiectele care urmează a fi guvernate de legea federală, participarea la procedurile administrative ulterioare procedurii de participare a cetățenilor și luarea în considerare a rezultatelor în urma procedurii de participare a cetățenilor la momentul emiterii acordurilor necesare cu privire la proiectele respective, precum și aprobarea proiectelor specificate la articolul 10, alineatul 1, punctul 9. Dispozițiile alineatului 4 se aplică în vederea punerii în executare a acestor reglementări.

7. În domeniile menționate la alineatul 1, punctele 7 și 8, Guvernul Federal și ministerele federale individuale au următoarele competențe față de Guvernul unui land:

1. prerogativa de a verifica, prin intermediul agențiilor federale, documentele emise de autoritățile landurilor;
2. prerogativa de a solicita transmiterea de rapoarte privind aplicarea legilor și regulamentelor adoptate de Federație;

3. prerogativa de a solicita toate informațiile necesare privind aplicarea unui proiect legislativ, în vederea pregătirii adoptării legilor și regulamentelor de Federație;
4. prerogativa de a solicita, în anumite cazuri, informații și prezentarea de documente, în măsura în care aceasta este necesară în vederea exercitării altor prerogative.

Art. 12

1. Federația are competențe legislative în domeniile principale, iar landurile au competențe de adoptare a legilor de aplicare și competențe executive în legătură cu:

1. asistența socială; politica privind populația, în măsura în care aceasta nu intră în domeniul de aplicare al articolului 10; instituțiile sociale publice și de asistență socială; ajutoarele sociale acordate mamelor, copiilor și tinerilor; spitalele și centrele de îngrijire medicală; cerințele ce urmează a fi impuse din motive de sănătate în legătură cu stațiunile de tratament, sanatoriile și centrele de sănătate; resursele curative naturale;
2. instituțiile publice, pentru soluționarea disputelor în afara instanței;
3. reforma funciară, în special măsurile de comasare a terenurilor și de retrocedare;
4. protecția plantelor împotriva bolilor și a dăunătorilor;
5. aspectele legate de energia electrică, în măsura în care acestea nu intră în domeniul de aplicare al articolului 10;
6. legislația muncii și protecția lucrătorilor și a angajaților, în măsura în care acestea vizează lucrătorii și angajații din domeniul agricol și silvic.

2. Legile fundamentale și prevederile fundamentale din legislația federală vor fi desemnate în mod expres ca atare.

Art. 13

1. Competențele Federației și ale landurilor în materie fiscală vor fi prevăzute de o lege constituțională federală specială („Legea constituțională a finanțelor”).

2. Federația, landurile și localitățile trebuie să urmărească asigurarea unui echilibru general și a unor bugete echilibrate sustenabile în desfășurarea activităților economice ale acestora. Acestea trebuie să țină seama de aceste obiective în cadrul activității de întocmire a bugetelor.

3. Federația, landurile și localitățile trebuie să urmărească respectarea egalității de șanse și tratament între femei și bărbați în cadrul activității de întocmire a bugetelor.

Art. 14

1. Federația deține competența legislativă și executivă în materia învățământului și a educației în probleme referitoare la căminele pentru elevi și studenți, cu

excepția cazului în care prezenta Constituție prevede altfel. Aspectele reglementate de articolul 14a nu intră în domeniul învățământului și al educației în sensul prezentului articol.

2. Federația deține competența legislativă, iar landurile dețin competența executivă în legătură cu aspecte referitoare la codul privind statutul personalului didactic și drepturile de reprezentare ale cadrelor didactice din școlile publice obligatorii, cu excepția cazului în care alineatul 4 litera a de mai jos prevede altfel. Aceste legi federale pot autoriza legislativele landurilor să adopte norme de aplicare pentru prevederi individuale exprese și de strictă aplicare; prevederile articolului 15, alineatul 6, se aplică prin analogie în aceste cazuri. Federația adoptă regulamentele de aplicare cu privire la aceste legi federale, cu excepția cazului în care prezentul document prevede altfel.

3. Federația are competențe legislative în privința principiilor, iar landurile au competențe de adoptare a legilor de aplicare și competențe executive în legătură cu:

- a. compunerea și dispunerea organelor colegiale care urmează a fi constituite în cadrul autorităților federale de învățământ de la nivelul landurilor și al districtelor politice, inclusiv numirea și remunerarea membrilor acestora;
 - b. cadrul de organizare (structura, formele de organizare, înființarea, susținerea, desființarea, districtele locale, numărul de elevi și perioadele de învățământ) al școlilor publice obligatorii;
 - c. cadrul de organizare al căminelor pentru elevi susținute din fonduri publice, destinate exclusiv sau în principal elevilor școlilor obligatorii;
 - d. calificările profesionale ale educatorilor și asistenților educaționali care urmează a fi angajați de landuri, localități sau asociații municipale la centrele și căminele pentru elevi, destinate exclusiv sau în principal elevilor școlilor obligatorii.
4. Landurile au competențe legislative și executive în următoarele materii:
- a. competența autorităților de a exercita prerogativa de serviciu în legătură cu cadrele didactice din cadrul școlilor publice obligatorii, în baza legilor adoptate în temeiul alineatului 2 de mai sus; legile landurilor vor prevedea că autoritățile federale de învățământ din cadrul landurilor și al districtelor politice trebuie să participe la procedurile de numire, la alte proceduri de selecție pentru ocuparea posturilor, precum și la procedurile de atribuire, eligibilitate și disciplinare. Participarea la procedurile de numire, la alte proceduri de selecție pentru ocuparea posturilor, precum și la procedurile de atribuire va include, în toate situațiile, un drept de nominalizare din partea autorității federale de învățământ de nivel primar;
 - b. sistemul de grădinițe și sistemul de centre de zi.

5. Prin derogare de la prevederile alineatelor 2 – 4 de mai sus, Federația are competențe legislative și executive în următoarele domenii:

- a. școlile publice pentru practică pedagogică, grădinițele pentru practică pedagogică, centrele de zi pentru practică pedagogică și căminele de elevi pentru practică pedagogică de pe lângă o școală publică, în scopul realizării instruirii practice, în conformitate cu prevederile programei de învățământ;
- b. căminele pentru elevi susținute din fonduri publice, destinate exclusiv sau în principal elevilor școlilor pentru practică pedagogică menționate la litera a de mai sus;
- c. statutul personalului didactic și drepturile de reprezentare ale cadrelor didactice, ale asistenților educaționali și ale educatorilor din cadrul instituțiilor publice menționate la literele a și b de mai sus.

5a. Valorile fundamentale ale învățământului sunt democrația, umanitatea, solidaritatea, pacea și dreptatea, precum și onestitatea și toleranța față de oameni, în baza cărora acesta asigură pentru întreaga populație, independent de origine, situație socială și financiară, un nivel educațional maxim, protejând și dezvoltând permanent calitatea optimă. În cadrul unei colaborări de tip parteneriat între elevi, părinți și cadre didactice, copiilor și tinerilor li se va da posibilitatea să se dezvolte intelectual, psihic și fizic la un nivel optim pentru a le permite să devină persoane sănătoase, încrezătoare în sine, fericite, orientate spre performanță, conștiincioase, talentate și creative, capabile să își asume responsabilitatea pentru propria persoană, pentru alte persoane, pentru mediul înconjurător și generațiile viitoare, cu valori sociale, religioase și morale. Tinerii vor fi îndrumați spre gândire independentă și înțelegere socială, spre deschidere față de ideile politice, religioase și de ideologiile altor persoane și pentru a deveni capabili să participe la viața culturală și economică a Austriei, a Europei și a lumii și pentru a participa la misiunile comune ale omenirii, prețuind libertatea și pacea, în conformitate cu propriul parcurs de dezvoltare și de educație.

6. Școlile sunt instituții în care elevii vor fi educați colectiv, în conformitate cu o programă de învățământ comprehensivă stabilită și în care se are în vedere un obiectiv educațional comprehensiv în ce privește împărtășirea cunoștințelor și deprinderea abilităților. Școlile publice sunt acele școli înființate și susținute de autoritățile prevăzute de lege. Federația este autoritatea prevăzută de lege, în măsura în care Federația are competențe legislative și executive în legătură cu aspecte referitoare la înființarea, susținerea și desființarea școlilor publice. Landul sau, în conformitate cu prevederile legale ale landurilor, localitatea sau asocierea municipală este autoritatea prevăzută de lege în măsura în care landul are competențe legislative sau de aplicare a legii și competențe executive în legătură cu aspecte referitoare la înființarea, susținerea și desființarea școlilor publice. Școlile publice sunt accesibile tuturor, indiferent de origine, sex, rasă, avere, clasă, limbă și religie și în alte privințe în limitele cerințelor legale. Aceleași principii se aplică, prin analogie, grădinițelor, centrelor de zi și căminelor pentru elevi.

6a. Legislația trebuie să prevadă un sistem de învățământ diferențiat, organizat în conformitate cu programul educațional, cel puțin în școlile generale și școlile profesionale, și în conformitate cu nivelul de educație din cadrul școlilor primare și secundare, cu asigurarea unei diferențieri corespunzătoare suplimentare pentru școlile secundare.

7. Școlile private se deosebesc de școlile publice; acestea dobândesc statutul de școală publică în conformitate cu prevederile legale.

7a. Durata învățământului obligatoriu este de minimum nouă ani, existând, de asemenea, o durată a învățământului profesional obligatoriu.

8. În materii care, în conformitate cu alineatele 2 și 3, intră în sfera de competență executivă a landurilor, Federația are dreptul de a obține informații cu privire la respectarea legilor și regulamentelor emise în baza acestor alineate și poate delega, în acest scop, funcționari în cadrul școlilor și al căminelor pentru elevi. În cazul în care se observă deficiențe, Guvernatorul poate primi instrucțiuni (articolul 20, alineatul 1) în vederea remedierii acestor deficiențe într-un termen corespunzător. Guvernatorul va asigura remedierea deficiențelor în conformitate cu prevederile legale și, în vederea îndeplinirii acestor instrucțiuni, va utiliza toate mijloacele de care dispune în calitate de autoritate care acționează în numele landului în sfera sa autonomă de competență.

9. Normele cu caracter general din articolele 10 și 21, referitoare la alocarea competențelor legislative și executive cu privire la condițiile de lucru Federației, landurilor, localităților și asociațiilor de localități, se aplică în privința statutului cadrelor didactice, asistenților educaționali și educatorilor, cu excepția cazului în care alineatele anterioare prevăd altfel. Aceleași norme se aplică și drepturilor de reprezentare ale cadrelor didactice, ale asistenților educaționali și ale educatorilor.

10. În domeniul referitoare la învățământul gratuit și la relația dintre învățământ și biserici (societăți religioase), inclusiv educația religioasă în cadrul unităților de învățământ, Consiliul Național adoptă legi federale numai în prezența a cel puțin jumătate dintre membrii săi și cu o majoritate de două treimi dintre voturile exprimate, în măsura în care nu este vorba de aspecte ce țin de universități sau colegii. Aceeași regulă se aplică în cazul în care nu se ține seama de principiile de la alineatul 6a și în cazul ratificării tratatelor de stat negociate în legătură cu aspectele de mai sus și care se încadrează în categoria prevăzută de articolul 50.

11. Abrogat.

Art. 14a

1. Cu excepția cazului în care următoarele alineate prevăd altfel, landurile au competențe legislative și executive cu privire la școlarizarea în domeniul agricol și silvic, precum și în legătură cu învățământul în domeniul agricol și silvic în ce privește aspectele referitoare la internate și în ce privește aspectele referitoare la

statutul personalului didactic și drepturile de reprezentare ale cadrelor didactice și ale asistenților educaționali din școlile și internatele care intră în domeniul de aplicare al prezentului articol. Aspectele referitoare la învățământul din colegii și facultăți nu sunt incluse în categoria școlarizării din domeniul agricol și silvic.

2. Federația are competențe legislative și executive în următoarele materii:

- a. școlile agricole și silvice secundare și școlile pentru formarea și perfecționarea cadrelor didactice care activează în școli agricole și silvice;
- b. colegiile tehnice pentru formarea lucrătorilor silvici;
- c. colegii tehnice publice agricole și silvice legate organizațional de una dintre școlile publice menționate la literele a și b de mai sus sau de un institut federal de cercetare în domeniul agricol și silvic pentru asigurarea stagiilor practice prevăzute de programele de învățământ;
- d. internatele destinate exclusiv sau în principal pentru elevii școlilor menționate la literele a și c de mai sus;
- e. statutul personalului didactic și drepturile de reprezentare ale cadrelor didactice și ale asistenților educaționali din instituțiile menționate la literele a și d de mai sus;
- f. subvențiile acordate pentru cheltuielile de personal ale școlilor confesionale din domeniul agriculturii și silviculturii;
- g. institutele agricole și silvice federale legate organizațional de o școală agricolă și silvică susținută de Federație pentru asigurarea stagiilor practice prevăzute de programele de învățământ ale acestor școli.

3. Cu excepția situației în care este vorba de aspectele menționate la alineatul 2 de mai sus, Federația are competențe legislative, iar landurile au competențe executive în legătură cu aspecte referitoare la:

- a. educația religioasă;
- b. statutul personalului didactic și drepturile de reprezentare ale cadrelor didactice din cadrul colegiilor tehnice și al școlilor profesionale publice din domeniul agricol și silvic și ale asistenților educaționali din cadrul internatelor susținute din fonduri publice, destinate exclusiv sau în principal pentru elevii acestor școli, însă cu excepția aspectelor ce țin de competența oficială în vederea exercitării prerogativei de serviciu în legătură cu aceste cadre didactice și acești asistenți educaționali.

Legislativele landurilor pot fi autorizate în baza unor legi federale, adoptate în temeiul prevederilor literei b de mai sus, să adopte norme de aplicare pentru reglementări individuale care vor fi specificate cu exactitate; în această privință, prevederile articolului 15, alineatul 6, se aplică prin analogie. Regulamentele de aplicare pentru legile federale vor fi adoptate de către Federație, cu excepția cazurilor în care acestea prevăd altfel.

4. Federația are competențe legislative în privința principiilor, iar landurile au competențe de adoptare a legilor de aplicare și competențe executive:

- a. în ce privește școlile profesionale din domeniul agricol și silvic, în legătură cu aspecte referitoare la definirea obiectivelor educative, materiile obligatorii și școlarizarea gratuită, precum și în legătură cu aspecte referitoare la învățământul obligatoriu și transferul de la o școală aflată într-un land la o școală din alt land;
 - b. în ce privește colegiile tehnice agricole și silvice, în legătură cu aspecte referitoare la definirea condițiilor de admitere, obiectivul educativ, formele de organizare, volumul predării și materiile obligatorii, școlarizarea gratuită și transferul de la o școală aflată într-un land la o școală din alt land;
 - c. în legătură cu aspecte referitoare la statutul public al școlilor profesionale și al colegiilor de formare private din domeniul agricol și silvic, cu excepția școlilor care se încadrează la alineatul 2, litera b, de mai sus;
 - d. în ce privește organizarea și competența comitetelor consultative care, în legătură cu aspectele menționate la alineatul 1 de mai sus, participă la activitățile executive ale landurilor.
5. Înființarea institutelor de cercetare și a colegiilor tehnice agricole și silvice specificate la alineatul 2, literele c și g, de mai sus este permisă numai dacă guvernul landului, în care școala profesională sau colegiul tehnic respectiv urmează să aibă sediul, a fost de acord cu aceasta. Acest acord nu este necesar dacă înființarea are legătură cu o școală agricolă și silvică care urmează a fi legată organizațional de o școală de formare și perfecționare a cadrelor didactice și de școli agricole și silvice, în vederea asigurării stagiilor practice prevăzute de programele de învățământ ale acestora.
6. Federația va asigura respectarea reglementărilor adoptate de aceasta în legătură cu aspecte a căror aplicare este de competența landurilor, în conformitate cu alineatele 3 și 4.
7. Prevederile articolului 14, alineatele 5a, 6, 6a, 7, 7a și 9, se aplică prin analogie domeniilor specificate.
8. Articolul 14, alineatul 10, se aplică prin analogie.

Art. 14b

1. Federația are competențe legislative în domeniul licitațiilor publice, în măsura în care acestea nu se supun dispozițiilor alineatului 3.
2. Competențele executive în materiile menționate la alineatul 1:
 1. Apartin Federației în următoarele cazuri:
 - a. atribuirea contractelor de către Federație;
 - b. atribuirea contractelor prin intermediul unor fonduri și instituții în sensul articolului 126b, alineatul 1;
 - c. atribuirea contractelor de către întreprinderi în sensul articolului 126b, alineatul 2, în cazul în care participația financiară sau influența Federației, determinată de alte măsuri financiare sau

- economice sau organizaționale, este cel puțin egală cu participația financiară sau influența landurilor;
- d. atribuirea contractelor de către persoane juridice autonome înființate în baza legii federale;
 - e. atribuirea contractelor de către entități juridice care nu sunt menționate la literele a – d și punctul 2, literele a – d:
 - aa. finanțate de Federație, în cazul în care contribuția financiară a Federației este cel puțin egală cu cea a landurilor;
 - bb. care, în ce privește conducerea, sunt controlate de Federație, în măsura în care atribuirea nu face obiectul subpunctului aa sau al punctului 2, litera e, subpunctul aa;
 - cc. ale căror organe administrative, de conducere sau de supraveghere sunt compuse din membri care au fost numiți de Federație, în cazul în care Federația a numit cel puțin un număr egal de membri precum landurile, în măsura în care atribuirea nu face obiectul subpunctului aa sau bb sau al punctului 2, litera e, subpunctul aa sau bb;
 - f. atribuirea comună de contracte de către Federație și landuri, în măsura în care aceasta nu face obiectul punctului 1, litera f, precum și atribuirea comună de contracte de către mai multe landuri.
 - g. atribuirea contractelor de către entități juridice care nu sunt menționate la literele a – f și la punctul 2;
2. Sunt de competența landurilor următoarele:
- a. atribuirea contractelor de către landuri, localități și asociațiile de localități;
 - b. atribuirea contractelor prin intermediul unor fonduri și instituții în sensul articolului 127, alineatul 1, și al articolului 127a, alineatele 1 și 8;
 - c. atribuirea contractelor de către întreprinderi în sensul articolului 126b, alineatul 2, în măsura în care aceasta nu face obiectul punctului 1, litera c, precum și atribuirea contractelor de către întreprinderi în sensul articolului 127, alineatul 3, și al articolului 127a, alineatele 3 și 8;
 - d. atribuirea contractelor de către persoane juridice autonome înființate în baza legii landurilor;
 - e. atribuirea contractelor de către entități juridice care nu sunt menționate la punctul 1, literele a – d, și punctul 2 literele a – d:
 - aa. finanțate numai de landul respectiv sau împreună cu Federația sau alte landuri, în măsura în care acestea nu fac obiectul punctului 1, litera e, subpunctul aa;
 - bb. care, în ce privește conducerea sa, sunt controlate de landul respectiv, în măsura în care atribuirea nu face obiectul

- punctului 1, litera e, subpunctul aa sau bb, sau subpunctului aa;
- cc. ale căror organe administrative, de conducere sau de supraveghere sunt compuse din membri care au fost numiți de land, în măsura în care acestea nu fac obiectul punctului 1, litera e, subpunctele aa – cc, sau subpunctul aa ori bb;
 - f. atribuirea comună de contracte de către Federație și landuri, în măsura în care aceasta nu face obiectul punctului 1, litera f, precum și atribuirea comună de contracte de către mai multe landuri.

Localitățile sunt considerate, indiferent de numărul de locuitori, entități juridice care, în înțelesul punctului 1, literele b și c, și al punctului 2, literele b și c, intră în sfera de competență a oficiului public de audit. În cadrul punctului 1, literele b, c, e și f, contractanții în înțelesul punctului 1 vor fi alocați Federației, iar contractanții în înțelesul punctului 2 vor fi alocați landului respectiv. În cazul în care, în conformitate cu punctul 2, literele c, e sau f, sunt implicate mai multe landuri, competența executivă depinde de preponderența criteriului care este sau care, în conformitate cu litera respectivă (subpunctul respectiv) a punctului 1, ar fi relevant pentru delimitarea competenței executive a Federației de cea a landurilor, apoi de sediul contractantului, de locul principal de desfășurare a activității contractantului, de sediul (sediul principal) al instituției care atribuie contractul; în cazul în care competența nu poate fi stabilită astfel, este competent landul participant care, la momentul instituirii procedurii de atribuire, deține sau a deținut cel mai recent președinția Consiliului Federal.

3. Landurile au competențe legislative și executive în ceea ce privește aspectele care țin de reexaminarea cadrului de atribuire a contractelor de către contractanți în înțelesul alineatului 2, punctul 2.

4. Federația va da landurilor posibilitatea de a participa la pregătirea proiectelor de lege în legătură cu aspectele menționate la alineatul 1. Legile federale care urmează a fi adoptate în baza alineatului 1 și care vizează aspecte în legătură cu care landurile au competențe executive pot fi publicate numai în baza aprobării landurilor.

5. Regulamentele de punere în aplicare a legilor federale adoptate în baza alineatului 1 se vor adopta de către Federație, în măsura în care aceste legi nu prevăd altfel. Alineatul 4 se va aplica în conformitate cu aceste regulamente de aplicare.

6. Abrogat.

Art. 15

1. Domeniile care nu sunt date prin Constituția Federală în mod expres în competența exclusivă legislativă și executivă a Federației se află în sfera autonomă de competență a landurilor.

2. În materia administrării siguranței publice la nivel local, menținerea bunelor moravuri și apărarea liniștii publice care afectează exclusiv sau preponderent

interesele comunității locale reprezentate de localitate și care se desfășoară în cadrul granițelor sale locale, Federația deține autoritatea de a superviza gestionarea acestor aspecte de către localitate și de a remedia orice deficiențe observate prin transmiterea unor instrucțiuni în acest sens Guvernatorului (articolul 103). În acest scop, Guvernul Federal poate delega autorități de control ale Federației la nivelul localității respective, cu informarea Guvernatorului.

3. Prevederile legislației landurilor în legătură cu teatrele și cinematografele, spectacolele publice, reprezentațiile și spectacolele de divertisment vor atribui directoratelor federale de poliție din cadrul sferei locale de competență a acestora cel puțin supravegherea evenimentelor respective, în măsura în care aceasta nu se extinde asupra operațiunilor tehnice, a poliției care asigură paza clădirilor și a detașamentelor de pompieri, și vor dispune participarea de către administrație la etapa inițială de acordare a autorizațiilor, conform celor prevăzute de această legislație.

4. Măsura în care li se va atribui direcțiilor federale de poliție, în cadrul sferei locale de competență a acestora, responsabilitatea executivă în domeniul poliției rutiere, cu excepția poliției locale de circulație (articolul 118, alineatul 3, punctul 4) și a poliției fluviale și navale de pe Dunăre, Lacul Constance, Lacul Neusiedl și porțiunile de graniță ale altor ape de frontieră, va fi prevăzută de legile corespunzătoare ale Federației și ale landului în cauză.

5. Abrogat.

6. În măsura în care Federația are numai competențe legislative în ceea ce privește principiile, aplicarea detaliată în cadrul stabilit de legea federală revine legislativelor landurilor. Legea federală poate stabili un termen pentru adoptarea legislației de punere în aplicare care, fără acordul Consiliului federal, nu poate fi mai mic de șase luni și nu poate depăși un an. În cazul în care un land nu respectă acest termen, competența de adoptare a legislației de punere în aplicare este transferată Federației. De îndată ce landul a adoptat legislația de punere în aplicare, legislația federală de aplicare își încetează efectele. În cazul în care Federația nu a stabilit principii, legislația landului poate prevedea aceste aspecte. Când Federația a stabilit principiile, prevederile legislației landului trebuie adaptate la legislația federală într-un termen care urmează a fi stabilit de legea federală în acea privință.

7. Abrogat.

8. În legătură cu aspecte rezervate legislației federale în conformitate cu articolele 11 și 12, Federația are dreptul de a controla respectarea reglementărilor pe care le adoptă.

9. În cadrul domeniului de aplicare al legislației acestora, landurile sunt autorizate să introducă prevederi necesare de drept penal și civil pentru a reglementa relații sociale ce intră în competența sa de legiferare.

10. Legislația landurilor care modifică sau stabilește un cadru nou în legătură cu organizarea existentă a administrației publice ordinare a landurilor poate fi publicată numai cu acordul Guvernului Federal. Într-o astfel de legislație a

landurilor cu cooperarea transfrontalieră a autorităților administrative districtuale, incluzând orașe cu statut propriu (articolul 116, alineatul 3) în special, poate fi dispus transferul de competență a autorităților:

1. dacă privește proceduri ce nu sunt folosite frecvent și care necesită un nivel înalt de expertiză;
2. pentru a facilita gestionarea competențelor în afara programului de lucru pentru publicul general.

Art. 15a

1. Federația și landurile pot încheia acorduri între ele în legătură cu aspecte care se înscriu în sfera de competență a acestora. Încheierea acestor acorduri în numele Federației revine, în funcție de obiectul acestora, Guvernului Federal sau miniștrilor federali. Acordurile, care urmează a fi obligatorii și pentru autoritățile legislativului federal, pot fi încheiate de Guvernul Federal numai cu aprobarea Consiliului Național. Articolul 50, alineatul 3, se aplică, prin analogie, acestor decizii ale Consiliului Național; acestea vor fi publicate în Monitorul Oficial Federal.

2. Se pot încheia acorduri între landuri numai în legătură cu aspecte care intră în sfera autonomă de competență a acestora și încheierea acestor acorduri trebuie imediat adusă la cunoștința Guvernului Federal.

3. Principiile de drept internațional privind tratatele se aplică acordurilor în înțelesul alineatului 1 de mai sus. Aceeași prevedere este valabilă pentru acordurile în înțelesul alineatului 2 de mai sus, cu excepția situației în care legile constituționale corespunzătoare ale landurilor în cauză prevăd altfel.

Art. 16

1. În legătură cu aspecte care se înscriu în sfera proprie de competență landurilor, acestea pot încheia tratate cu statele care se învecinează cu Austria sau cu statele care fac parte din acestea.

2. Guvernatorul va informa Guvernul Federal înainte de inițierea negocierilor în legătură cu un astfel de tratat. Înainte de încheierea acestora, Guvernatorul va obține aprobarea Guvernului Federal. Se consideră că s-a acordat această aprobare în cazul în care Guvernul Federal nu a comunicat Guvernatorului respingerea solicitării de aprobare în termen de opt săptămâni de la data la care s-a primit solicitarea de aprobare de către Cancelaria Federală. Autorizarea de a iniția negocieri și de a încheia tratatul aparține Președintelui Federal, în urma recomandării guvernului landului, cu contrasemnătura Guvernatorului.

3. Tratatelor încheiate de un land în conformitate cu alineatul 1 de mai sus vor fi revocate la cererea Guvernului Federal. În cazul în care un land nu respectă această obligație, competența decizională în acest sens este transferată Federației.

4. Landurile au obligația de a lua măsuri care, în sfera lor autonomă de competență, devin necesare în vederea punerii în aplicare a tratatelor internaționale; în cazul în care un land nu respectă punctual această obligație, competența în legătură cu aceste măsuri, în special în legătură cu adoptarea legilor necesare, este

transferată Federației. O măsură luată de Federație în conformitate cu această prevedere, în special adoptarea unei astfel de legi sau adoptarea unui astfel de regulament, devine nulă de îndată ce landul a întreprins acțiunile necesare.

5. În mod similar, Federația deține dreptul de supraveghere, în cazul punerii în aplicare a tratatelor internaționale, și în legătură cu aspecte care se înscriu în sfera proprie de competență a landurilor. Competențele atribuite Federației, spre deosebire de landuri, sunt, în această situație, aceleași precum cele care vizează aspecte ce țin de administrația federală indirectă (articolul 102).

6. Abrogat.

Art. 17

Prevederile articolelor 10 – 15 cu privire la competența legislativă și executivă nu afectează în niciun fel poziția Federației și a landurilor în calitate de titulari ai drepturilor civile.

Art. 18

1. Întreaga administrație publică are la bază legea.
2. Fiecare autoritate administrativă poate adopta regulamente în baza legii, în cadrul sferei sale de competență.
3. În cazul în care adoptarea imediată a unor măsuri, care presupun emiterea unei decizii a Consiliului Național, în conformitate cu Constituția, devine necesară pentru a preveni prejudicii evidente și ireparabile la nivelul comunității într-un moment în care Consiliul Național nu este convocat, nu se poate întruni la timp sau este împiedicat să acționeze de circumstanțe în afara controlului său, Președintele Federal poate lua aceste măsuri, la recomandarea Guvernului Federal și cu asumarea propriei răspunderi și a răspunderii acestuia, prin intermediul unor regulamente provizorii de modificare a legii. Guvernul Federal își va prezenta recomandarea cu acordul subcomitetului permanent care urmează a fi numit de către Comitetul Principal al Consiliului Național (articolul 55, alineatul 2). Un astfel de regulament necesită contrasemnătura Guvernului Federal.
4. Fiecare regulament adoptat în conformitate cu alineatul 3 de mai sus va fi înaintat imediat de Guvernul Federal Consiliului Național, care, în cazul în care nu se află în sesiune la momentul respectiv, va fi convocat de Președintele Federal, iar în cazul în care se află în sesiune se convoacă de către Președintele Consiliului Național în una dintre următoarele opt zile de la prezentarea regulamentului. În termen de patru săptămâni de la depunerea regulamentului, Consiliul Național fie va vota o lege federală corespunzătoare în locul regulamentului, fie va emite o decizie prin care se solicită încetarea imediată a efectelor regulamentului. În al doilea caz, Guvernul Federal va duce la îndeplinire imediat această solicitare. Pentru ca decizia Consiliului Național să poată fi adoptată la timp, Președintele va supune propunerea la vot cel târziu în penultima zi înainte de expirarea termenului de patru săptămâni; legea federală va include prevederi

detaliat cu privire la normele de procedură ale Consiliului Național. În cazul în care regulamentul este anulat de Guvernul Federal, în conformitate cu prevederile anterioare, prevederile legale invalidate de regulament reintră în vigoare la data intrării în vigoare a anulării.

5. Regulamentele prevăzute la alineatul 3 de mai sus nu pot include un amendament la prevederile legii constituționale federale și nu pot avea ca obiect instituirea unor sarcini financiare permanente asupra Federației sau a unei sarcini financiare asupra landurilor sau a localităților ori angajamente financiare pentru cetățeni sau înstrăinarea proprietății de stat sau măsuri referitoare la aspectele prevăzute de articolul 10, alineatul 1, punctul 11, sau care se referă la dreptul de asociere colectivă ori protecția chiriilor.

Art. 19

1. Autoritățile executive supreme sunt Președintele Federal, miniștrii federali, secretarii de stat și membrii guvernelor landurilor.

2. Admisibilitatea desfășurării unor activități în sectorul privat al economiei de către autoritățile prevăzute la alineatul 1 de mai sus și de către alți funcționari publici poate fi limitată prin lege federală.

Art. 20

1. Funcționarii publici numiți pe criterii profesionale sau funcționarii numiți pe bază contractuală desfășoară activitatea de administrare în conformitate cu prevederile legale sub conducerea autorităților supreme ale Federației și a funcționarilor aleși ai landurilor. Aceștia răspund în fața superiorilor ierarhici în legătură cu exercitarea mandatului lor și, cu excepția situației în care legislația prevede altfel în conformitate cu alineatul 2, au obligația de a se supune instrucțiunilor acestora. Funcționarul subordonat poate refuza să dea curs unei instrucțiuni în cazul în care aceasta a fost emisă de o autoritate care nu deține competența în legătură cu chestiunea respectivă sau în cazul în care respectarea acesteia ar conduce la o încălcare a Codului penal.

2. Prin lege:

1. în vederea unei reexaminări de specialitate,
2. în vederea verificării respectării legalității activității de administrare,
3. în cazul unei agende de arbitraj, mediere și reprezentare a intereselor economice,
4. în vederea protejării concurenței și a implementării controlului economic,
5. în vederea supervizării și reglementării mijloacelor de informare electronice și a susținerii media,
6. în vederea punerii în aplicare a anumitor aspecte ce țin de norme disciplinare și de serviciu,
7. în vederea implementării și organizării alegerilor sau

8. în măsura în care este necesar în conformitate cu legislația Uniunii Europene, funcționarii pot fi scutiți de obligația de a se supune instrucțiunilor superiorilor acestora.

Legile constituționale ale landurilor pot institui și alte categorii de funcționari scutiți de obligația de a se supune instrucțiunilor. Legea va prevedea un drept de supraveghere al autorităților supreme în funcție de sarcina atribuită funcționarilor scutiți de obligația de a se supune instrucțiunilor, cel puțin dreptul de informare cu privire la toate actele aferente activității desfășurate de funcționarul scutit de obligația de a se supune instrucțiunilor și – în măsura în care instituțiile respective nu fac obiectul punctelor 2, 3 și 8 – dreptul de a demite funcționarii scutiți de obligația de a se supune instrucțiunilor.

3. Toți funcționarii cărora li se încredințează atribuții administrative la nivel municipal, de land sau federal, precum și funcționarii altor instituții de drept public, cu excepția situației în care legea prevede altfel, sunt obligați să păstreze confidențialitatea cu privire la toate informațiile obținute exclusiv în urma desfășurării activității oficiale a acestora și a căror confidențialitate trebuie păstrată în interesul menținerii liniștii, ordinii și siguranței publice, a apărării naționale în sens larg, a relațiilor externe, în interesul unui organism de drept public, în vederea pregătirii unei hotărâri sau în interesul predominant al părților implicate (discreție profesională). Discreția profesională nu se aplică funcționarilor numiți de un organism reprezentativ popular, în cazul în care acesta solicită în mod expres dezvăluirea acestor informații.

4. Toți funcționarii cărora li se încredințează atribuții administrative la nivel municipal, de land sau federal, precum și funcționarii altor instituții de drept public vor comunica informații cu privire la aspectele ce se înscriu în sfera de competență a acestora, în măsura în care aceasta nu contravine unei obligații legale de păstrare a confidențialității; obligația asociațiilor profesionale de a furniza informații se aplică numai membrilor organizațiilor respective și în măsura în care nu este împiedicată îndeplinirea funcțiilor statutare ale acestora. Federația are competențe legislative și executive în ceea ce privește reglementările detaliate privind autoritățile federale și autoadministrarea prevăzute de legea federală; în ceea ce privește autoritățile landurilor, autoritățile municipale și autoadministrarea prevăzută de legea landurilor, Federația are competențe privind legislația cadru aferentă acestora, în timp ce landurile au competențe legate de actele de punere în aplicare și competențe executive în acest sens.

Art. 21

1. Landurile au competențe legislative și executive în legătură cu aspecte ce țin de statutul profesional, inclusiv reglementările cu privire la contractele de muncă și drepturile de reprezentare a personalului ale angajaților landurilor, ai localităților și ai asociațiilor de localități, cu excepția situației în care se prevede altfel în cazul tuturor acestor aspecte la alineatul 2 de mai jos, la articolul 14, alineatul 2, alineatul 3, litera d, și alineatul 5, litera c, la articolul 14a, alineatul 2,

litera e, și alineatul 3, litera b. Disputele care apar în legătură cu contractele de muncă sunt soluționate de instanțele judecătorești.

2. Landurile au competențe legislative și executive în ceea ce privește aspectele legate de protecția funcționarilor (alineatul 1) și reprezentarea personalului în legătură cu funcționarii landurilor, în măsura în care aceștia nu sunt angajați în cadrul unor întreprinderi. În măsura în care, în conformitate cu prima teză, landurile nu au competențe în acest sens, atribuțiile legislative menționate mai sus aparțin Federației.

3. Cu excepția cazului în care se prevede altfel prin prezenta lege, autoritatea asupra angajaților Federației se exercită de Guvernul Federal. Autoritatea asupra angajaților landurilor se exercită de Executivul landurilor; în măsura în care prezenta lege prevede excepții corespunzătoare în legătură cu statutul și activitatea angajaților Federației, legea constituțională a landurilor poate prevedea că autoritatea asupra angajaților landurilor se exercită de autoritățile echivalente.

4. Posibilitatea unei alternări a serviciului la nivel de Federație, landuri, localități și asociații de localități este garantată permanent angajaților din sectorul public. Prevederile legale, în conformitate cu care durata serviciului este luată în considerare diferit în funcție de încadrarea la nivel de Federație, land, localitate sau asociație de localități, sunt interzise. Pentru a permite dezvoltarea uniformă a statutului profesional, a reglementărilor privind reprezentarea personalului și a măsurilor de protecție a angajaților la nivel de Federație, landuri și Localități, Federația și landurile se vor informa reciproc în legătură cu planurile acestora în aceste privințe.

5. Legislația poate prevedea că:

1. funcționarii publici sunt numiți temporar în vederea îndeplinirii anumitor funcții de conducere sau în cazurile în care acest lucru este necesar, ținându-se seama de natura obligației de serviciu;
2. după expirarea termenului provizoriu sau în baza unei modificări la nivelul organizării autorităților sau a structurilor privind statutul profesional prin lege, nu este necesară nicio numire pentru revenirea pe funcția anterioară;
3. nu este necesară numirea în cazul unui transfer sau al unei modificări de serviciu în măsura în care competența de numire este atribuită în conformitate cu articolul 66, alineatul 1.

6. În cazurile prevăzute la alineatul 5, nicio altă persoană nu are dreptul de a ocupa funcția temporar vacantă.

Art. 22

Toate autoritățile Federației, ale landurilor și ale localităților sunt obligate, în cadrul sferei legale de competență a acestora, să își ofere asistență reciprocă.

Art. 23

1. Federația, landurile, localitățile și alte organisme și instituții de drept public răspund pentru prejudiciile cauzate din culpă oricăror persoane prin conduita ilegală a persoanelor care acționează în numele lor în aplicarea legilor.

2. Persoanele care acționează în numele uneia dintre entitățile prevăzute la alineatul 1 de mai sus răspund față de aceasta, în măsura în care se fac vinovate de neglijență gravă sau intenție, pentru prejudiciul în legătură cu care entitatea juridică a despăgubit partea vătămată.

3. Persoanele care acționează în numele uneia dintre entitățile prevăzute la alineatul 1 de mai sus răspund pentru prejudiciul cauzat direct entității juridice, în aplicarea legilor, prin conduita lor ilegală.

4. Legea federală va prevedea dispoziții detaliate cu privire la alineatele 1 – 3 de mai sus.

5. O lege federală poate, de asemenea, să stabilească măsura în care prevederile speciale, care se abat de la principiile stabilite la alineatele 1 – 3 de mai sus, se aplică în domeniul sistemului poștal și al sistemului de telecomunicații.

Secțiunea B: Uniunea Europeană

Art. 23a

1. În Austria, membrii Parlamentului European sunt aleși în conformitate cu principiile reprezentării proporționale în baza votului egal, direct, personal, liber și secret al bărbaților și al femeilor care, la data alegerilor, au vârsta de 16 ani împliniți și care, la data stabilită pentru desfășurarea alegerilor, fie dețin naționalitatea austriacă și nu sunt excluși de la vot în baza condițiilor prevăzute de legislația Uniunii Europene, fie dețin naționalitatea unui alt stat membru al Uniunii Europene și pot vota în baza condițiilor legislației Uniunii Europene.

2. În cazul alegerilor pentru Parlamentul European, teritoriul federal reprezintă o singură unitate electorală.

3. În Austria, toate persoanele cu drept de vot pentru Parlamentul European și care, la data alegerilor, au vârsta de 18 ani împliniți au dreptul de a fi alese.

4. Articolul 26, alineatele 5 – 8, se aplică în mod corespunzător.

5. Abrogat.

6. Abrogat.

Art. 23b

1. Angajații din sectorul public care doresc să obțină un loc în Parlamentul European vor beneficia de timpul necesar pentru derularea campaniilor electorale. Pe durata mandatului, angajații din sectorul public care au fost aleși în Parlamentul European vor fi suspendați din funcțiile deținute, cu pierderea remunerației. Legea va prevedea dispoziții detaliate în acest sens.

2. Cadrele didactice universitare își pot continua activitatea de cercetare și predare, precum și activitatea de examinare pe durata mandatului în Parlamentul

European. Remunerațiile acordate pentru această activitate se vor calcula în conformitate cu serviciile efectiv prestate, însă nu pot depăși 25% din salariul unui cadru didactic universitar.

3. În măsura în care prezenta lege constituțională federală prevede incompatibilitatea funcțiilor deținute cu calitatea de membru sau cu calitatea de fost membru al Consiliului Național, aceste funcții vor fi, de asemenea, incompatibile cu calitatea de membru sau cu calitatea de fost membru al Parlamentului European.

Art. 23c

1. Guvernului Federal îi revin atribuții privind participarea Austriei la nominalizarea membrilor Comisiei, ai Curții de Justiție, ai Tribunalului de Primă Instanță, ai Curții de Conturi, ai Comitetului de direcție al Băncii Europene de Investiții, ai Comitetului Economic și Social și ai Comitetului Regiunilor din cadrul Uniunii Europene.

2. Guvernul Federal va ajunge la un acord cu Comitetul Principal al Consiliului Național în legătură cu membrii Comisiei, ai Curții de Justiție, ai Tribunalului de Primă Instanță, ai Curții de Conturi și ai Comitetului de direcție al Băncii Europene de Investiții. Guvernul Federal va informa în același timp Comitetul Principal al Consiliului Național și Președintele Federal cu privire la decizia sa.

3. Pentru desemnarea membrilor Comitetului Economic și Social, Guvernul Federal solicită propuneri din partea organismelor statutare și a altor organisme profesionale care fac parte din diversele grupuri ale comunității economice și sociale.

4. Participarea Austriei la nominalizarea membrilor Comitetului Regiunilor și a supleanților acestora se efectuează în baza propunerilor din partea landurilor și din partea Asociației Austriece a Orașelor (Federația Municipală a Austriei) și din partea Asociației Austriece a Localităților (Federația Comunală a Austriei). În acest sens, landurile vor propune un reprezentant, iar Asociația Austriacă a Orașelor și Asociația Austriacă a Localităților vor propune împreună trei reprezentanți.

5. Guvernul Federal va informa Consiliul Național cu privire la membrii nominalizați în conformitate cu alineatele 3 și 4 de mai sus. Guvernul Federal va informa Consiliul Federal cu privire la membrii nominalizați în conformitate cu alineatele 2 – 4 de mai sus.

Art. 23d

1. Federația va informa imediat landurile cu privire la toate proiectele derulate la nivelul Uniunii Europene care afectează sfera autonomă de competență a landurilor sau care ar putea prezenta interes pentru acestea și le va da posibilitatea să formuleze un aviz într-un termen rezonabil care urmează a fi stabilit de Federație. Acest aviz va fi adresat Cancelariei Federale. Același lucru este valabil

și pentru localități, în măsura în care sunt afectate sfera proprie de competență a acestora și alte drepturi semnificative ale localităților. Atribuțiile privind reprezentarea localităților în aceste chestiuni revin Asociației Austriece a Orașelor (Federația Municipală a Austriei) și Asociației Austriece a Localităților (Federația Comunală a Austriei) (articolul 115, alineatul 3).

2. În cazul în care landurile au formulat o recomandare uniformă cu privire la un proiect derulat în cadrul Uniunii Europene și cu privire la care landurile dețin competențe legislative, Federația va fi obligată să țină seama de aceasta recomandare în cadrul negocierilor și cu ocazia votului la nivelul Uniunii Europene. Federația poate ignora recomandarea landurilor numai din motive deosebite de politică externă și de integrare. Federația va informa imediat landurile în legătură cu aceste motive.

3. În măsura în care un proiect derulat la nivelul Uniunii Europene afectează și aspecte în legătură cu care landurile dețin competențe legislative, Guvernul Federal poate desemna un reprezentant nominalizat de landuri pentru a participa la formularea obiectivului Consiliului. Exercițarea acestei autorități se va realiza în cooperare cu membrul competent al Guvernului Federal, sub coordonarea celui din urmă. Alineatul 2 de mai sus se aplică unui astfel de reprezentant al landurilor. În legătură cu aspecte privind legislația federală, reprezentatul landurilor răspunde în fața Consiliului Național, iar în legătură cu aspecte privind legislația landurilor, acesta răspunde în fața legislativelor landurilor, în conformitate cu articolul 142.

4. Federația și landurile vor stabili prevederi mai detaliate cu privire la alineatele 1 – 3 de mai sus în cadrul unui acord între acestea (articolului 15a, alineatul 1).

5. În sfera lor autonomă de competență, landurile au obligația de a lua măsuri care devin necesare în vederea punerii în aplicare a actelor juridice în cadrul integrării europene; în cazul în care un land nu respectă punctual această obligație și nerespectarea unei astfel de obligații este stabilită de o instanță de la nivelul Uniunii Europene împotriva Austriei, competența cu privire la aceste măsuri, în special în legătură cu adoptarea legilor necesare, este transferată Federației. O măsură luată de Federație în conformitate cu această prevedere, în special adoptarea unei astfel de legi sau adoptarea unui astfel de regulament, își încetează efectele de îndată ce landul a întreprins acțiunile necesare.

Art. 23e

1. Fiecare membru al Guvernului Federal, în limitele competențelor sale, va informa imediat Consiliul Național și Consiliul Federal cu privire la toate proiectele derulate la nivelul Uniunii Europene și le trimite acestora pentru dezbatere și pentru a-și exprima opinia în acest sens.

2. Ministrul federal competent trebuie să informeze Consiliul Național și Consiliul Federal expres și în timp util cu privire la o rezoluție viitoare a Consiliului European sau a Comisiei privind:

1. trecerea de la unanimitate la majoritate calificată sau
2. trecerea de la o procedură legislativă specială la cea obișnuită, astfel încât Consiliul Național și Consiliul Federal să fie în măsură să acționeze, potrivit prezentului articol, în conformitate cu competențele proprii.

3. În cazul în care Consiliul Național a formulat observații pentru un proiect care vizează adoptarea unui act juridic care ar afecta adoptarea legilor federale în domeniul reglementat de acel act juridic, ministrul competent federal poate deroga în cadrul negocierilor și la votul în cadrul Uniunii Europene doar cu scopul de a respecta motivații de politică externă. În cazul în care ministrul competent federal intenționează să se abată de la instrucțiunile Consiliului Național, acesta va contacta din nou Consiliul Național. În cazul în care proiectul are ca scop susținerea unui act juridic obligatoriu, care fie necesită votarea de reglementări constituționale federale, fie conține norme care pot fi adoptate numai prin astfel de reglementări, o astfel de abatere este admisibilă numai în cazul în care Consiliul Național nu se opune în termenul indicat. Ministrul federal competent trebuie să raporteze Consiliului Național imediat după ce are loc procesul de vot în Uniunea Europeană și în cele din urmă să prezinte motivele pentru care el a deviat de la regulile de procedură stabilite.

4. Dacă Consiliul Federal a formulat observații pentru un proiect care vizează adoptarea unui act cu forță juridică obligatorie care necesită verificarea complementarității cu reglementările constituționale federale obligatorii, fie limitează competența landurilor în materie legislativă și executivă, în conformitate cu articolul 44, alineatul 2, sau care conține reglementări ce pot fi doar adoptate prin astfel de reglementări, ministrul competent federal se poate abate de la astfel de instrucțiuni în negocieri sau în cadrul votului în Uniunea Europeană numai pentru temeuri internaționale și de politică externă. O abatere este, însă, admisibilă numai în cazul în care Consiliul Federal nu obiectează într-un termen adecvat. Ministrul federal competent trebuie să raporteze Consiliului Federal imediat după desfășurarea procesului de vot în Uniunea Europeană și pentru a numi în cele din urmă temeiurile pentru care a deviat de la astfel de observații.

Art. 23f

1. Consiliul Național și Consiliul Federal exercită competențele prevăzute în Tratatul privind Uniunea Europeană, în Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene și protocoalele aferente acestor tratate, astfel cum au fost preluate de parlamentele naționale în legislația internă.

2. Fiecare ministru federal raportează Consiliului Național și Consiliului Federal, la începutul fiecărui an, cu privire la proiectele Consiliului și ale Comisiei Europene din anul în curs și, de asemenea, cu privire la prezumtiva poziție austriacă referitor la astfel de proiecte.

3. Alte obligații de informare trebuie să fie stabilite de legea federală.

4. Consiliul Național și Consiliul Federal își pot exprima puncte de vedere referitoare la proiectele Uniunii Europene în comentarii adresate organelor Uniunii Europene.

Art. 23g

1. Consiliul Național și Consiliul Federal își prezintă punctul de vedere într-un document bine motivat cu privire la un proiect de act juridic redactat în cadrul Uniunii Europene, precum și eventuale motive pentru care proiectul este incompatibil cu principiul subsidiarității.

2. Consiliul Național și Consiliul Federal poate solicita ministrului federal competent să facă o declarație cu privire la compatibilitatea proiectelor în conformitate cu alineatul 1, în raport cu principiul subsidiarității care, în general, trebuie să fie prezentată în două săptămâni de la data solicitării.

3. Consiliul Federal informează imediat parlamentele landurilor cu privire la toate proiectele în conformitate cu alineatul 1 și le oferă acestora posibilitatea de a face comentarii. Când adoptă o declarație fundamentată pe dispozițiile alineatului 1, Consiliul Federal trebuie să ia în considerare observațiile parlamentelor landurilor și să le informeze cu privire la astfel de rezoluții.

Art. 23h

1. Consiliul Național și Consiliul Federal pot înainta plângeri împotriva unui act juridic din cadrul Uniunii Europene la Curtea de Justiție a Uniunii Europene pentru încălcarea principiului subsidiarității.

2. Biroul Cancelarului Federal trimite de îndată cererea în numele Consiliului Național sau Consiliului Federal la Curtea Uniunii Europene.

Art. 23i

1. Reprezentantul Austriei în Consiliul European poate fi de acord cu o inițiativă, pe baza articolului 8, alineatul 7, din Tratatul Uniunii Europene, amendat prin Tratatul de la Lisabona, numai după ce i-a fost permis de către Consiliul Național, cu acceptul dat de către Consiliul Federal, pe baza unei propuneri a Guvernului Federal. Asemenea rezoluții ale Consiliului Național și ale Consiliului Federal au nevoie fiecare de cvorumul a jumătate din numărul membrilor și o majoritate de două treimi a voturilor exprimate.

2. În măsura în care legislația Uniunii Europene referitoare la parlamentele naționale asigură posibilitatea refuzului unei inițiative sau a unei propuneri care vizează:

1. schimbarea de la unanimitate la o majoritate calificată,
2. schimbarea de la o procedura legislativă specială la procedura legislativă ordinară, Consiliul Național, cu acceptul Consiliului Federal, poate refuza o asemenea inițiativă sau propunere în limitele impuse de legislația Uniunii Europene.

3. Rezoluțiile Consiliului prin care noi categorii de mijloace proprii de aducere la îndeplinire a actelor normative ale Uniunii Europene vor fi introduse au

nevoie de o autorizație din partea Consiliului Național și permisiunea Consiliului Federal; articolul 50, alineatul 4, a doua frază va fi aplicată după cum este nevoie. Alte rezoluții ale Consiliului care determină modificări ale sistemului de mijloace proprii de aducere la îndeplinire a regulilor Uniunii Europene au nevoie de aprobarea Consiliului Național. Articolul 23e, alineatul 2, va fi aplicat după cum este necesar.

4. Articolul 50, alineatul 4, va fi aplicat în mod potrivit pentru alte rezoluții ale Consiliului European sau ale Consiliului, care se implementează conform dispozițiilor Uniunii Europene numai după aprobarea de către statele membre, ținând cont de perspectiva lor asupra normelor constituționale.

5. Rezoluțiile din partea Consiliului Național și din partea Consiliului Federal pe baza acestui articol vor fi publicate de către Cancelarul Federal în Gazeta Federală Juridică.

Art. 23j

1. Austria participă la Politica Externă și de Securitate Comună a Uniunii Europene pe baza titlului V, capitolele 1 și 2, din Tratatul Uniunii Europene, amendat de Tratatul de la Lisabona, care stabilește în articolul 3, alineatul 5, și în articolul 21, alineatul 1, în mod deosebit ținerea sub observație a respectării principiilor din Carta Națiunilor Unite. Acest lucru presupune participarea la obligațiile care decurg din articolul 43, alineatul 1, din acest contract și suspendarea, restricționarea sau blocarea completă a relațiilor economice și financiare cu una sau mai multe țări terțe. Articolul 50, alineatul 4, va fi aplicat ținându-se seama de rezoluțiile Consiliului European referitoare la apărarea comună.

2. Articolul 23e, alineatul 3, se va aplica ținându-se seama de rezoluțiile din interiorul cadrului Politicii Externe și de Securitate Comună a Uniunii Europene, pe baza titlului V, capitolul 2, din Tratatul pentru Uniunea Europeană amendat de Tratatul de la Lisabona.

3. Dreptul de vot asupra rezoluțiilor ce țin de începerea unei misiuni în exteriorul Uniunii Europene, misiuni de consultare militară și susținere, misiuni pentru prevenirea conflictelor și menținerea păcii sau operațiuni armate în cadrul managementului crizelor, incluzând măsuri pentru stabilirea păcii și operațiuni pentru stabilirea situației după conflicte, de asemenea incluzând deciziile referitoare la articolul 42, alineatul 2, din Tratatul Uniunii Europene, amendat de Tratatul de la Lisabona, privind determinarea pas cu pas a unei politici comune de apărare, va fi pus în practică prin coordonarea dintre Cancelarul Federal și ministrul desemnat pentru Afacerile Externe.

4. Dacă decizia care va fi adoptată prevede posibilitatea unei obligații pentru Austria de a trimite unități sau persoane fizice în teatrele de operații, atunci măsurile luate în acord cu alineatul 3 pot fi aprobate numai cu rezerva că trebuie să se respecte procedurile constituționale care guvernează trimiterea de unități sau a persoanelor fizice în alte țări.

Art. 23k

1. Dispoziții mai detaliate privind articolul 23e, articolul 23f, alineatele 1, 2 și 4, cât și articolele 23g – 23j vor fi prevăzute de legea federală privind regulamentul intern al Consiliului Național, respectiv al Consiliului Federal.

2. Competențele Consiliului Național prevăzute de articolul 23e, articolul 23f, alineatul 4, articolul 23g și articolul 23j, alineatul 2, revin Comitetului Principal al Consiliului Național. Legea federală privind regulamentul intern al Consiliului Național poate prevedea alegerea unui Subcomitet Permanent de către Comitetul Principal, subcomitet în legătură cu care articolul 55, alineatul 3, se va aplica corespunzător. Comitetul Principal poate conferi atribuții subcomitetului în temeiul primei teze a alineatului anterior menționat. O asemenea delegare poate fi oricând revocată în tot sau în parte. Conform legii federale privind regulamentul intern al Consiliului Național, pot fi delegate competențe ale Comitetului Principal către Consiliul Național sau Subcomitetul Permanent în temeiul celei de-a doua teze.

3. Competențele Consiliului Federal în temeiul articolului 23e, articolului 23f, alineatul 4, și articolul 23g pot fi transferate, conform regulamentului intern al Consiliului Federal, unei comisii alese de acesta.

CAPITOLUL II

Legislația federală

Secțiunea A: Consiliul Național

Art. 24

Puterea legislativă a Federației este exercitată de Consiliul Național împreună cu Consiliul Federal.

Art. 25

1. Sediul Consiliului Național se află la Viena, care este capitala federală.

2. Pe durata unor circumstanțe extraordinare, la cererea Guvernului Federal, Președintele Federal poate convoca Consiliul Național într-o altă locație de pe teritoriul federal.

Art. 26

1. Consiliul Național este ales de populația Federației în conformitate cu principiile reprezentării proporționale în baza votului egal, direct, personal, liber și secret al bărbaților și al femeilor care, la data alegerilor, au vârsta de 16 ani împliniți.

2. Teritoriul federal va fi împărțit în circumscripții separate, ale căror granițe nu se pot suprapune cu granițele landurilor; aceste circumscripții vor fi

subdivizate în circumscripții regionale separate. Numărul de deputați se va împărți între alegătorii calificați ai circumscripțiilor (unităților electorale) proporțional cu numărul de cetățeni care, în conformitate cu rezultatul ultimului recensământ, aveau domiciliul principal într-o anumită circumscripție, plus numărul celor care la data recensământului nu aveau domiciliul principal pe teritoriul federal, însă erau înscrși în registrul electoral al unei localități care aparține circumscripției respective; numărul de deputați alocați unei circumscripții se va împărți în același fel între circumscripțiile regionale. Normele electorale ale Consiliului Național vor prevedea o procedură finală de repartizare pentru întreg teritoriul federal prin care, în conformitate cu principiile reprezentării proporționale, să se asigure un echilibru între locurile alocate partidelor participante la alegeri în circumscripții și repartizarea locurilor rămase nealocate. Nu se admite împărțirea electoratului în alte unități electorale.

3. Ziua alegerilor va fi o zi de duminică sau altă zi liberă stabilită de lege. În cazul în care intervin circumstanțe care împiedică începerea, continuarea sau încheierea alegerilor, consiliul electoral poate prelungi alegerile până a doua zi sau poate suspenda alegerile.

4. Au dreptul de a fi alese persoanele cu drept de vot pentru Consiliul Național care au naționalitate austriacă la data relevantă potrivit legii și care au vârsta de 18 ani împliniți la data alegerilor.

5. Dreptul de vot și dreptul de a fi ales pot fi interzise numai prin hotărâre pronunțată de instanțele judecătorești în temeiul legii federale.

6. Persoanele cu drept de vot care, în ziua alegerilor, s-au aflat în imposibilitatea de a-și exprima votul în fața autorității electorale, ca urmare a absenței acestora, a unor motive de sănătate sau a faptului că locuiesc în străinătate, își pot exercita dreptul de vot prin vot poștal în baza unei cereri care să specifice motivele în acest sens. Identitatea solicitantului se va dovedi conform legii. Alegătorul calificat va declara sub semnătură în locul jurământului că votul a fost exprimat personal și în secret.

7. Registrul electoral se va întocmi de localități în cadrul sferei de competență alocate acestora.

8. Legea federală stabilește detalii suplimentare cu privire la procedura electorală.

Art. 26a

Atribuțiile privind punerea în aplicare și organizarea alegerilor pentru Parlamentul European, Consiliul Național, funcția de Președinte Federal sau a referendumurilor, precum și privind participarea la controlul inițiativelor populare, la consultările cu populația și la referendum revin autorităților electorale reinstituite înainte de fiecare rundă de alegeri pentru Consiliul Național. Membrii partidelor care participă la alegeri vor face parte din autoritatea electorală, ca membri ai comisiei, judecătorii activi sau retrași din activitate deținând,

de asemenea, un drept de vot în cadrul autorității electorale federale; numărul membrilor comitetului se va stabili în cadrul normelor privind alegerile pentru Consiliul Național. Membrii care nu sunt judecători vor fi numiți în baza propunerilor partidelor care participă la alegeri, corespunzător cu proporția acestora în cadrul alegerilor anterioare pentru Consiliul Național. Partidele reprezentate în cadrul Consiliului Național ales recent și care nu au dreptul la numirea de membri ai comitetului au însă dreptul de a propune un membru al comitetului pentru autoritatea electorală federală.

Art. 27

1. Mandatul legislativ al Consiliului Național este de cinci ani, calculat de la data primei întruniri a acestuia, însă, în orice caz, până la data la care se întrunește noul Consiliu Național.

2. Consiliul Național nou-ales va fi convocat de Președintele Federal în termen de 30 de zile de la alegeri. Acestea vor fi organizate de Guvernul Federal astfel încât să permită Consiliului Național nou-ales să se întrunească în ziua de după expirarea celui de-al cincilea an al mandatului legislativ.

Art. 28

1. Președintele Federal convoacă în fiecare an Consiliul Național pentru o sesiune ordinară, care nu va începe înainte de 15 septembrie și care nu va depăși data de 15 iulie a anului următor.

2. De asemenea, Președintele Federal poate convoca în sesiune extraordinară Consiliul Național. În cazul în care Guvernul Federal sau cel puțin o treime dintre membrii Consiliului Național sau Federal solicită acest lucru, Președintele Federal va convoca în sesiune extraordinară Consiliul Național în vederea reuniunii suplimentare a acestuia în termen de două săptămâni de la primirea solicitării; convocarea nu necesită contrasemnătură. O solicitare din partea membrilor Consiliului Național sau a Consiliului Federal nu necesită o recomandare din partea Guvernului Federal.

3. Președintele Federal declară închise sesiunile Consiliului Național în baza votului din cadrul acestuia.

4. La deschiderea unei noi sesiuni a Consiliului Național în același mandat legislativ, activitatea acestuia se va relua de la stadiul la care se ajunsese la momentul încheierii ultimei sesiuni. La finele unei sesiuni, comitetele individuale pot primi instrucțiuni din partea Consiliului Național în vederea continuării activității acestora. De la începutul mandatului legislativ, inițiativele populare și inițiativele cetățenești înaintate Consiliului Național sunt considerate ca făcând obiectul activității Consiliului Național nou-ales. Legea federală privind regulamentul intern al Consiliului Național poate stabili aceleași prevederi pentru alte activități.

5. Pe parcursul unei sesiuni, președintele Consiliului Național convoacă ședințe individuale. În cazul în care, pe parcursul unei sesiuni, numărul de membri

prevăzut de legea federală privind regulamentul intern al Consiliului Național sau Guvernul Federal solicită acest lucru, Președintele va convoca o ședință. Legea federală privind regulamentul intern al Consiliului Național va include prevederi mai detaliate în acest sens și va prevedea, de asemenea, o perioadă pentru întrunirea Consiliului Național.

6. Legea federală privind regulamentul intern al Consiliului Național prevede dispoziții speciale pentru convocarea sa, în situația în care Președintele ales se află în imposibilitatea de a-și exercita funcția pe care o deține sau este privat de exercitarea acesteia.

Art. 29

1. Președintele Federal poate dizolva Consiliul Național, însă poate face uz de acest drept numai o singură dată în baza aceluiași motiv. Într-o astfel de situație, noile alegeri vor fi organizate de Guvernul Federal astfel încât să permită Consiliului Național nou-ales să se întrunească cel târziu în cea de-a 100-a zi de la dizolvare.

2. Înainte de expirarea unui mandat legislativ, Consiliul Național poate vota dizolvarea sa în baza unei legi ordinare.

3. După o dizolvare în conformitate cu alineatul 2 de mai sus, precum și după expirarea perioadei pentru care a fost ales Consiliul Național, mandatul legislativ durează până la data la care se întrunește Consiliul Național nou-ales.

Art. 30

1. Consiliul Național alege Președintele, Prim-vicepreședintele și Vicepreședintele din rândul membrilor săi.

2. Activitatea Consiliului Național se desfășoară în baza unei legi federale speciale. Legea federală cu privire la normele de procedură ale Consiliului Național poate fi adoptată numai în prezența a jumătate dintre membri și cu o majoritate de două treimi dintre voturile exprimate.

3. Personalul parlamentar se subordonează Președintelui Consiliului Național și oferă asistență pentru sarcinile parlamentare și cu privire la aspecte de ordin administrativ din sfera de competență a autorităților legislaturii Federației, precum și în legătură cu sarcini similare și aspecte de ordin administrativ privind membrii Parlamentului European aleși în Austria. Organizarea internă a personalului parlamentar referitor la aspecte ce țin de Consiliul Federal va fi stabilită de comun acord cu Președintele Consiliului Federal care deține, în mod similar, autoritatea de a emite instrucțiuni cu privire la implementarea funcțiilor atribuite Consiliului Federal în baza legii.

4. Nominalizarea angajaților care alcătuiesc personalul parlamentar și toate celelalte competențe aferente personalului revin Președintelui Consiliului Național.

5. Președintele Consiliului Național poate detașa angajați care fac parte din personalul parlamentar la partidele parlamentare pentru a le ajuta să își îndeplinească îndatoririle parlamentare.

6. Președintele Consiliului Național este autoritatea administrativă supremă în legătură cu îndeplinirea aspectelor de ordin administrativ pentru care acesta este competent, în conformitate cu prezentul articol, exercitând aceste competențe după propria conștiință. Acesta poate emite regulamente în măsura în care ele vizează exclusiv aspectele de ordin administrativ reglementate de prezentul articol.

Art. 30a

Măsurile de protecție specială și confidențialitatea informațiilor care țin de domeniul Consiliului Național și de Parlamentul federal vor fi reglementate printr-o lege specială. Parlamentul poate modifica Legea federală vizând gradul de clasificare a informațiilor în cadrul Parlamentului Federal și al Consiliului Național numai prin votul exprimat de o majoritate de cel puțin două treimi și în prezența a cel puțin jumătate din numărul (total al) parlamentarilor. În plus, este necesară aprobarea Parlamentului Federal, prin votul unei majorități de două treimi și în prezența a cel puțin jumătate din numărul total al membrilor.

Art. 31

Cu excepția situației în care prezenta lege sau legea federală cu privire la regulamentul intern prevede altfel în legătură cu chestiuni individuale, cvorumul constă în prezența a cel puțin o treime dintre membri și o majoritate absolută a voturilor exprimate în cadrul votului Consiliului Național.

Art. 32

1. Ședințele Consiliului Național sunt publice.
2. Publicul va fi exclus în cazul în care Președintele sau numărul de membri stabilit de legea federală privind regulamentul intern al Consiliului Național solicită acest lucru și Consiliul Național votează în acest sens după retragerea publicului.

Art. 33

Nimeni nu va fi tras la răspundere pentru publicarea înregistrărilor procedurilor din cadrul ședințelor publice ale Consiliului Național și ale comitetelor acestuia.

Secțiunea B: Consiliul Federal

Art. 34

1. În temeiul următoarelor prevederi, landurile sunt reprezentate în Consiliul Federal proporțional cu numărul de cetățeni din fiecare land.
2. Landul cu cel mai mare număr de cetățeni delegă 12 membri, iar fiecare dintre celelalte landuri un număr egal cu raportul dintre cetățenii săi și cei ai landului menționat prima dată, restul care depășește jumătate din coeficientul respectiv considerându-se un întreg. Fiecare land are însă dreptul de a fi reprezentat de cel puțin trei membri. Se va desemna un supleant pentru fiecare membru.

3. Numărul de membri care urmează a fi delegați de fiecare land va fi astfel stabilit, după fiecare recensământ general, de către Președintele Federal.

Art. 35

1. Membrii Consiliului Federal și supleanții acestora sunt aleși de către dietele landurilor pentru durata mandatelor legislative ale acestora în conformitate cu principiul reprezentării proporționale, dar cel puțin un loc va reveni partidului care deține cea de-a doua poziție ca număr de locuri într-o dietă sau, în cazul în care mai multe partide dețin același număr de locuri, cea de-a doua poziție ca număr de voturi obținute în cadrul ultimelor alegeri pentru dietă. În situația în care mai multe partide se află la egalitate, se va lua o decizie prin tragere la sorți.

2. Membrii Consiliului Federal nu trebuie să aparțină dietei care îi delegă; aceștia trebuie însă să fie eligibili pentru dieta respectivă.

3. După expirarea mandatului legislativ al unei diete sau după dizolvarea acesteia, membrii delegați de aceasta în cadrul Consiliului Federal rămân în funcție până la momentul la care noua dietă organizează alegeri pentru Consiliul Federal.

4. Prevederile articolelor 34 și 35 pot fi modificate – exceptând majoritatea de voturi necesară în general pentru adoptarea unei decizii – în cazul în care, în Consiliul Federal, majoritatea reprezentaților din cel puțin patru landuri aprobă modificarea în cauză.

Art. 36

1. Landurile preiau, în ordine alfabetică, președinția Consiliului Federal la fiecare șase luni.

2. În calitate de președinte acționează primul reprezentant de pe listă, al landului desemnat să dețină președinția, al cărui mandat aparține partidului care deține cele mai multe locuri în dietă sau, în cazul în care mai multe partide dețin un număr egal de locuri, celui care a avut cei mai mulți alegători în cadrul celor mai recente alegeri pentru dietă; în caz de egalitate între mai multe partide, decizia se ia prin tragere la sorți. Cu toate acestea, dieta poate decide că funcția de președinte va fi deținută de un alt reprezentant al landului respectiv, al cărui mandat în Consiliul Federal aparține aceluiași partid; o astfel de rezoluție necesită însă aprobarea majorității acelor membri ai dietei ale căror mandate în cadrul dietei aparțin acestui partid. Numirea supleanților președintelui este reglementată de regulamentul intern al Consiliului Federal. Președintele deține titlatura de „Președinte al Consiliului Federal”, iar supleanții săi poartă titlatura de „Vicepreședinte al Consiliului Federal”.

3. Consiliul Federal va fi convocat de Președintele acestuia la sediul Consiliului Național. Președintele va convoca imediat Consiliul Federal în cazul în care cel puțin un sfert dintre membrii săi sau Guvernul Federal solicită acest lucru.

4. Guvernatorii au dreptul de a participa la toate activitățile Consiliului Federal. În conformitate cu normele specifice prevăzute de regulamentul intern al Consiliului Federal, aceștia au întotdeauna dreptul, la cerere, de a lua cuvântul în legătură cu aspecte care privesc landul de care aparțin.

Art. 37

1. Cu excepția situației în care prezenta lege sau regulamentul intern al Consiliului Federal prevăd altfel în legătură cu chestiuni individuale de pe ordinea de zi, pentru o decizie a Consiliului Federal sunt necesare două condiții: prezența a cel puțin o treime dintre membri și o majoritate absolută a voturilor exprimate.

2. Consiliul Federal își adoptă regulamentul intern prin intermediul unei decizii. Această decizie poate fi adoptată numai în prezența a jumătate dintre membri și cu o majoritate de două treimi dintre voturile exprimate. Regulamentul intern poate include, de asemenea, prevederi care să producă efecte în afara sferei interne de aplicare a Consiliului Federal, în măsura în care acest lucru este necesar pentru desfășurarea activității. Regulamentul intern are statut de lege federală; acesta se publică de către Cancelarul Federal în Monitorul Oficial Federal.

3. Ședințele Consiliului Federal sunt publice. Cu toate acestea, participarea publicului poate fi exclusă, în conformitate cu regulamentul intern, în baza unei decizii. Prevederile articolului 33 se aplică și ședințelor publice ale Consiliului Federal și ale comitetelor sale.

*Secțiunea C: Adunarea Federală***Art. 38**

Consiliul Național și Consiliul Federal se întrunesc, în calitate de Adunare Federală, în cadrul unei sesiuni publice comune, desfășurate la sediul Consiliului Național, pentru depunerea jurământului de către Președintele Federal, precum și pentru adoptarea unei decizii cu privire la o declarație de război.

Art. 39

1. Cu excepția situațiilor prevăzute de articolul 60, alineatul 6, de articolul 63, alineatul 2, de articolul 64, alineatul 4, și de articolul 68, alineatul 2, Adunarea Federală este convocată de Președintele Federal. Președinția este deținută alternativ de către Președintele Consiliului Național și de către Președintele Consiliului Federal, începând cu cel dintâi.

2. Legea federală privind regulamentul intern al Consiliului Național se aplică prin analogie în cadrul Adunării Federale.

3. Prevederile articolului 33 se aplică, de asemenea, și ședințelor Adunării Federale.

Art. 40

1. Hotărârile Adunării Federale sunt autentificate de Președintele acesteia și contrasemnate de Cancelarul Federal.

2. Hotărârile Adunării Federale cu privire la o declarație de război sunt publicate oficial de Cancelarul Federal.

Secțiunea D: Procedura legislativă federală

Art. 41

1. Propunerile legislative sunt înaintate Consiliului Național sub formă de propuneri de către membrii acestuia, de către Consiliul Federal sau de către o treime dintre membrii Consiliului Federal și sub formă de proiecte de lege de către Guvernul Federal.

2. Fiecare propunere susținută de 100.000 de alegători sau de o șesime dintre alegătorii din trei landuri (denumită în cele ce urmează „inițiativă populară”) se va înainta de către Consiliul Electoral Federal Consiliului Național pentru a lua o decizie cu privire la aceasta. Persoanele cu drept de vot pentru Consiliul Național în ultima de zi de înregistrare și cu domiciliul principal într-o municipalitate de pe teritoriul federal, au dreptul să își exprime votul în legătură cu inițiativele populare. Inițiativa populară trebuie să aibă ca obiect o problemă de larg interes care urmează a fi stabilită prin legea federală și poate fi înaintată sub forma unei propuneri legislative.

3. Legea federală va include norme detaliate cu privire la procedura referitoare la inițiativele populare.

Art. 42

1. Fiecare act normativ adoptat de către Consiliul Național va fi transmis imediat de Președintele acestuia Consiliului Federal.

2. Cu excepția situației în care legea constituțională prevede altfel, un act normativ adoptat poate fi autentificat și publicat numai în cazul în care Consiliul Federal nu a ridicat nicio obiecție întemeiată în legătură cu acesta.

3. Obiecția respectivă trebuie transmisă Consiliului Național în scris de către Președintele Consiliului Federal în termen de opt săptămâni de la sosirea actului normativ adoptat; Cancelarul Federal va fi informat în acest sens.

4. În cazul în care, în prezența a cel puțin jumătate dintre membrii săi, Consiliul Național își menține decizia, aceasta va fi autentificată și publicată. În cazul în care Consiliul Federal decide să nu ridice nicio obiecție sau în cazul în care nu se ridică nicio obiecție întemeiată în termenul prevăzut la alineatul 3 de mai sus, actul normativ adoptat va fi autentificat și publicat.

5. Consiliul Federal nu poate interveni în măsura în care deciziile Consiliului Național se referă la regulamentul intern al Consiliului Național, dizolvarea Consiliului Național, o lege federală care prevede reglementări detaliate în legătură cu adoptarea legii-cadru privind finanțele federale, a legii privind finanțele federale și, cu privire la administrarea finanțelor Federației, a unei legi privind finanțele federale, o prevedere temporară în conformitate cu articolul 51a, alineatul 4, sau o înstrăinare a proprietății federale, asumarea sau conversia unei obligații federale, contractarea sau conversia unei datorii monetare federale, aprobarea unui cont bugetar federal final.

Art. 42a

În măsura în care un act normativ al Consiliului Național necesită aprobarea landului, este necesară notificarea Cancelarului Federal adresată birourilor guvernamentale de la nivelul landului în cauză, în conformitate cu articolul 42, imediat ce procedura a fost încheiată. Aprobarea este considerată ca fiind dată dacă Guvernatorul landului nu îl notifică pe Cancelarul Federal în sensul că aprobarea nu a fost dată, în termen de 8 săptămâni începând cu ziua în care actul normativ a fost înaintat guvernului landului. Înainte de expirarea acestei perioade, actul normativ poate fi publicat doar dacă Guvernatorul aceluși land a cerut aprobarea expresă a landului.

Art. 43

În cazul în care Consiliul Național decide astfel sau în cazul în care majoritatea membrilor Consiliului Național solicită acest lucru, fiecare act normativ adoptat de Consiliul Național va fi supus unui referendum, la încheierea procedurii prevăzute de articolul 42 de mai sus, însă înainte de autentificarea sa de către Președintele Federal.

Art. 44

1. Legile constituționale sau prevederile constituționale prevăzute de legi ordinare pot fi adoptate de Consiliul Național numai în prezența a cel puțin jumătate dintre membri și cu o majoritate de două treimi dintre voturile exprimate; acestea vor fi desemnate explicit astfel: „lege constituțională”, „prevedere constituțională”.

2. Legile constituționale sau prevederile constituționale conținute de legile ordinare, prin care se limitează competența legislativă sau executivă a landurilor, necesită aprobarea suplimentară a Consiliului Federal, care va fi acordată în prezența a cel puțin jumătate dintre membrii săi și cu o majoritate de două treimi dintre voturile exprimate.

3. Orice revizuire integrală a Constituției federale va fi supusă unui referendum al populației federale, la încheierea procedurii prevăzute de articolul 42 de mai sus, însă înainte de confirmarea sa de către Președintele Federal, în timp ce orice revizuire parțială impune acest lucru numai în cazul în care o treime dintre membrii Consiliului Național sau ai Consiliului Federal înaintează o solicitare în acest sens.

Art. 45

1. În cazul unui referendum este necesară întrunirea majorității absolute a voturilor valabil exprimate.

2. Rezultatul unui referendum se anunță oficial.

Art. 46

1. Referendumul se organizează în baza decretului Președintelui Federal.

2. Persoanele cu drept de vot pentru Consiliul Național la data referendumului au dreptul să voteze în cadrul referendumurilor.

3. Legea federală include prevederi detaliate referitoare la procedura privind referendumul. Articolul 26, alineatul 6, se aplică prin analogie.

Art. 47

1. Președintele Federal promulgă legile federale potrivit Constituției.
2. Supunerea spre promulgare este atribuția Cancelarului Federal.
3. Cancelarul Federal va contrasemna decretul de promulgare.

Art. 48

Legile federale și tratatele de stat, aprobate în conformitate cu articolul 50, alineatul 1, vor fi publicate cu menționarea adoptării acestora de către Consiliul Național, iar legile federale care au avut la bază un referendum cu menționarea rezultatului referendumului respectiv.

Art. 49

1. Legile federale sunt publicate de Cancelarul Federal în Monitorul Oficial Federal. Acestea intră în vigoare pe întreg teritoriul federal, la sfârșitul zilei publicării lor, cu excepția cazului în care se prevede altfel în mod expres.

2. Tratatul de stat, aprobate în conformitate cu articolul 50, alineatul 1, vor fi publicate de Cancelarul Federal în Monitorul Oficial Federal. În cazul în care un tratat de stat, potrivit articolului 50, alineatul 1, punctul 1, a fost întocmit autentic în mai mult de 2 limbi, este suficient dacă:

1. două versiuni lingvistice autentice și o traducere în limba germană,
2. versiunea în limba germană este cea autentică, aceasta și o versiune lingvistică autentică ulterioară sunt publicate. Cu prilejul aprobării tratatelor de stat în conformitate cu articolul 50, Consiliul Național poate hotărî că tratatul de stat sau anumite părți precis stabilite vor fi publicate în alt mod; aceste decizii ale Consiliului Federal vor fi publicate de Cancelarul Federal în Monitorul Oficial Federal. Cu excepția cazului în care se prevede altfel în mod expres, tratatele de stat, aprobate în conformitate cu articolul 50, alineatul 1, intră în vigoare pe întreg teritoriul federal la sfârșitul zilei publicării lor – în cazul celei de-a doua teze, la expirarea datei publicării deciziei Consiliului Național; această prevedere nu se aplică tratatelor care urmează a fi puse în aplicare prin adoptarea unor legi (articolul 50, alineatul 2).

3. Textele publicate în Monitorul Oficial Federal în conformitate cu alineatul 2, teza a doua, trebuie să fie accesibile publicului larg și să aibă integral și în permanență forma publicată.

4. Reglementarea activității de publicare în Monitorul Oficial Federal se face prin lege federală.

Art. 49a

1. Cancelarul Federal, împreună cu miniștrii federali competenți, este împuternicit să republice legile federale, cu excepția prezentei legi constituționale, precum și tratatele publicate în Monitorul Oficial Federal, în versiunea în vigoare a acestora, în Monitorul Oficial Federal.

2. Cu prilejul republicării:

1. se pot rectifica termeni învechiți și ortografiile depășite pot fi actualizate la noul mod de scriere;
 2. se pot rectifica trimiteri la alte reglementări care nu mai corespund legislației curente, precum și alte neconformități;
 3. se pot declara caduce prevederi care au fost anulate de reglementări ulterioare sau care au fost declarate nule în alt mod;
 4. se pot stabili prescurtări ale titlurilor și abrevieri alfabetice ale titlurilor;
 5. se pot modifica denumirile articolelor, ale secțiunilor, ale alineatelor și ale altor subdiviziuni similare în cazul eliminării unora dintre ele sau a introducerii altora și, în acest sens, se pot rectifica referirile din cadrul textului reglementării în mod corespunzător;
 6. se pot rezuma prevederi cu caracter provizoriu, precum și versiuni anterioare, aplicabile în continuare, ale legii federale (tratatului de stat), prin specificarea domeniului de aplicare a acestora.
3. Cu excepția cazului în care se prevede altfel în mod expres, legea federală republicată ori tratatul de stat republicat și celelalte reglementări conținute de anunțul oficial de republicare intră în vigoare la sfârșitul zilei în care au fost făcute publice oficial.

Art. 49b

1. Consultarea populației cu privire la o problemă de importanță națională fundamentală care este de competența legislativului are loc în cazul în care Consiliul Național o aprobă în temeiul unei propuneri prezentate de membrii săi sau de Guvernul Federal. Alegerile și aspectele care sunt soluționate prin decizia unei instanțe judecătorești sau a unei autorități administrative nu pot face obiectul unei consultări a populației.

2. O problemă prezentată în conformitate cu alineatul 1 de mai sus va include o propunere de formulare a unei întrebări care urmează a fi adresată populației. Aceasta trebuie să reprezinte fie o întrebare la care se poate răspunde cu „Da” sau „Nu” sau să conțină două alternative de răspuns.

3. Consultările populației vor fi puse în aplicare într-o manieră similară celei prevăzute de articolele 45 și 46. Persoanele cu drept de vot pentru Consiliul Național în ziua stabilită pentru consultare pot vota cu prilejul consultărilor populației. Consiliul electoral federal va transmite rezultatul obținut în urma unei consultări a Consiliului Național și Guvernului Federal.

Secțiunea E: Participarea Consiliului Național și a Consiliului Federal în cadrul guvernării Federației

Art. 50

1. Încheierea următoarelor categorii de tratate:

1. tratatelor de stat politice și a tratatelor de stat al căror conținut modifică și completează legile existente și care nu fac obiectul articolului 16, alineatul 1, precum și
2. tratatelor de stat prin care se modifică bazele contractuale ale Uniunii Europene

se face cu aprobarea Consiliului Național.

2. Următoarele prevederi se aplică, de asemenea, tratatelor prevăzute la alineatul 1, punctul 1:

1. În cazul în care un tratat de stat prevede modificarea simplificată a acestuia, această modificare nu necesită aprobarea prevăzută la alineatul 1, cu excepția cazului în care Consiliul Național și-a rezervat dreptul la această aprobare.
2. Tratatelor de stat aprobate în conformitate cu alineatul 1, punctul 1, necesită aprobarea Consiliului Federal, în măsura în care acestea reglementează materii care se încadrează în sfera autonomă de competență a landurilor.
3. În cazul în care un tratat a fost întocmit autentic în mai mult de două limbi, este suficient, dacă este dată aprobarea în temeiul alineatului 1:
 - a. în baza a două versiuni lingvistice autentice și o traducere în limba germană,
 - b. dacă, în orice caz, versiunea în limba germană este cea autentică, aceasta și o versiune lingvistică ulterioară.
4. La momentul aprobării unui tratat de stat, Consiliul Național poate stabili în ce măsură tratatul respectiv urmează a fi aplicat prin adoptarea unor legi.

3. Articolul 42, alineatele 1 – 4, se aplică prin analogie deciziilor Consiliului Național prevăzute la alineatul 1, punctul 1, și la alineatul 2, punctul 3, de mai sus.

4. Cu respectarea articolului 44, alineatul 3, tratatele de stat prevăzute la alineatul 1, punctul 2, pot fi încheiate numai cu aprobarea Consiliului Național și cu aprobarea Consiliului Federal. Fiecare dintre aceste decizii se adoptă în prezența a cel puțin jumătate dintre membri și cu o majoritate de două treimi din voturile exprimate.

5. Consiliul Național și Consiliul Federal vor fi informate neîntârziat cu privire la începerea negocierilor unui tratat de stat prevăzut la alineatul 1.

Art. 50a

Consiliul Național participă la lucrările privind Mecanismul European pentru Stabilitate.

Art. 50b

Un reprezentant al Austriei în cadrul Mecanismului European de Stabilitate poate fi de acord să voteze sau se poate abține de la vot în cazul:

1. unei propuneri pentru o rezoluție prin care să se acorde un ajutor în vederea stabilității unui stat membru,

2. unei modificări a capitalului social aprobat și a unei adaptări a planului pentru împrumuturi din cadrul Mecanismului European de Stabilitate, precum și dacă aportul de capital social nu a fost plătit, iar
3. modificările instrumentelor de ajutor financiar, în situația în care Consiliul Național l-a autorizat să procedeze astfel în temeiul propunerii Guvernului Federal. În cazurile urgente, ministrul federal responsabil se poate consulta cu Consiliul Național. Fără aprobarea Consiliului Național, reprezentantul Austriei trebuie să refuze propunerea pentru o astfel de rezoluție.

Art. 50c

1. Ministrul federal responsabil trebuie să informeze imediat Consiliul Național în legătură cu lucrările ce țin de Mecanismul European de Stabilitate, conform reglementărilor din legea federală cu privire la normele de procedură ale Consiliului Național. Aceasta trebuie să prevadă dreptul Consiliului Național de a formula avize.

2. În măsura în care Consiliul Național a formulat avize în termen cu privire la lucrările ce țin de Mecanismul European de Stabilitate, reprezentantul Austriei în cadrul Mecanismului European de Stabilitate trebuie să le respecte pe parcursul negocierilor și votului. Ministrul federal responsabil trebuie să raporteze Consiliului Național imediat după încheierea votului și, dacă este cazul, să arate motivele pentru care reprezentantul Austriei nu a respectat avizele.

3. Ministrul federal responsabil raportează în mod regulat Consiliului Național în legătură cu măsurile luate în cadrul Mecanismului European de Stabilitate.

Art. 50d

1. Detalieri ulterioare la articolul 50b și la articolul 50c, alineatele 2 și 3, vor fi realizate în legea federală cu privire la normele de procedură ale Consiliului Național.

2. Legea federală cu privire la normele de procedură ale Consiliului Național poate prevedea competențe suplimentare pentru acesta în cazul participării reprezentantului Austriei la Mecanismul European de Stabilitate prin exercitarea dreptului de vot.

3. Pentru participarea la lucrările ce țin de Mecanismul European de Stabilitate, Comitetul Consiliului Național responsabil de consultarea prealabilă asupra legilor federale financiare alege subcomitete permanente. Cel puțin un membru al fiecărui partid reprezentat în Comitetul Principal al Consiliului Național trebuie să aparțină fiecăruia din aceste subcomitete. Atribuțiile Consiliului Național conform articolului 50b, alineatul 2, și articolului 50c pot fi transferate acestor subcomitete permanente, în temeiul legii federale privind regulamentul intern al Consiliului Național. Legea federală privind regulamentul intern al Consiliului Național trebuie să prevadă posibilitatea permanentă a convocării și întrunirii acestor subcomitete. În cazul în care Consiliul Național este dizolvat de Președintele Federal în

conformitate cu articolul 29, alineatul 1, participarea la lucrările ce țin de Mecanismul European de Stabilitate se va realiza prin subcomitetele permanente.

Art. 51

1. Consiliul Național votează legea-cadru privind finanțele federale și, în limitele prevăzute, legea privind finanțele federale. Proiectul respectiv de lege, propus de Guvernul Federal, reprezintă baza dezbaterilor.

2. Guvernul Federal trebuie să transmită anual Consiliului Național, cel mai târziu la termenul stabilit de legea federală, proiectul de lege al unei legi-cadru privind finanțele sau proiectul de lege al unei legi federale prin care se modifică legea-cadru privind finanțele federale. Legea-cadru privind finanțele federale trebuie să conțină limite superioare cu privire la mijloacele financiare care urmează a fi aprobate de Consiliul Național prin legea-cadru respectivă privind finanțele care urmează a fi aprobată pe baza categoriilor aferente, precum și elementele de bază ale planificării de personal; fac excepție utilizarea mijloacelor pentru rambursarea datoriilor financiare și a angajamentelor financiare pentru consolidarea temporară a fondurilor monetare, precum și utilizarea mijloacelor ca urmare a unui schimb de capital în cazul acordurilor cu privire la cursul de schimb. În legătură cu alte subcategorii, limitele superioare se vor stabili pentru exercițiul financiar viitor și pentru următoarele trei exerciții financiare.

3. Guvernul Federal va înainta Consiliului Național proiectul de lege privind finanțele federale pentru exercițiul fiscal viitor, în legătură cu care urmează a se adopta o lege privind finanțele federale cel târziu cu zece săptămâni înainte de începutul exercițiului fiscal. În mod excepțional, Guvernul Federal poate prezenta Consiliului Național un proiect de lege privind finanțele federale și pentru exercițiul financiar viitor și pentru următorul exercițiu financiar, separat pe ani.

4. În cazul în care se adoptă o lege privind finanțele federale pentru exercițiul financiar viitor și pentru exercițiul financiar care urmează după acesta, în cea de-a doua jumătate a exercițiului financiar viitor, Guvernul Federal va prezenta Consiliului Național proiectul de lege federală care modifică legea privind finanțele federale cel târziu cu 10 săptămâni înainte de începutul următorului exercițiu financiar. Modificările aduse legii privind finanțele federale conținute de aceasta se vor referi, în orice caz, la următorul exercițiu financiar. Proiectul de lege se va dezbate de Consiliul Național până la finele exercițiului financiar viitor. Articolul 51a, alineatele 1 – 2, se aplică în mod corespunzător.

5. Legea privind finanțele federale va include, sub formă de anexe, estimări bugetare federale și planificări de personal, precum și alte elemente semnificative pentru administrarea finanțelor.

6. În legătură cu administrarea finanțelor la nivel de Federație, se aplică următoarele reguli:

1. Limitele superioare ale categoriilor aferente legii-cadru privind finanțele federale nu pot fi depășite și nici nu se poate autoriza o astfel de soluție.

2. Limitele superioare ale subcategoriilor, care urmează a se stabili printr-o lege federală, în conformitate cu alineatul 7 din legea-cadru privind finanțele federale pentru exercițiul financiar viitor, nu trebuie depășite și nici nu se poate autoriza o astfel de soluție, cu excepția cazului în care o lege federală, prevăzută la alineatul 9, stipulează că aceste limite superioare pot fi depășite cu aprobarea Ministrului Federal de Finanțe.

În cazul în care, în mod excepțional, se adoptă o lege privind finanțele federale pentru exercițiul financiar viitor și exercițiul financiar care urmează după acesta, se aplică prevederile alineatului 2, cu mențiunea că limitele superioare prevăzute la alineatul 2, ultima teză, se aplică în cazul exercițiului financiar viitor și al următorului exercițiu financiar.

7. Limitele superioare ale alineatului 6, punctele 1 și 2, pot fi extinse și la următoarele cazuri:

1. În cazul unui pericol iminent, pe baza unei ordonanțe a Guvernului Federal, în acord cu Comitetul Consiliului Național însărcinat să consulte legislația federală financiară, ipotezele adăugate, neprevăzute și acceptate, pot fi extinse la un maxim de 2/1000 de ipoteze acceptate de legislația federală financiară, dacă acoperirea este asigurată.
2. În caz de apărare, pentru o apărare militară cuprinzătoare (articolul 9a), ipoteze adăugate acceptate în cadrul unui an financiar pot urca până la un total de 10/100 de metode implementate în legislația federală financiară, pe baza unei ordonanțe a Guvernului Federal, în acord cu Comitetul Consiliului Național.

8. În gestionarea bugetelor federale, principiul eficienței se evidențiază în principal în ceea ce privește egalitatea de tratament între femei și bărbați, transparență, eficiență și o imagine reală a situației financiare a federației și trebuie respectate.

9. Dispozițiile detaliate ale prevederilor referitoare la legea-cadru a finanțelor federale, legea finanțelor federale se stabilesc în conformitate cu principiile uniforme și cu prevederile alineatului 8 din legea federală. Aceasta din urmă prevede:

1. măsuri pentru o administrare eficientă, mai ales în ceea ce privește obiectivul egalității între femei și bărbați;
2. măsuri de garantare a transparenței, inclusiv obligația de a face rapoarte Comitetului Consiliului Național, care se ocupă de verificarea preliminară a legilor finanțelor federale;
3. realizarea, structurarea și efectul obligatoriu al cadrului federal al finanțelor;
4. structurarea bugetului federal;
5. efectul obligatoriu al legii finanțelor federale, în ceea ce privește aspectele de timp și cantitate;
6. argumente pentru datorii în avans, care necesită un ordin al ministrului federal pentru finanțe, în acord cu Comitetul Consiliului Național care se ocupă de verificarea prealabilă a legii finanțelor federale;

7. crearea de rezerve bugetare pozitive și negative;
8. dispoziții cu privire la activele federale, care, dacă sunt întrunite, necesită un ordin al ministrului federal al finanțelor, în acord cu Comitetul Consiliului Național, care se ocupă de verificarea prealabilă a legii finanțelor federale;
9. asumarea de pasive financiare de către federație;
10. preluarea sau convertirea datoriiilor prin procurarea de mijloace financiare, care nu sunt răscumpărate în același an, ori prin finanțare pe termen lung (datorii financiare);
11. mijloace de sancționare și stimulare economică;
12. control financiar;
13. participarea Curții de Conturi pentru verificarea contabilității.

Art. 51a

1. În cazul în care Guvernul Federal nu a prezentat în timp util Consiliului Național (articolul 51, alineatele 2 și 3) un proiect de lege-cadru privind finanțele federale sau un proiect de lege privind finanțele federale, membrii Consiliului Național pot prezenta un proiect de lege-cadru privind finanțele federale sau un proiect de lege privind finanțele federale.

2. În cazul în care Guvernul Federal prezintă un proiect de lege-cadru privind finanțele federale sau un proiect de lege privind finanțele federale după prezentarea unei astfel de propuneri, Consiliul Național poate decide să țină seama de oricare dintre aceste proiecte în cadrul dezbaterilor sale.

3. În cazul în care Consiliul Național nu a adoptat o lege-cadru privind finanțele federale într-un exercițiu financiar, vor continua să se aplice limitele superioare ale celui mai recent exercițiu financiar pentru care s-au stabilit astfel de limite.

4. În cazul în care Consiliul Național nu adoptă o lege privind finanțele federale pentru un exercițiu financiar și, în mod similar, nu prevede nicio măsură temporară prin intermediul unei legi federale, administrarea finanțelor Federației se va realiza în conformitate cu prevederile celei mai recent adoptate legi privind finanțele federale. Se pot contracta, în acest caz, datorii monetare numai la jumătate din valorile limită anticipate și angajamente pe termen scurt pentru consolidarea temporară a disponibilităților de numerar.

Art. 51b

1. Ministrul Federal al Finanțelor trebuie să prevadă ca, în gestionarea bugetului, primele obligații datorate să fie acoperite, iar apoi să se efectueze alte cheltuieli, cu condiția să poată fi acoperite și cu respectarea principiilor articolului 51, alineatul 8.

2. În cazul în care execuția bugetului federal impune acest lucru sau în cazul în care pe parcursul unui an financiar apare o schimbare esențială a dezvoltării economiei naționale, Ministrul Federal al Finanțelor, cu aprobarea Guvernului

Federal, în scopul de a gestiona corect bugetul, poate alocă un anumit procent de cheltuieli de mijloace, prevăzute de legea federală a finanțelor, în măsura în care acest lucru nu influențează îndeplinirea obligațiilor asumate de federație. În termen de o lună după alocare trebuie să raporteze situația Comitetului Consiliului Național.

3. Ministrul Federal al Finanțelor trebuie să informeze periodic membrii Guvernului Federal și celelalte organe de conducere ale bugetului cu privire la implementarea acestuia.

Art. 51c

1. Utilizarea de mijloace neprevăzute de legea federală a finanțelor sau depășirea utilizării mijloacelor aprobate de Consiliul Național se poate face numai în baza unei autorizații prevăzute de Legea federală a finanțelor.

2. Consiliul Național poate autoriza Ministrul Federal al Finanțelor să aprobe depășirea limitelor prevăzute în legea federală. O astfel de autorizare poate fi acordată numai în măsura în care este legată de condiții prealabile și dacă este specificată și determinată în prealabil. Cu acordul Ministerului Federal al Finanțelor, mijloacele utilizate prevăzute în Legea finanțelor federale pot fi depășite:

1. pe baza unei obligații legale;
2. în cazul unei datorii financiare existente sau pe baza acordului de schimb valutar;
3. pe baza unei alte obligații deja existente la data intrării în vigoare a legii finanțelor federale.

Aprobarea în baza prezentului alineat poate fi acordată numai în cazul unei cerințe neprevăzute și doar în măsura în care acoperirea este ocrotită, iar respectivele limite superioare aplicabile și obligatorii, în conformitate cu articolul 51, alineatele 2 și 6, pentru exercițiul financiar în cauză nu sunt depășite. Ministrul Federal al Finanțelor poate transfera autorizațiile acordate în temeiul dispozițiilor acestui alineat pentru aprobarea depășirii utilizării mijloacelor care au fost prevăzute, cu excepția celor enumerate la alineatul 2 – în acord cu organele de conducere ale bugetului, la conducătorii autorităților oficiale, în măsura în care acest lucru este necesar pentru punerea în aplicare a unei administrații eficiente.

3. Ministrul Federal al Finanțelor trebuie să raporteze trimestrial Comitetului Consiliului Național, care se ocupă de consultări preliminare pentru legile finanțelor federale cu privire la măsurile luate în conformitate cu alineatul 2.

Art. 51d

1. Participarea Consiliului Național în gestionarea bugetului incumbă Comitetului Consiliului Național, care se ocupă de consultările preliminare pentru legile finanțelor federale. Se pot transfera anumite atribuții de pe ordinea de zi unui subcomitet, a cărui participare la buget revine și în cazul în care Consiliul Național este dizolvat de Președintele Federației potrivit articolului 29, alineatul 1. Comitetul Consiliului Național și subcomitetul trebuie să fie convocate,

dacă este necesar, chiar și atunci când Consiliul Național (articolul 28) nu este în sesiune. Legea federală privind regulamentul intern al Consiliului Național stabilește detalii suplimentare.

2. Orice alte rapoarte care ies din sfera de aplicare a articolului 51b, alineatul 2, și a articolului 51c, alineatul 3, vor fi prezentate Comitetului Consiliului Național însărcinat cu consultările preliminare pentru redactarea legii finanțelor federale pentru analiza unor prevederi speciale propuse.

Art. 52

1. Consiliul Național și Consiliul Federal au dreptul de a verifica administrarea afacerilor de către Guvernul Federal, de a adresa întrebări membrilor acestuia cu privire la toate aspectele legate de puterea executivă și de a solicita toate informațiile relevante, precum și de a-și exprima prin decizii modalitatea de exercitare a puterii executive.

1a. Comitetele competente ale Consiliului Național și ale Consiliului Federal au dreptul de a solicita prezența directorului unei instituții, căruia i se aplică o dispensă de instrucțiuni în conformitate cu articolul 20, alineatul 2, în cadrul ședințelor comitetelor, precum și dreptul de a-i adresa întrebări în legătură cu toate aspectele privind administrarea afacerilor.

2. Drepturile de control prevăzute la alineatul 1 se exercită asupra Guvernului Federal și a membrilor săi, precum și asupra întreprinderilor în care Federația deține o participație de cel puțin 50% din capitalul social sau capitalul propriu al acesteia și care sunt supuse controlului Oficiului Public de Audit. Controlul întreprinderilor prin intermediul unor măsuri financiare punctuale sau al altor măsuri economice sau organizaționale care au incidență este considerat echivalent cu participarea financiară. Această prevedere se aplică și întreprinderilor de la orice alt nivel care îndeplinesc cerințele prevăzute de prezentul alineat.

3. Toți membrii Consiliului Național și ai Consiliului Federal au dreptul să adreseze verbal scurte întrebări membrilor Guvernului Federal, pe parcursul ședințelor Consiliului Național și ale Consiliului Federal.

4. Reglementările detaliate în legătură cu dreptul de a adresa întrebări se stabilesc prin lege federală, prin regulamentul intern al Consiliului Național, precum și prin regulamentul intern al Consiliului Federal.

Art. 52a

1. Fiecare dintre comitetele competente ale Consiliului Național alege un subcomitet permanent de anchetă în vederea reexaminării măsurilor de protejare a agențiilor înființate constituțional, precum și a capacității operative a acestora și a măsurilor privind serviciile de informații în vederea asigurării apărării militare a țării. Fiecare subcomitet va include cel puțin un membru din fiecare partid reprezentat în Comitetul Principal al Consiliului Național.

2. Subcomitetele permanente sunt autorizate să solicite miniștrilor federali competenți toate informațiile relevante și accesul la toate materialele relevante.

Această prevedere nu se aplică informațiilor și materialelor, în special în legătură cu sursele de informare, a căror dezvăluire ar periclita securitatea națională sau siguranța persoanelor fizice.

3. Dacă este necesar, subcomitetele permanente se pot întruni la alte date decât cele de desfășurare a sesiunilor Consiliului Național.

4. Legea federală cu privire la regulamentul intern al Consiliului Național reglementează detaliat în sensul de mai sus.

Art. 52b

1. În vederea supravegherii unei anumite proceduri în legătură cu un aspect ce ține de administrarea financiară la nivel federal, Comitetul constituit în conformitate cu articolul 126d, alineatul 2, alege un subcomitet permanent. Cel puțin un membru din fiecare partid reprezentat în Comitetul Principal al Consiliului Național va face parte din acest subcomitet.

2. Legea federală cu privire la regulamentul intern al Consiliului Național reglementează detaliat în sensul de mai sus.

Art. 53

1. Consiliul Național poate constitui comitete de anchetă prin decizii pe care le emite în acest sens. În consecință, rezoluția de desfășurare a anchetei va fi pusă în aplicare la cererea unei pătrimi a membrilor săi.

2. Constituie obiect al anchetei o procedură sau activitate determinată din domeniul de responsabilitate al federației. Acesta include toate activitățile instituțiilor și autorităților federale în legătură cu care federația constată încălcarea legilor în domeniile protecției drepturilor și în cel economic, indiferent de nivelul prejudiciului. Hotărârile judecătorești nu fac obiectul acestor anchete parlamentare.

3. Toate instituțiile (autoritățile federale), ale landurilor, ale comunelor și ale asociațiilor comunale, precum și ale unităților administrative autonome (autogovernărilor) pot constitui la cerere comitete de anchetă pentru a investiga cazuri și petiții în funcție de obiectul anchetei și în legătură cu dovezile prezentate în documentele dosarului. Aceste anchete nu pot face obiectul unor dosare și documente care divulgă sursele de informare, în sensul articolului 52a, alineatul 2.

4. Obligația ce derivă din alineatul 3 nu se aplică atâta timp cât voința legiuitorului sau opțiunile individuale ale unor membri ai Parlamentului sunt afectate.

5. Detalierea acestor dispoziții intră în domeniul de reglementare al legii federale conform regulamentul intern al Consiliului Național. În acest scop, se poate solicita sprijinul reprezentanților Avocatului Poporului, pe baza reglementărilor specifice privitoare la activitatea acestora. În derularea anchetei trebuie, de asemenea, avut în vedere scopul și gradul măsurii de coerciție aplicate de comisie astfel încât sancțiunea să poată fi pusă în aplicare.

Art. 54

Abrogat.

Art. 55

1. Consiliul Național își alege Comitetul Principal dintre membrii săi, în conformitate cu principiul reprezentării proporționale.

2. Dacă este necesar, Comitetul Principal va fi convocat și între sesiunile Consiliului Național (articolul 28).

3. Comitetul Principal alege dintre membrii săi un subcomitet permanent căruia îi atribuie competențele prevăzute de prezenta lege. Alegerile se desfășoară în conformitate cu principiul reprezentării proporționale; respectarea acestui principiu va permite însă includerea în subcomitet a cel puțin un membru din fiecare partid reprezentat în cadrul comisiei principale. Legea federală cu privire la regulamentul intern al Consiliului Național va prevedea că acest subcomitet permanent poate fi convocat și se poate întruni în orice moment. În cazul în care Consiliul Național este dizolvat de Președintele Federal în conformitate cu articolul 29, alineatul 2, participarea la puterea executivă care, în conformitate cu prezenta lege, aparține Consiliului Național (Comitetului Principal), revine subcomisiei permanente.

4. Legea federală poate prevedea că anumite acte cu caracter general ale Guvernului Federal sau ale unui ministru federal necesită acordul Comitetului Principal, precum și că Guvernul Federal sau un ministru federal trebuie să prezinte rapoarte comisiei principale. Legea federală privind regulamentul intern al Consiliului Național va include prevederi mai detaliate în acest sens, în special în cazul în care nu se ajunge la un acord.

5. Toate regulamentele emise de ministrul federal competent cu privire la măsurile de control pentru protejarea producției netulburate sau aprovizionarea populației și a altor consumatori cu bunuri esențiale economice și de consum trebuie să prevadă obținerea aprobării Comitetului Principal al Consiliului Național; reglementări speciale pot fi adoptate în caz de urgență și în vederea abrogării acestor regulamente. Deciziile Comitetului Principal pentru aprobarea acestor regulamente pot fi adoptate numai în prezența a cel puțin jumătate dintre membrii săi și cu o majoritate de două treimi din voturile exprimate.

*Secțiunea F: Statutul membrilor Consiliului Național
și ai Consiliului Federal*

Art. 56

1. Membrii Consiliului Național și membrii Consiliului Federal nu pot deține și un mandat politic în timpul exercitării funcției electivă în cadrul Parlamentului Federal.

2. În cazul în care un membru al Guvernului Federal sau un secretar de stat a renunțat la mandatul său de membru al Consiliului Național, consiliul electoral competent îi va reatribui mandatul, în cazul încetării funcției în circumstanțele prevăzute la articolul 71, după descărcarea de obligația de continuare

a atribuțiilor administrative, cu condiția ca acesta să nu fi informat consiliul, în termen de opt zile, că renunță la reînnoirea mandatului său.

3. Această reatribuire încheie mandatul membrului Consiliului Național care a deținut locul unui membru retras temporar, în măsura în care un alt membru ulterior al Consiliului Național nu a declarat consiliului electoral, cu prilejul nominalizării pentru funcția respectivă în cadrul aceleiași circumscripții, dorința sa de exercitare a mandatului în calitate de supleant al membrului retras temporar din Consiliul Național.

4. Alineatele 2 și 3 se aplică și în situația în care un membru al Guvernului Federal sau un secretar de stat nu a acceptat alegerea sa în calitate de membru al Consiliului Național.

Art. 57

1. Membrii Consiliului Național nu pot fi trași la răspundere pentru voturile exprimate în exercitarea funcției pe care o dețin. În legătură cu opiniile exprimate verbal sau în scris în cursul exercitării funcției deținute aceștia pot fi trași la răspundere numai de Consiliul Național; această măsură nu se aplică în cazul desfășurării unei proceduri judiciare pentru calomnie și pentru infracțiuni privitoare la protecția informațiilor în cadrul Consiliului Național și al Parlamentului federal.

2. Membrii Consiliului Național nu pot fi arestați pentru suspiciuni privind comiterea unei infracțiuni – cu excepția cazului în care sunt prinși în flagrant – decât cu încuviințarea Consiliului Național. Perchezițiile la domiciliul membrilor Consiliului Național se efectuează, în mod similar, cu încuviințarea Consiliului Național.

3. Se pot declanșa proceduri judiciare împotriva membrilor Consiliului Național pentru comiterea unei infracțiuni, fără acordul Consiliului Național, în cazul în care aceasta nu are legătură, în mod evident, cu activitatea politică a membrului respectiv. Cu toate acestea, autoritatea în cauză va obține o decizie din partea Consiliului Național cu privire la existența vreunei legături de acest fel, în cazul în care membrul respectiv sau o treime dintre membrii comisiei permanente cu atribuții în acest sens solicită acest lucru. Toate procedurile judiciare vor înceta sau vor fi întrerupte imediat în acest caz.

4. În toate aceste situații, acordul Consiliului Național se consideră obținut în cazul în care, în termen de opt săptămâni, acesta nu a emis nicio decizie cu privire la solicitarea corespunzătoare a autorității competente pentru instituirea procedurilor judiciare; pentru adoptarea unei decizii în timp util de către Consiliul Național, Președintele Consiliului Național va supune solicitarea respectivă la vot cel târziu în penultima zi înainte de expirarea termenului. Cele de mai sus nu includ perioada în care Consiliul Național nu se află în sesiune de lucru.

5. În cazul prinderii unui membru în flagrant, autoritatea în cauză va notifica imediat Președintele Consiliului Național cu privire la arestarea respectivă. În cazul în care Consiliul Național sau atunci când Consiliul Național nu se află în sesiune, comitetul permanent cu atribuții în această privință solicită acest lucru, se va suspenda arestarea sau se va renunța la procedurile judiciare.

6. Imunitatea membrilor încetează la data întrunirii Consiliului Național nou-ales, iar cea a funcționarilor Consiliului Național al căror mandat se prelungește dincolo de această dată, la expirarea acestui mandat.

7. Regulamentul intern al Consiliului Național, adoptat prin lege federală, va conține prevederi detaliate în acest sens.

Art. 58

Membrii Consiliului Federal beneficiază de imunitatea recunoscută membrilor dietei care i-a delegat, pe întreaga durată a mandatului acestora.

Art. 59

Niciun membru al Consiliului Național, al Consiliului Federal sau al Parlamentului European nu poate face parte, în același timp, din unul dintre cele două organisme reprezentative.

Art. 59a

1. Un angajat din sectorul public care dorește să obțină un loc în Consiliul Național va beneficia de timpul necesar pentru derularea campaniei electorale.

2. Un angajat din sectorul public, care este membru al Consiliului Național sau al Consiliului Federal, va beneficia de concediu sau se va retrage din funcție, la cererea acestuia, pe durata perioadei necesare pentru îndeplinirea obligațiilor care îi revin în această calitate. Pe parcursul concediului, remunerația va corespunde cu volumul muncii efectiv prestate în cadrul sarcinilor de serviciu, însă nu va depăși 75% din totalul salariului; această limită se aplică, de asemenea, în situația în care nu se recurge la concediu sau a retragerii din funcție. Retragerea din funcție implică încetarea tuturor plăților legate de serviciu.

3. În cazul în care un angajat din sectorul public nu poate fi numit în funcția deținută anterior ca urmare a îndeplinirii atribuțiilor sale de membru, acesta va avea dreptul de a i se alocă o activitate în mod rezonabil echivalentă, iar în cazul în care acesta este de acord, o activitate care nu este echivalentă funcției deținute. Salariul se va stabili în funcție de activitatea efectiv desfășurată de angajatul respectiv.

Art. 59b

1. În vederea controlului salariului angajaților din sectorul public care au fost aleși în calitate de membri ai Consiliului Național sau ai Consiliului Federal, se va constitui o comisie sub auspiciile personalului parlamentar. Comisia este formată din:

1. câte un reprezentant nominalizat de Președintele și vicepreședinții Consiliului Național;
2. doi reprezentanți nominalizați de Președintele Consiliului Federal cu acordul vicepreședinților;
3. doi reprezentanți ai landurilor;
4. doi reprezentanți ai localităților și
5. un membru care a deținut anterior o funcție în magistratură.

Membrii prevăzuți în conformitate cu punctele 3 – 5 vor fi numiți de Președintele Federal; în cadrul recomandării sale (articolul 67) în legătură cu punctul 3, Guvernul Federal va ține seama de recomandarea comună din partea Guvernatorilor landurilor și, în legătură cu punctul 4, de o recomandare din partea Federației Austriece a Autorităților Locale și de o recomandare din partea Uniunii Austriece a Orașelor. Membrii comisiei prevăzuți la punctele 1 – 4 vor fi persoane care au exercitat anterior o funcție în înțelesul articolului 19, alineatul 2. O persoană care desfășoară o activitate lucrativă nu poate fi membru al Comisiei. Calitatea de membru al comisiei încetează la expirarea mandatului legislativ, însă nu înainte de nominalizarea sau numirea unui nou membru.

2. La cererea unui angajat din sectorul public care este membru al Consiliului Național sau al Consiliului Federal sau la cererea autorității sale de angajare, Comisia va emite un aviz cu privire la disputele dintre angajatul din sectorul public și autoritatea de angajare în aplicarea articolului 59a sau în legătură cu reglementările emise în cadrul aplicării sale. Comisia va emite, de asemenea, avize în legătură cu disputele dintre un judecător și o cameră sau o comisie în înțelesul articolului 87, alineatul 2, precum și în legătură cu disputele dintre un membru al Consiliului Național sau al Consiliului Federal și Președintele Consiliului Național în aplicarea articolului 30, alineatul 3.

3. Membrul Consiliului Național sau al Consiliului Federal care deține calitatea de angajat în sectorul public are obligația de a informa comisia anual cu privire la formalitățile întreprinse de acesta în legătură cu concediul său ori retragerea sa din funcție în conformitate cu articolul 59a și în legătură cu modalitatea de examinare a activității care urmează a fi desfășurată de acesta. Articolul 53, alineatul 3, se aplică, prin analogie, anchetelor desfășurate de comisie. Comisia își adoptă propriul regulament de funcționare. Anual, comisia va transmite un raport Consiliului Național – și, în legătură cu membrii Consiliului Federal, Consiliului Federal – care urmează a fi publicat.

CAPITOLUL III

Puterea executivă federală

Secțiunea A: Administrația

1. Președintele Federal

Art. 60

1. Președintele Federal este ales de populația Federației în baza votului egal, direct, personal, liber și secret al bărbaților și al femeilor care dețin drept de vot pentru Consiliul Național. În cazul în care există un singur candidat la această

funcție, alegerile vor avea loc sub forma unui referendum. Articolul 26, alineatele 5 – 8, se aplică în mod corespunzător.

2. Este ales candidatul care a obținut peste jumătate dintre toate voturile valabil exprimate. În cazul în care nu se obține o astfel de majoritate, are loc o a doua rundă de vot. Voturile în această rundă de vot pot fi exprimate valabil numai pentru unul dintre cei doi candidați care au obținut cele mai multe voturi în prima rundă de vot.

3. În funcția de Președinte Federal poate fi aleasă numai o persoană care deține drept de vot în legătură cu Consiliul Național și care are vârsta de 35 de ani împliniți la data alegerilor. Membrii caselor regale sau ale fostelor familii regale nu sunt eligibili pentru această funcție.

4. Rezultatul alegerilor organizate pentru funcția de Președinte Federal va fi publicat oficial de Cancelarul Federal.

5. Mandatul Președintelui Federal este de șase ani. Realegerea în această funcție pentru un mandat consecutiv este permisă numai o singură dată.

6. Președintele Federal poate fi pus sub acuzare, înainte de expirarea mandatului său, prin referendum. Referendumul se va organiza în cazul în care Adunarea Federală solicită acest lucru. Adunarea Federală va fi convocată de Cancelarul Federal în acest scop, în cazul în care Consiliul Național a adoptat o astfel de moțiune. Votul în cadrul Consiliului Național necesită prezența a cel puțin jumătate dintre membri și o majoritate de două treimi dintre voturile exprimate. În baza acestui vot al Consiliului Național, Președintele Federal este împiedicat să își exercite în continuare funcția. Respingerea punerii sub acuzare prin referendum reprezintă realegerea în funcție și conduce la dizolvarea Consiliului Național (articolul 29, alineatul 1). În această situație, durata totală a mandatului Președintelui Federal nu poate depăși 12 ani.

Art. 61

1. Pe parcursul mandatului său, Președintele Federal nu poate face parte din niciun organism reprezentativ general și nici nu poate exercita o altă funcție.

2. Titlul de „Președinte Federal” nu poate fi utilizat de nicio altă persoană – chiar dacă vine în completare sau se utilizează în contextul unei alte desemnări. Acesta este protejat prin lege.

Art. 62

1. La momentul preluării mandatului, Președintele Federal depune următorul jurământ în fața Adunării Federale: „Promit solemn că voi respecta întru totul Constituția și toate legile Republicii și că îmi voi dărui toată puterea și priceperea în vederea îndeplinirii îndatoririlor ce îmi revin.”

2. Se permite adăugarea unei declarații religioase.

Art. 63

1. Instituirea de proceduri judiciare împotriva Președintelui Federal este permisă numai cu încuviințarea Adunării Federale.

2. Cererea de instituire a procedurilor judiciare împotriva Președintelui Federal se depune de autoritatea competentă la Consiliul Național, care votează în legătură cu gestionarea acestei situații de către Adunarea Federală. În cazul în care Consiliul Național se pronunță în favoarea acesteia, Cancelarul Federal va convoca imediat Adunarea Federală.

Art. 64

1. Toate responsabilitățile Președintelui Federal, în cazul în care acesta se află în imposibilitatea de a le îndeplini, vor reveni, în primă instanță, Cancelarului Federal. Șederea într-un alt stat membru al Uniunii Europene nu este considerată un impediment. În cazul în care impedimentul durează mai mult de 20 de zile sau în cazul în care, în conformitate cu articolul 60, alineatul 6, Președintele Federal nu își poate îndeplini obligațiile care îi revin, Președintele, Prim-vicepreședintele și Vicepreședintele Consiliului Național, acționând sub forma unui comitet, vor prelua responsabilitățile Președintelui Federal. Aceeași prevedere se aplică în cazul în care funcția Președintelui Federal este în continuare suspendată.

2. Comitetul căruia îi este încredințat exercițiul funcțiilor Președintelui Federal, în conformitate cu alineatul 1 de mai sus, decide cu majoritatea voturilor. Funcțiile de Președinte al comisiei și de reprezentare publică sunt deținute de Președintele Consiliului Național.

3. În cazul în care Președintele sau vicepreședinții Consiliului Național se află în imposibilitatea de a îndeplini responsabilitățile care le revin sau funcția acestora este în continuare suspendată, comitetul va întruni cvorumul necesar chiar și fără participarea lor; în caz de egalitate de voturi, Președintele sau, în absența sa, Prim-vicepreședintele are votul decisiv.

4. În cazul în care funcția Președintelui Federal este în continuare suspendată, Guvernul Federal va organiza imediat alegerea unui nou Președinte Federal; după alegeri, comitetul va convoca imediat Adunarea Federală pentru depunerea jurământului de către Președintele Federal.

Art. 65

1. Președintele Federal reprezintă Republica pe plan internațional, primește și acreditează ambasadori, aprobă numirea consulilor, numește reprezentanții consulari ai Republicii în străinătate și încheie tratate de stat. La încheierea unui tratat de stat care nu se încadrează la articolul 50 sau a unui tratat de stat în conformitate cu articolul 16, alineatul 1, care nu modifică și nu completează legi existente, acesta poate decide ca tratatul respectiv să fie pus în aplicare prin adoptarea unor regulamente.

2. Președintele Federal are și alte competențe, în afara celor acordate în conformitate cu alte prevederi ale prezentei Constituții:

- a. numește funcționarii publici federali, inclusiv ofițerii, precum și alți funcționari federali și le acordă titluri oficiale;

- b. instituie și acordă titluri profesionale;
- c. în situații particulare: grațiază persoanele condamnate care au epuizat toate căile de atac, reduce și comută sentințe pronunțate de instanțele judecătorești, prin acte de grațiere, anulează sentințe și înlătură consecințele legale ale acestora și invalidează proceduri penale în cadrul acțiunilor care fac obiectul urmăririi penale din oficiu;
- d. în baza petiției părinților, declară legitimi copiii nelegitimi.

3. Legile speciale prevăd măsura în care Președintelui Federal îi revin prerogative suplimentare în legătură cu acordarea privilegiilor onorifice, a gratificațiilor extraordinare, a indemnizațiilor și pensiilor, dreptul de a nominaliza și de a confirma persoane în funcții și de a exercita alte prerogative privind problemele personalului angajat.

Art. 66

1. Președintele Federal poate delega membrilor competenți ai Consiliului Federal dreptul de a desemna o serie de categorii de funcționari publici federali și îi poate împuternici să delege, în legătură cu anumite categorii de funcționari publici federali, această competență autorităților subordonate acestuia.

2. Președintele Federal poate autoriza Guvernul Federal sau membrii competenți ai Guvernului Federal să încheie anumite categorii de tratate de stat care nu fac obiectul prevederilor articolului 16, alineatul 1, sau al prevederilor articolului 50; această autorizare vizează, de asemenea, prerogativa de a dispune punerea în aplicare a acestor tratate prin adoptarea unor regulamente.

3. Președintele Federal poate autoriza, la propunerea guvernului unui land și cu contrasemnătura Guvernatorului, ca guvernul landului respectiv să încheie tratate în conformitate cu articolul 16, alineatul 1, în situația în care acestea nu modifică sau completează legi existente; această autorizare vizează, de asemenea, prerogativa de a dispune punerea în aplicare a acestor tratate prin adoptarea unor regulamente.

Art. 67

1. Cu excepția situației în care Constituția prevede altfel, toate actele oficiale ale Președintelui Federal vor avea la bază recomandarea Guvernului Federal sau a ministrului federal autorizat de acesta. Legea prevede măsura în care Guvernul Federal sau ministrul federal competent depind de recomandările altor autorități.

2. Cu excepția situației în care Constituția prevede altfel, toate actele oficiale ale Președintelui Federal trebuie să fie contrasemnate de Cancelarul Federal sau de ministrul federal competent pentru a fi valabile.

Art. 67a

1. Cabinetul Președintelui Federal, fiind subordonat Președintelui Federal, îl asistă pe acesta în exercitarea activității sale oficiale. O normă de procedură emisă de Președintele Federal poate reglementa detaliile privind organizarea activității în cadrul Cabinetului Președintelui.

2. Articolul 67 nu se aplică regulamentului intern al cabinetului Președintelui în legătură cu numirea angajaților în cadrul cabinetului Președintelui și acordarea de titluri oficiale în cadrul exercitării autorității superioare.

Art. 68

1. Conform articolului 142, Președintele Federal răspunde în fața Adunării Federale în legătură cu exercitarea funcțiilor sale.

2. Adunarea Federală va fi convocată, în legătură cu această responsabilitate, de Cancelarul Federal în baza votului Consiliului Național sau al Consiliului Federal.

3. Sunt necesare prezența a peste jumătate dintre membrii fiecăreia dintre cele două organisme reprezentative și o majoritate de două treimi dintre voturile exprimate pentru a se vota punerea sub acuzare, în conformitate cu articolul 142, a Președintelui Federal.

2. Guvernul Federal

Art. 69

1. Cancelarul Federal, Vicecancelarul și ceilalți miniștri federali dețin atribuțiile administrative supreme în legătură cu Federația, în măsura în care acestea nu aparțin Președintelui Federal. Aceștia constituie Guvernului Federal ca organism, sub coordonarea Cancelarului Federal.

2. Vicecancelarul are dreptul de a-l înlocui pe Cancelarul Federal în legătură cu întreaga sferă de competență a acestuia. În cazul în care Cancelarul Federal și Vicecancelarul se află, în același timp, în imposibilitatea de a îndeplini responsabilitățile care le revin, membrul cu cea mai mare vechime în funcție, în cazul egalității funcțiilor, respectiv membrul cel mai în vârstă al Guvernului Federal, care nu se află în imposibilitatea de a îndeplini îndatoririle care îi revin, îl va înlocui pe Cancelarul Federal.

3. Cvorumul Guvernului Federal este întrunit doar atunci când sunt prezenți peste jumătate dintre membrii săi.

Art. 70

1. Cancelarul Federal și, la recomandarea acestuia, ceilalți membri ai Guvernului Federal sunt numiți de Președintele Federal. Nu este necesară nicio recomandare în legătură cu revocarea Cancelarului Federal sau a întregului Guvern Federal; revocarea membrilor individuali ai Guvernului Federal are loc în urma recomandării Cancelarului Federal. Numirea Cancelarului Federal sau a întregului Guvern Federal este contrasemnată de Cancelarul Federal nou numit; revocarea nu necesită nicio contrasemnătură.

2. Numai persoanele care au dreptul de a fi alese în Consiliul Național pot fi numite în funcțiile de Cancelar Federal, vicecancelar sau ministru federal; membrii Guvernului Federal nu trebuie să facă parte din Consiliul Național.

3. În cazul în care Președintele Federal numește un nou Guvern Federal la o dată la care Consiliul Național nu se află în sesiune de lucru, acesta va convoca într-o sesiune extraordinară Consiliul Național (articolul 28, alineatul 2), care se va întruni în termen de o săptămână, în scopul prezentării noului Guvern Federal.

Art. 71

În cazul în care Guvernul Federal demisionează, Președintele Federal va încredința continuarea activității de administrare membrilor fostului Guvern și unuia dintre aceștia calitatea de șef al Guvernului Federal provizoriu. Continuarea activității de administrare poate fi, de asemenea, încredințată unui secretar de stat de pe lângă un fost ministru federal sau unui înalt funcționar public din cadrul ministerului federal respectiv. Această prevedere se aplică, prin analogie, în cazul demisiei membrilor individuali ai Guvernului Federal. Orice persoană a căreia i se încredințează continuarea activității de administrare va avea aceeași răspundere precum un ministru federal (articolul 76).

Art. 72

1. Înainte de preluarea funcției, membrii Guvernului Federal depun jurământul în fața Președintelui Federal. Se permite adăugarea unei declarații religioase.

2. Actele de numire a Cancelarului Federal, a Vicecancelarului și a celorlalți miniștri federali sunt semnate de Președintele Federal în ziua depunerii jurământului și sunt contrasemnate de Cancelarul Federal nou-ales.

3. Aceste prevederi se aplică, prin analogie, situațiilor menționate la articolul 71 de mai sus.

Art. 73

1. În cazul în care un ministru federal se află temporar în imposibilitatea de a îndeplini responsabilitățile care îi revin, acesta va dispune, de comun acord cu un alt ministru federal, înlocuirea sa de către un secretar de stat de pe lângă acesta sau de către un înalt funcționar public din cadrul ministerului federal. Această dispoziție de înlocuire se va comunica Președintelui Federal și Cancelarului Federal. Reședința într-un alt stat membru al Uniunii Europene nu este considerată un impediment. În cazul în care un ministru federal nu poate proceda în conformitate cu prima teză, Cancelarul Federal, de comun acord cu vicecancelarul, dispune înlocuirea de către un alt ministru federal, secretar de stat de pe lângă ministrul federal respectiv aflat în situația de imposibilitate sau un înalt funcționar public al ministerului federal respectiv. Această dispoziție de înlocuire se va comunica Președintelui Federal. Supleantul va avea aceeași răspundere precum un ministru federal (articolul 76).

2. Ministrul federal competent pe un anumit domeniu poate delega unui alt ministru federal sau unui secretar de stat dreptul de a participa la lucrările Consiliului Uniunii Europene și, în acest context, de a purta negocieri și de a vota în legătură cu un anumit proiect.

3. Un membru al Guvernului Federal care locuiește într-un alt stat membru al Uniunii Europene poate delega atribuțiile care îi revin în legătură cu Consiliul Național sau Consiliul Federal unui secretar de stat de pe lângă acesta sau unui alt ministru federal. Un membru al Guvernului Federal care nu are un supleant poate delega dreptul său de vot în cadrul Guvernului Federal unui alt ministru federal; aceasta nu îi înlătură răspunderea. Dreptul de vot poate fi delegat numai unui membru al Guvernului Federal căruia nu i s-a încredințat deja înlocuirea unui alt membru al Guvernului Federal și căruia nu i-a fost deja delegat un drept de vot.

Art. 74

1. În cazul în care Consiliul Național adoptă o moțiune de cenzură împotriva Guvernului Federal sau a membrilor individuali ai acestuia, Guvernul Federal sau ministrul federal respectiv vor fi revocați.

2. Moțiunea de cenzură se adoptă de Consiliul Național în prezența a cel puțin jumătate dintre membrii Consiliului Național. În cazul în care numărul de membri prevăzut de legea federală privind regulamentul intern al Consiliului Național impune acest lucru, votul va fi amânat pentru următoarea zi lucrătoare. O nouă amânare a votului poate surveni numai în baza unei decizii a Consiliului Național.

3. Respectând prerogativa cu care este investit Președintele Federal în conformitate cu articolul 70, alineatul 1, Guvernul Federal sau membrii individuali ai acestuia vor fi revocați în situațiile prevăzute de lege sau în conformitate cu propria dorință a acestora.

Art. 75

Membrii Guvernului Federal, precum și secretarii de stat au dreptul de a participa la toate dezbaterile Consiliului Național, ale Consiliului Federal și ale Adunării Federale, precum și ale comitetelor (subcomitetelor) acestor organisme reprezentative, însă numai în urma unei invitații speciale la dezbateri din partea subcomisiei permanente din cadrul Comitetului Principal al Consiliului Național și din partea comitetelor de ancheta ale Consiliului Național. Cu fiecare astfel de prilej, acestora li se va acorda cuvântul, la cerere, în conformitate cu prevederile detaliate ale legii federale privind normele de procedură ale Consiliului Național și ale Consiliului Federal. Consiliul Național, Consiliul Federal și Adunarea Federală, precum și comitetele (subcomitetele) acestora pot solicita prezența membrilor Guvernului Federal și le pot solicita acestora să inițieze anchete.

Art. 76

1. Conform articolului 142, membrii Guvernului Federal (articolele 69 și 71) răspund în fața Consiliului Național.

2. Propunerea de punere sub acuzare în conformitate cu articolul 142 necesită prezența a peste jumătate dintre membri.

Art. 77

1. Ministerele federale și autoritățile subordonate acestora desfășoară activitatea de administrare federală.

2. Numărul de ministere federale, competențele acestora și organizarea internă a acestora sunt prevăzute de legea federală.

3. Cancelarului Federal îi revine conducerea Cancelariei Federale și fiecare dintre celelalte ministere federale va fi condus de un ministru federal. Președintele Federal poate delega miniștrilor federali speciali gestionarea anumitor probleme care se încadrează în sfera de competență a Cancelariei Federale, inclusiv gestionarea personalului și organizarea acestei activități, însă Cancelaria Federală păstrează atribuțiile principale în acest domeniu; miniștrii federali anume desemnați vor deține statutul de ministru federal competent în legătură cu aceste aspecte.

4. Cancelarul Federal și alți miniștri federali pot deține, în mod excepțional, conducerea unui al doilea minister federal.

Art. 78

1. În situații speciale, pot fi numiți miniștri federali fără portofoliu, cărora nu li se repartizează, în același timp, conducerea unui minister federal anume.

2. Secretarii de stat, care sunt numiți și își încheie mandatul în același mod precum miniștrii federali, pot fi repartizați miniștrilor federali pentru a-i asista în cadrul activității desfășurate de aceștia și pentru a-i reprezenta în Parlament. Cancelarul Federal poate delega atribuțiile care îi revin în legătură cu Consiliul Național și Consiliul Federal, cu acordul vicecancelarului care deține conducerea unui minister federal, unui secretar de stat de pe lângă acesta. Vicecancelarul care deține conducerea unui minister federal poate delega atribuțiile care îi revin în legătură cu Consiliul Național și Consiliul Federal unui secretar de stat de pe lângă acesta, cu acordul Cancelarului Federal.

3. Ministrul federal poate, în mod similar, delega anumite atribuții secretarului de stat. În îndeplinirea lor, secretarul de stat este, de asemenea, subordonat ministrului federal și are obligația de a se supune instrucțiunilor acestuia.

3. Autoritățile federale în domeniul securității

Art. 78a

1. Autoritatea supremă de securitate este Ministerul Federal al Afacerilor Interne. Acestea i se subordonează directoratele de poliție ale landurilor, urmate de autoritățile administrative teritoriale, în calitate de autorități de securitate.

2. În cazul în care viața, sănătatea, libertatea sau bunurile persoanelor fizice se află în pericol sau acest pericol este iminent, autoritățile de securitate dețin competența, indiferent de competența unei alte autorități cu privire la îndepărtarea pericolului, de a acorda asistență primară până la momentul intervenției autorității competente respective.

3. Legile federale prevăd măsura în care autoritățile municipale au obligația de a acționa în calitate de autorități de securitate.

Art. 78b

1. Fiecare land deține un directorat de poliție. Conducătorul acesteia este directorul în domeniul securității și poliției. În Viena, directorul poliției landului poartă denumirea de „Președinte al Poliției Landului”.

2. Ministrul Federal al Afacerilor Interne numește directorii în domeniul securității și poliției de comun acord cu Guvernatorul landului.

3. Ministrul Federal al Afacerilor Interne va informa Guvernatorul cu privire la orice instrucțiune care prezintă importanță la nivel național sau care este esențială pentru menținerea păcii, a ordinii și a securității pe teritoriul landului, pe care o emite în atenția unui director în domeniul securității și poliției.

Art. 78c

Legea federală prevede în ce măsură directoratul de poliție al unui land este în același timp și în primă instanță autoritate în domeniul securității în arondismentul localității.

Art. 78d

1. Jandarmeriile sunt unități înarmate sau care poartă uniformă ori au caracter militar evidențiat în alt fel și care sunt învestite cu sarcini de natură polițienească. Nu fac parte din instituția jandarmeriei personalul de pază pentru asigurarea protecției în anumite domenii de cultivare a solului, cum ar fi agricultura și silvicultura (protecția terenurilor, a culturilor și a pădurilor), în domeniul mineritului, al vânătoriei, al pescuitului sau în legătură cu alte utilizări autorizate ale apelor, personalul de supraveghere a piețelor și departamentele de pompieri.

2. Nicio altă autoritate regională nu poate înființa o jandarmerie în sfera locală de competență a unui directorat federal de securitate publică.

*4. Armata Federală***Art. 79**

1. Armata federală este responsabilă pentru apărarea militară a țării. Aceasta se va desfășura în baza principiilor unui sistem de poliție militară.

2. În măsura în care puterea civilă legală îi solicită cooperarea, armata federală are obligația de a asigura:

1. în afara apărării militare a țării:
 - a. protecția instituțiilor înființate constituțional, precum și a capacității acestora de a funcționa și a libertăților democratice ale populației;
 - b. menținerea generală a ordinii și securității pe teritoriul țării;
2. asistența în cazul catastrofelor și dezastrelor naturale de amploare.

3. Sarcinile suplimentare ale armatei federale vor fi prevăzute de legea constituțională federală.

4. Legea privind apărarea prevede organisme oficiale și autoritățile care pot solicita direct cooperarea armatei federale în scopurile menționate la alineatul 2 de mai sus.

5. Intervenția militară din proprie inițiativă, în scopurile menționate la alineatul 2 de mai sus, este permisă numai în cazul în care o serie de circumstanțe, care se află în afara controlului acestora, au determinat imposibilitatea autorităților competente de a recurge la intervenția militară și s-ar produce daune ireparabile comunității în cazul în care aceasta ar fi amânată în continuare sau în cazul în care aceasta se referă la respingerea unui atac real sau eliminarea rezistenței active direcționate împotriva unei unități a Armatei Federale.

Art. 80

1. Președintele Federal este Comandantul Suprem al Armatei Federale.

2. Cu excepția situației în care Legea privind apărarea prevede că Președintele Federal dispune în legătură cu Armata Federală, ministrul federal competent va dispune în legătură cu aceasta, în limitele de autoritate conferite acestuia de Guvernul Federal.

3. Comanda supremă a armatei federale este exercitată de ministrul federal competent (articolul 76, alineatul 1).

Art. 81

Legea federală prevede în ce măsură landurile participă la recrutarea, asigurarea hranei și cazarea armatei, precum și în legătură cu asigurarea celorlalte necesități ale acesteia.

5. Autoritățile federale în domeniul educației

Art. 81a

1. Activitatea de administrare la nivel federal în domeniul învățământului și al educației în legătură cu aspecte care privesc internatele revine ministrului federal competent și – în măsura în care nu se referă la sistemul universitar și postuniversitar, sistemul de învățământ în domeniul agriculturii și silviculturii și sistemul educațional agricol și silvic în legătură cu aspecte ce vizează internatele – autorităților școlare ale Federației subordonate ministrului federal competent. Localităților li se poate solicita, în cadrul sferei de competență atribuite la nivel federal, să țină evidența persoanelor care au vârsta necesară pentru frecventarea școlii.

2. Fiecare land și fiecare district politic va deține o autoritate școlară, fiind cunoscută sub denumirea de consiliul școlar al landului și, respectiv, consiliul școlar al districtului în cauză. În Viena, consiliul școlar al landului va prelua și atribuțiile consiliului școlar al districtului și se va numi Consiliul Școlar al

Vienei. Sfera de competență aplicabilă membrilor consiliilor școlare ale landurilor și ale districtelor va fi prevăzută de legea federală.

3. Se vor aplica următoarele principii directoare în legătură cu înființarea, care urmează a fi prevăzută de lege, a autorităților școlare federale:

- a. Se vor desemna comitete în cadrul structurii autorităților școlare federale. Membrii comitetelor consiliilor școlare ale landurilor, cu drept de vot, vor fi numiți proporțional cu participarea partidelor în dietă, iar membrii comitetelor din cadrul consiliilor școlare ale districtelor, cu drept de vot, proporțional cu voturile obținute în districtul respectiv de partidele reprezentate în dietă, la ultimele alegeri pentru dietă. Este posibilă numirea unora dintre sau a tuturor membrilor din cadrul comitetelor de către dietă.
- b. Președintele consiliului școlar al unui land este Guvernatorul, iar președintele consiliului școlar al unui district este directorul autorității administrative a districtului respectiv. În cazul în care numirea unui președinte executiv al consiliului școlar al unui land este prevăzută de lege, acesta îi va ține locul președintelui în legătură cu toate atribuțiile pe care președintele nu și le rezervă sieși. În cazul în care numirea unui vicepreședinte este prevăzută de lege, acesta are dreptul de a examina documente și de a oferi îndrumări; acest vicepreședinte va fi numit, în orice caz, pentru cele cinci landuri care, în conformitate cu rezultatul ultimului recensământ realizat înainte de intrarea în vigoare a acestei legi constituționale federale, înregistrează cel mai ridicat număr de locuitori.
- c. Mandatul comitetelor și al președinților consiliilor școlare ale landurilor și ale districtelor vor fi reglementate prin lege. Comitetele vor deține competența de a emite norme și instrucțiuni cu caracter general, de a numi funcționari și de a înainta propuneri de nominalizare, precum și de a-și exprima opinii în legătură cu proiectele de legi și regulamente.
- d. În situații de urgență care nu suportă amânarea până la următoarea ședință a comitetului, președintele va acționa în conformitate cu sfera de competență alocată comitetului în legătură cu activitatea sa și va informa imediat comitetul în acest sens.
- e. În cazul în care, pe parcursul unei perioade care depășește două luni, un comitet nu reușește să întrunească cvorumul necesar, atribuțiile comitetului respectiv, pe perioada următoare de neîndeplinire a cvorumului, vor reveni președintelui. În aceste cazuri, președintele înlocuiește comitetul.

4. Nu se pot emite instrucțiuni (articolul 20, alineatul 1) în legătură cu aspecte care se încadrează în sfera de competență a comitetelor. Această prevedere nu se aplică instrucțiunilor prin care se interzice punerea în aplicare a unei hotărâri a unui comitet care contravine legii sau care prevăd abrogarea unui regulament

emis de comitetul respectiv. Se vor specifica motivele care stau la baza unor astfel de instrucțiuni.

5. Ministrul federal competent se poate convinge, în persoană sau prin intermediul funcționarilor oficiali ai ministerului federal aflat sub conducerea sa, cu privire la starea și nivelul de performanță ale școlilor și internatelor subordonate ministerului federal respectiv prin intermediul unui consiliu școlar al unui land. Deficiențele constatate – în măsura în care acestea nu se referă la cele vizate de articolul 14, alineatul 8 – vor fi notificate consiliului școlar al landului respectiv în vederea remedierii lor.

Art. 81b

1. Consiliul școlar de land poate aproba trei categorii de propuneri succesive:
 - a. în vederea ocupării, la nivel federal, a posturilor vacante de director, precum și a posturilor de cadru didactic și asistent educațional în cadrul școlilor și al căminelor pentru elevi subordonate consiliilor școlare ale landurilor;
 - b. în vederea ocupării, la nivel federal, a posturilor vacante de inspectori școlari în cadrul consiliilor școlare ale landurilor și ale districtelor, precum și în vederea numirii cadrelor didactice în funcții de supraveghere școlară;
 - c. abrogat.

2. Propunerile prevăzute la alineatul 1 de mai sus se vor prezenta, în conformitate cu articolul 66, alineatul 1, sau cu articolul 67, alineatul 1, sau în baza altor prevederi, ministrului federal competent. Selecția persoanelor din cadrul celor propuse se va efectua de către ministrul federal.

3. Fiecare consiliu școlar al unui land va înființa consilii școlare de eligibilitate și disciplină de primă instanță pentru directori și alte cadre didactice, precum și pentru asistenții educaționali care sunt angajați ai Federației în baza dreptului public și care sunt angajați la o școală (un internat) subordonată consiliului școlar al landului respectiv. Detaliile în acest sens sunt prevăzute de legea federală.

6. Universitățile

Art. 81c

1. Universitățile publice sunt instituții de cercetare științifică liberă, învățământ și cunoaștere a artelor. Acestea funcționează autonom în cadrul legii și pot elabora statute. Membrii organelor colegiale universitare își desfășoară activitatea pe principiul autonomiei universitare.

2. Legea federală poate prevedea că este admisibil ca persoanele care nu sunt de naționalitate austriacă să desfășoare activități în cadrul universităților, să participe în cadrul organelor universitare și să reprezinte studenții.

3. Abrogat.

Secțiunea B: Organizarea și funcționarea justiției

Art. 82

1. Justiția se desfășoară pe baza jurisdicțiilor și de către instanțele judecătorești reglementate prin lege la nivel de Federație.
2. Hotărârile și deciziile instanțelor judecătorești sunt pronunțate și aplicate în numele Republicii.

Art. 83

1. Legea federală prevede organizarea și competența instanțelor judecătorești.
2. Nicio persoană nu poate fi privată de judecată în fața instanței competente.
3. Abrogat.

Art. 84

Jurisdicția militară, cu excepția perioadelor de război, este abrogată.

Art. 85

Pedeapsa capitală este abolită.

Art. 86

1. Cu excepția situației în care prezenta lege fundamentală prevede altfel, judecătorii sunt numiți, în baza propunerii Guvernului Federal, de către Președintele Federal sau, în urma autorizării date de acesta, de către ministrul federal competent; Guvernul Federal sau ministrul federal vor obține propuneri de numire din partea camerelor competente în baza legii privind organizarea instanțelor.
2. În cazul în care este disponibil un număr suficient de candidați, propunerea de numire care urmează a fi înaintată ministrului federal competent și transmisă de acesta Guvernului Federal va include numele a cel puțin trei persoane, însă, în cazul în care există mai multe locuri libere, cel puțin de două ori mai multe nume decât numărul de judecători care urmează a fi numiți.

Art. 87

1. Judecătorii își exercită funcția judecătorească în mod independent.
2. Un judecător se află în exercițiul funcției sale pe parcursul îndeplinirii oricărei funcții jurisdicționale care îi revine în baza legii și a repartizării atribuțiilor, însă cu excluderea activităților administrative ale puterii judecătorești care, în conformitate cu prevederile legii, nu vor fi îndeplinite de camere sau comisii.
3. Atribuțiile se vor alocă în avans judecătorilor unei instanțe pe perioada prevăzută de legea privind organizarea instanțelor. O cauză care este de competența unui judecător în conformitate cu această alocare poate fi eliminată din jurisdicția sa în baza unui decret al autorităților administrative ale puterii judecătorești numai în cazul în care acesta a fost împiedicat să își îndeplinească responsabilitățile care îi revin sau se află în imposibilitatea de a-și îndeplini îndatoririle într-un termen rezonabil, ca urmare a volumului acestora.

Art. 87a

1. Anumite atribuții, care vor fi specificate cu exactitate și care sunt de competența unui tribunal de primă instanță, pot fi delegate prin legea federală unor persoane special instruite din cadrul Federației, care nu fac parte din categoria judecătorilor.

2. Judecătorul competent în conformitate cu repartizarea atribuțiilor poate, în orice moment, să își rezerve sau să preia îndeplinirea activităților respective.

3. Personalul din cadrul Federației care nu face parte din categoria judecătorilor este obligat să desfășoare activitățile specificate la alineatul 1 de mai sus numai în baza dispozițiilor judecătorului competent în conformitate cu repartizarea atribuțiilor. Sunt aplicabile dispozițiile articolului 20, alineatul 1, teza a treia.

Art. 88

1. Legea federală va stabili o limită de vârstă la împlinirea căreia judecătorii se pensionează.

2. Judecătorii pot fi eliberați din funcție sau transferați împotriva voinței acestora sau se pot pensiona numai în cazurile și modurile prevăzute de lege și în baza unei hotărâri judecătorești formale. Aceste prevederi nu se aplică, însă, transferurilor sau retragerilor din activitate care devin necesare ca urmare a operării unor modificări în cadrul organizării instanțelor judecătorești. Într-un astfel de caz, legea va stabili perioada în care judecătorii pot fi transferați sau se pot pensiona fără îndeplinirea formalităților prevăzute în acest sens.

3. Suspendarea temporară din funcție a judecătorilor poate avea loc numai în baza unui decret al președintelui instanței judecătorești sau al unei autorități judiciare superioare, cu sesizarea concomitentă a instanței competente.

Art. 88a

Legea privind organizarea instanțelor judecătorești poate prevedea posturi de judecători supleanți alocați unei instanțe superioare. Numărul acestor posturi nu poate depăși trei procente din numărul de posturi de judecători alocați instanțelor judecătorești subordonate. Îndatoririle judecătorilor supleanți în cadrul instanțelor judecătorești subordonate se stabilesc, în conformitate cu legea privind organizarea instanțelor judecătorești, de către camera competentă a instanței superioare. Judecătorilor supleanți li se poate încredința numai înlocuirea judecătorilor instanțelor judecătorești subordonate și numai în cazul în care acești judecători sunt împiedicați să își îndeplinească responsabilitățile care le revin sau se află în imposibilitatea de a-și îndeplini îndatoririle într-un termen rezonabil, ca urmare a volumului acestora.

Art. 89

1. Cu excepțiile prevăzute mai jos, instanțele judecătorești nu au dreptul de a examina valabilitatea regulamentelor, a anunțurilor oficiale de republicare a unei legi (a unui tratat de stat), a legilor și a tratatelor de stat publicate legal.

2. În cazul în care o instanță consideră că un regulament contravine legii, va sesiza Curtea Constituțională în vederea anulării regulamentului respectiv. În cazul în care Curtea Supremă sau o instanță de al doilea grad de jurisdicție, cu competență în acest sens, are îndoieli cu privire la aplicarea unei legi pe motiv că aceasta este neconstituțională, va sesiza Curtea Constituțională în vederea anulării legii respective.

3. În cazul în care reglementarea legală care urmează a fi aplicată nu mai este în vigoare, cererea instanței adresată Curții Constituționale va solicita pronunțarea unei decizii prin care să se specifice că reglementarea legală respectivă contravenea legii fundamentale, nu era constituțională sau era nelegală.

4. Legea federală va stabili efectele unei cereri în conformitate cu alineatul 2 sau alineatul 3 de mai sus asupra procedurilor legale în curs de desfășurare.

Art. 90

1. Ședințele de judecată pentru cauzele civile și penale au caracter oral și public. Excepțiile în acest sens sunt reglementate prin lege.

2. Procedurile penale prevăd punerea sub acuzare și judecata în procesul penal.

Art. 90a

Procurorii publici sunt funcționari cu un statut propriu în cadrul sistemului judiciar. Aceștia exercită funcția de anchetă și urmărire penală în cauze privind comiterea unor fapte prevăzute de legea penală ce intră în competența de judecată a instanțelor judecătorești. Legea Federală stabilește în detaliu procedurile de lucru și reglementează obligația procurorilor de a respecta instrucțiunile emise de șefii ierarhici.

Art. 91

1. Cetățenii pot participa la desfășurarea procedurilor jurisdicționale.

2. Un juriu va da un verdict cu privire la vinovăția acuzatului în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede pedepse severe, care urmează a fi specificate prin lege, și în toate cazurile de infracțiuni politice.

3. În cadrul procedurilor penale în legătură cu alte infracțiuni care se pedepsesc potrivit legii, judecătorii consultanți participă la actul de înfăptuire a justiției în cazul în care pedeapsa care urmează a fi aplicată depășește o limită stabilită prin lege.

Art. 92

1. Curtea Supremă este instanța de ultim grad în cauzele civile și penale.

2. Membrii Guvernului Federal, ai unui guvern al unui land, ai unui organism general reprezentativ sau ai Parlamentului European nu pot fi membri ai Curții Supreme. Pentru membrii unui organism general reprezentativ sau ai Parlamentului European aleși pentru un mandat legislativ cu durată determinată, această incompatibilitate continuă până la expirarea mandatului legislativ respectiv chiar dacă aceștia renunță la mandat înainte de încheierea sa. Orice

persoană care, pe parcursul ultimilor cinci ani, a exercitat una dintre funcțiile menționate anterior, nu poate fi numită în funcția de Președinte sau Vicepreședinte al Curții Supreme.

Art. 93

Amnistia generală pentru fapte incriminate de legea penală și sancționate de către instanțe după parcurgerea procedurilor legale se acordă în baza legii federale.

Art. 94

1. Puterile judecătorească și executivă sunt separate în cadrul tuturor nivelurilor de procedură.

2. Legea federală sau a landurilor poate stabili în anumite cazuri un apel de la autoritatea administrativă către o instanță de judecată, în loc de un apel către o instanță administrativă. În domeniile Federației reglementate de către autoritățile federale, precum și în domeniile articolelor 11 și 12, ale articolului 14, alineatele 2 și 3, ale articolului 14a, alineatele 3 și 4, legile federale pot, conform primei teze, să fie publicate doar după aprobarea landurilor. Se aplică și legilor landurilor conform primei teze din articolul 97, alineatul 2, al Legii constituționale federale.

CAPITOLUL IV

Puterea legislativă și puterea executivă a landurilor

Secțiunea A: Dispoziții generale

Art. 95

1. Dietele exercită puterea legislativă în cadrul landurilor. Dietele sunt alese prin votul egal, direct, personal, liber și secret, în baza principiului de reprezentare proporțională a cetățenilor de sex masculin și feminin ai landurilor care, în conformitate cu normele electorale ale dietelor, au drept de vot. Legislația landurilor include prevederi detaliate privind procedura electorală și, dacă este cazul, votul obligatoriu. Legislația landurilor va prevedea, în special, motivele pentru care neparticiparea la alegeri, fără a se aduce atingere votului obligatoriu, este considerată justificată. Constituția unui land poate prevedea că acei cetățeni care au avut rezidența în landul respectiv înainte de a-și stabili domiciliul în străinătate au drept de vot pe durata acestei șederi în străinătate, pentru o perioadă de maximum zece ani.

2. Normele electorale ale dietelor nu pot impune condiții mai stricte în ce privește votul și eligibilitatea electorală decât cele impuse de Constituția Federală în legătură cu alegerile pentru Consiliul Național.

3. Alegătorii își exercită dreptul de vot în circumscripții separate care pot fi împărțite în circumscripții regionale separate. Numărul de deputați se va împărți

între circumscripții proporțional cu numărul de locuitori. Normele electorale ale dietei pot prevedea o procedură finală de repartizare pentru întreg teritoriul landului respectiv prin care, în conformitate cu principiile reprezentării proporționale, să se asigure un echilibru între locurile alocate partidelor candidate în circumscripții și, în mod similar, o repartizare a locurilor rămase nealocate. Nu se admite împărțirea electoratului în alte unități electorale.

4. Reglementările detaliate cu privire la procedura electorală vor fi stabilite prin regulamentele interne ale dietelor. Articolul 26, alineatul 6, se aplică în mod corespunzător.

5. În legătură cu angajații din sectorul public care doresc să obțină un loc în dietă sau care sunt aleși membri ai unei diete se aplică articolului 59a, fiind permise reglementări mai stricte în privința acestora. Legea constituțională a landurilor poate crea o instituție cu aceleași competențe și aceeași obligație de a face public un raport precum cele ale Comisiei prevăzute la articolul 59b.

Art. 96

1. Membrii unei diete se bucură de aceeași imunitate conferită membrilor Consiliului Național; prevederile articolului 57 se aplică în mod corespunzător.

2. Prevederile articolelor 32 și 33 se aplică, de asemenea, ședințelor dietelor și ale comitetelor acestora.

3. Legea landurilor poate stabili o procedură, în conformitate cu articolul 56, alineatele 2 – 4, cu privire la membrii Dietei care renunță la funcția acestora cu ocazia alegerii lor ca membri ai Consiliului Federal sau ai guvernului unui land.

Art. 97

1. O lege a unui land impune votarea sa în dietă, confirmarea și contrasemnarea sa în conformitate cu prevederile landului respectiv și publicarea acesteia de către Guvernator în Monitorul Oficial al landului.

2. În măsura în care o lege a unui land prevede, în legătură cu aplicarea sa, cooperarea cu autoritățile federale, se va obține aprobarea Guvernului Federal în acest sens. Se consideră că s-a acordat această aprobare în cazul în care Guvernul Federal nu a comunicat Guvernatorului refuzul cu privire la cooperarea autorităților federale în termen de opt săptămâni de la data la care s-a primit actul normativ de către Cancelaria Federală. Înainte de expirarea acestui termen, actul normativ poate fi publicat numai dacă Guvernul Federal și-a dat acordul în mod expres.

3. În cazul în care devine necesară adoptarea imediată a măsurilor care impun prin constituție adoptarea unei rezoluții de către dietă pentru a evita aducerea unor prejudicii evidente, ireparabile comunității în ansamblu, în situații în care dieta nu se poate întruni în timp util sau este împiedicată să își exercite funcțiile de circumstanțe în afara controlului său, guvernul unui land poate lua aceste măsuri, de comun acord cu un comitet al dietei numit în conformitate cu principiul reprezentării proporționale, prin intermediul unor regulamente de modificare temporară a legii. Guvernul landului respectiv va informa imediat

Guvernul Federal în acest sens. Dieta se va întruni de îndată ce impedimentul menționat a fost înlăturat. Articolul 18, alineatul 4, se aplică prin analogie.

4. Regulamentele prevăzute la alineatul 3 de mai sus nu pot prevedea, în orice caz, o modificare a prevederilor constituționale ale landului și nu pot include o sarcină financiară permanentă pentru landul respectiv sau o sarcină financiară pentru Federație sau localități ori angajamente financiare pentru cetățenii statului și nici înstrăinarea unei proprietăți a statului sau măsuri care au legătură cu cele specificate la articolul 12, alineatul 1, punctul 6, și nici, în cele din urmă, aspecte care vizează activitatea camerelor pentru lucrătorii și angajații din sectorul agriculturii și silviculturii.

Art. 98

Abrogat.

Art. 99

1. Constituția unui land, care urmează a fi adoptată printr-o lege constituțională a landului respectiv, poate fi modificată, în măsura în care Constituția Federală nu este afectată de aceasta, în baza unei legi constituționale a landului în cauză.

2. O lege constituțională a unui land poate fi adoptată numai în prezența a jumătate dintre membrii dietei și cu o majoritate de două treimi dintre voturile exprimate.

Art. 100

1. Orice dietă poate fi dizolvată de Președintele Federal la solicitarea Guvernului Federal și cu aprobarea Consiliului Federal; această dizolvare poate fi însă decretată numai o singură dată pentru același motiv, în cursul exercitării unui mandat. Moțiunea în cadrul Consiliului Federal va fi adoptată în prezența a jumătate dintre membri și cu o majoritate de două treimi dintre voturile exprimate. Reprezentanții landului a cărui dietă urmează a fi dizolvată nu pot participa la vot.

2. În cazul unei dizolvări, se vor emite înscrisuri în vederea organizării unei noi runde de alegeri în termen de trei săptămâni, în conformitate cu constituția landului respectiv; convocarea dietei nou-alese va avea loc în termen de patru săptămâni de la alegeri.

Art. 101

1. Puterea executivă în fiecare land este exercitată de un Guvern al landului respectiv ales de dietă.

2. Membrii Guvernului unui land nu trebuie să facă parte din dietă. Cu toate acestea, numai persoanele eligibile pentru dietă pot fi alese ca membri ai guvernului unui land.

3. Guvernul unui land este compus dintr-un Guvernator, numărul necesar de adjuncți și alți membri.

4. Înainte de preluarea funcției, Guvernatorul depune jurământul în fața Președintelui Federal, iar ceilalți membri ai guvernului unui land depun jurământul

în fața Guvernatorului în legătură cu Constituția Federală. Se permite adăugarea unei declarații religioase.

Art. 101a

Publicarea unor norme legale în gazetele oficiale ale landurilor poate fi realizată conform normelor din sistemul de informare legală a Federației.

Art. 102

1. În ceea ce privește landurile, în măsura în care nu există autorități federale (administrație federală directă), Guvernatorul și autoritățile landului respectiv subordonate acestuia exercită puterea executivă a Federației (administrație federală indirectă). În măsura în care autorităților federale, în special directoratelor federale de poliție, le sunt încredințate atribuții executive în legătură cu aspecte ce țin de administrația federală indirectă, aceste autorități federale sunt subordonate Guvernatorului și au obligația de a se supune instrucțiunilor acestuia (articolul 20, alineatul 1); încredințarea și măsura în care se încredințează acestor autorități federale astfel de puteri executive sunt reglementate de legile federale; acestea pot fi publicate, în măsura în care nu vizează mandatul prevăzut la alineatul 2 de mai jos, numai cu aprobarea landurilor respective.

2. În cadrul sferei de competență stabilite constituțional, autoritățile federale pot acționa în mod direct în următoarele privințe: demarcarea frontierei, comerțul cu bunuri și animale cu alte țări, vama, reglementarea și controlul intrărilor pe și ieșirilor de pe teritoriul federal, pașapoartele, exilarea, expulzarea și deportarea; azilul; extrădarea, finanțele federale, monopolurile, sistemul monetar, de creditare, bancar și bursele de valori, sistemul de mărimi fizice și unități de măsură, standarde și marcarea, administrarea justiției, presa, menținerea păcii, a ordinii și a securității, inclusiv acordarea de asistență primară în general, însă cu excluderea aspectelor ce țin de administrația siguranței publice la nivel local public, aspecte legate de asociații și adunări, poliția pentru străini și aspecte legate de înregistrarea domiciliului, aspecte legate de arme, muniție și explozivi, precum și folosirea armelor de foc, aspecte legate de brevete și protecția desenelor, a mărcilor și a altor descrieri ale bunurilor, sistemul de transport, poliția fluvială și poliția navală, sistemul poștal și de telecomunicații, mineritul, controlul și conservarea Dunării, reglementări privind torenții, construirea și întreținerea căilor navigabile, topografie, legislația muncii, asigurările sociale și contractuale, tranzacții comerciale cu semințe și plante, furaje și îngrășăminte, precum și conservanți pentru plante și aparatură pentru siguranța plantelor, inclusiv admiterea lor și, în cazul semințelor și al plantelor, acceptarea acestora, conservarea monumentelor, organizarea și comanda poliției federale; aspecte de ordin militar, aspecte privind serviciul civil, măsurile de asistență pentru bunăstarea combatanților și a persoanelor aflate în întreținerea acestora, politica privind populația, în măsura în care aceasta se referă la alocațiile copiilor și crearea unui sistem de egalizare a sarcinilor pentru familii; școlarizarea, precum și educația în legătură cu aspecte referitoare la căminele pentru elevi și studenți, cu

excepția învățământului în domeniul agricol și silvic în legătură cu internatele, procedurile de licitație publică.

3. Federația are dreptul de a delega Guvernatorului puterea executivă de care dispune și în legătură cu cele enumerate la alineatul 2 de mai sus.

4. Stabilirea autorităților federale în vederea gestionării altor aspecte decât cele menționate la alineatul 2 de mai sus poate avea loc numai cu aprobarea landurilor în cauză.

5. În cazul în care devine necesară, în cadrul unui land, adoptarea imediată a unor măsuri din sfera administrației federale directe pentru a evita prejudicii evidente și ireparabile la nivelul comunității per ansamblu într-un moment în care autoritățile supreme ale administrației federale sunt împiedicate să acționeze de circumstanțe în afara controlului acestora, Guvernatorul poate lua aceste măsuri în numele lor.

Art. 103

1. În legătură cu aspecte ce țin de administrația federală indirectă, Guvernatorul are obligația de a se supune instrucțiunilor Guvernului Federal și ale miniștrilor federali (articolul 20) și este obligat, în vederea aplicării acestor instrucțiuni, să se folosească de competențele de care dispune în calitate de funcționar în cadrul sferei de competență a landului respectiv.

2. La momentul elaborării regulamentului intern, un guvern al unui land poate decide că anumite categorii de activități ce țin de administrația federală indirectă vor fi desfășurate de membrii guvernului landului respectiv în numele Guvernatorului, având în vedere legătura fundamentală a acestora cu o serie de aspecte care se încadrează în sfera autonomă de competență a landului respectiv. În legătură cu aceste activități, membrii respectivi ai guvernului landului în cauză au obligația de a se supune instrucțiunilor Guvernatorului (articolul 20) în aceeași măsură în care acesta din urmă are obligația de a se supune instrucțiunilor Guvernului Federal sau ale miniștrilor federali.

3. Instrucțiunile emise de Guvernul Federal sau de miniștrii federali în conformitate cu alineatul 1 de mai sus se vor adresa, de asemenea, Guvernatorului în situațiile prevăzute la alineatul 2 de mai sus. Acesta din urmă, în cazul în care nu se ocupă personal de activitățile relevante aferente administrației federale indirecte, este responsabil (articolul 142, alineatul 2, paragraful e) pentru transmiterea instrucțiunii respective în scris imediat și fără modificări membrului guvernului landului în cauză și pentru supervizarea aplicării acesteia. În situația în care instrucțiunea respectivă nu este urmată, deși Guvernatorul a îndeplinit toate formalitățile necesare, membrul guvernului landului respectiv răspunde, în conformitate cu articolul 142, și în fața Guvernului Federal.

4. Abrogat.

Art. 104

1. Prevederile articolului 102 nu se aplică agențiilor care desfășoară activitățile federale prevăzute la articolului 17.

2. Cu toate acestea, ministrul federal însărcinat cu administrarea bunurilor federale poate delega aceste activități unui Guvernator și autorităților subordonate acestuia. O astfel de delegare poate fi revocată parțial sau integral în orice moment. Limitele în care, în situații excepționale, Federația compensează costurile acumulate în urma desfășurării acestor activități vor fi reglementate de legea federală. Articolul 103, alineatele 2 – 3, se aplică prin analogie.

Art. 105

1. Guvernatorul reprezintă landul. În legătură cu aspecte ce țin de administrația federală indirectă, acesta răspunde, în conformitate cu articolul 142, în fața Guvernului Federal. Un membru al guvernului landului va deține calitatea de supleant al Guvernatorului (viceguvernatorul), fiind desemnat de guvernul landului respectiv. Această numire va fi comunicată Cancelarului Federal. În cazul în care intervine necesitatea înlocuirii Guvernatorului, membrul guvernului landului respectiv, numit în calitate de supleant, răspunde, în legătură cu aspecte ce țin de administrația federală indirectă, în conformitate cu articolul 142, în fața Guvernului Federal. Guvernatorul sau membrul guvernului landului care îl înlocuiește nu pot fi exonerati de răspundere în aceste situații. De asemenea, membrul guvernului landului nu este exonerat de răspundere în cazul prevăzut la articolul 103, alineatul 3.

2. Membrii Guvernului unui land răspund în fața Dietei, în conformitate cu articolul 142.

3. Votul în legătură cu punerea sub acuzare, în înțelesul articolului 142, necesită prezența a jumătate dintre membrii acestuia.

Art. 106

Un funcționar public administrativ cu pregătire juridică va fi numit în funcția de director general, la nivelul administrației landului, respectiv al serviciilor interne ale Biroului guvernului landului în cauză. Acesta este, de asemenea, asistent oficial al Guvernatorului în legătură cu aspecte ce țin de administrația federală indirectă.

Art. 107

Abrogat.

Secțiunea B: Capitala federală Viena

Art. 108

În legătură cu capitala federală, Viena, în calitatea acesteia de land, consiliul municipal deține suplimentar funcția de dietă, senatul local deține funcția de guvern al landului, primarul deține funcția de Guvernator, administrația locală deține funcția de Birou al guvernului landului, iar directorul general

al administrației locale deține funcția de director general al administrației landului.

Art. 109

Articolul 102, alineatul 1, se aplică pentru capitala Viena cu condiția ca, atribuțiile executive, în măsura în care nu există autorități federale (Administrația federală directă), să fie exercitate de primar în calitate de Guvernator și de administrația orașului, subordonată administrației districtului.

Art. 110

Abrogat.

Art. 111

Abrogat.

Art. 112

Ținând seama de articolele 108 – 111 inclusiv, prevederile secțiunii A a capitolului V se aplică în alte privințe în legătură cu capitala federală Viena, cu excepția articolului 117, alineatul 6, a doua teză, a articolului 119, alineatul 4, și a articolului 119a. Articolul 142, alineatul 2, litera e, se aplică, de asemenea, în legătură cu sfera de competență atribuită de către Federație capitalei federale, Viena.

Art. 113

Abrogat.

Art. 114

Abrogat.

CAPITOLUL V

Autoadministrarea

Secțiunea A: Localitățile

Art. 115

1. În cadrul următoarelor articole, atunci când se folosește termenul localitate, acesta va însemna comunitatea locală.

2. Cu excepția situației în care se prevede expres competența Federației în acest sens, legislația landurilor va prevedea reglementări în legătură cu localitățile în conformitate cu principiile prevăzute de articolele acestei secțiuni. Competența în legătură cu soluționarea unor aspecte care, în conformitate cu articolele 118, 118a și 119, fac parte din atribuțiile localităților va fi stabilită în conformitate cu prevederile generale ale prezentei legi constituționale federale.

3. Asociația Austriacă a Orașelor (Federația Municipală a Austriei) și Asociația Austriacă a Localităților (Federația Comunală a Austriei) dețin competența de reprezentare a intereselor localităților.

Art. 116

1. Fiecare land este împărțit în localități. Localitatea este organul teritorial care deține dreptul de a se autoadministra, în același timp reprezentând un district local administrativ. Fiecare parcelă de teren va face parte din localitate.

2. Localitatea este o entitate economică independentă. Aceasta are dreptul, în limitele legislației generale a Federației și a landurilor, să dețină bunuri de orice fel, să dobândească și să le înstrăineze pe acestea în mod discreționar, să opereze întreprinderi economice, precum și să își gestioneze bugetul independent în cadrul prevederilor legilor constituționale privind finanțele și să perceapă impozite.

3. Unei localități cu cel puțin 20.000 de locuitori i se va acorda, la solicitarea sa, în cazul în care interesele landului nu sunt astfel periclitate, propriul statut în baza legislației landului (statut orașenesc). Acest act poate fi publicat numai cu aprobarea Guvernului Federal. Se consideră că s-a acordat această aprobare în cazul în care Guvernul Federal nu a comunicat Guvernatorului refuzul cu privire la aceasta în termen de opt săptămâni de la data la care s-a primit actul normativ de către ministerul federal competent. Un oraș care deține propriul statut va avea, de asemenea, atribuții de administrare districtuală, pe lângă atribuțiile sale administrative locale.

4. Abrogat.

Art. 116a

1. În vederea îndeplinirii atribuțiilor specifice din cadrul propriei sfere de competență, localitățile se pot asocia, în baza unui acord în acest sens, în cadrul unor asociații ale localităților. Acest acord necesită aprobarea din partea autorității de supraveghere. Aprobarea respectivă se va acorda printr-un regulament în cazul în care există un acord legal între localitățile în cauză, iar formarea asociației localităților:

1. nu periclitează, în cazul îndeplinirii sarcinilor care țin de administrarea suverană, funcția localităților respective în calitate de persoane juridice care se autoadministrează,
2. în cazul îndeplinirii sarcinilor care revin localităților în calitate de deținători ai unor drepturi private, aceasta este, din motive de eficiență economică, utilitate și economie, în interesul localităților respective.

2. În interesul utilității, legislația competentă (articolele 10 – 15) poate prevedea îndeplinirea unor sarcini specifice prin intermediul formării unor asociații de localități, însă funcția localităților în calitate de persoane juridice care se autoadministrează și districte locale administrative nu poate fi periclitată de aceasta. Localitățile în cauză vor beneficia, în baza unei măsuri de executare, de o audiere înainte de formarea asociațiilor de localități.

3. În măsura în care asociațiile de localități vor îndeplini atribuții care țin de sfera proprie de competență a localității, membrii asociației de localități vor avea o influență decisivă asupra îndeplinirii funcțiilor asociației de localități.

4. Legislația la nivel de land va prevedea organizarea asociației de localități și, în această privință, va prevedea constituirea unui consiliu al asociației, care va fi compus, în orice caz, din reprezentanți aleși ai tuturor localităților membre și un președinte ale asociației. Se vor stabili reguli, în cazul asociațiilor de localități constituite în baza unui acord, în legătură cu admiterea în cadrul și retragerea din aceasta, precum și în legătură cu dizolvarea ei.

5. Competența cu privire la reglementarea atribuțiilor care urmează să revină asociațiilor de localități este guvernată de prevederile generale ale prezentei legi constituționale federale.

6. Fuziunea localităților din diferite landuri în asociații de localități este permisă sub rezerva unui acord între respectivele landuri, în conformitate cu articolul 15a ce conține dispoziții privind aprobarea formării de asociații ale localităților și care trebuie respectat.

Art. 116b

Localitățile unui land pot încheia acorduri între ele, în limita sferei de competență, în măsura în care legislatura landului permite acest lucru. Procedând astfel, legislatura unui land adoptă dispoziții privind publicarea unor astfel de acorduri, precum și referitoare la soluționarea dezacordurilor. Articolul 116, alineatul 6, se aplică în mod corespunzător acordurilor încheiate între landuri.

Art. 117

1. Autoritățile localității vor include, în orice situație:

1. consiliul local, care este un organism reprezentativ general ce urmează a fi ales de persoanele cu drept de vot la nivelul localității;
2. consiliul executiv municipal (consiliul local) sau în orașele care dețin propriul statut, senatul local;
3. primarul.

2. Consiliul local este ales prin votul egal, direct, personal și secret, în baza principiului de reprezentare proporțională a cetățenilor federali de sex masculin și feminin al căror domiciliu principal se află în localitatea respectivă. Legile privind regulamentele electorale pot însă prevedea că și acei cetățeni care au un domiciliu, dar nu domiciliul principal, în localitatea respectivă au drept de vot. Regulamentele electorale nu pot prevedea condiții privind votul și eligibilitatea electorală mai restrictive decât cele prevăzute de regulamentele electorale în ce privește Dieta; se poate însă prevedea că persoanele fizice care sunt rezidente ale localității respective de mai puțin de un an nu au dreptul de a vota sau de a candida la alegerile pentru consiliul local în cazul în care reședința acestora în cadrul localității este, în mod evident, temporară. Regulamentele electorale vor prevedea și dreptul la vot și eligibilitatea electorală a cetățenilor altor state

membre ale Uniunii Europene. Regulamentul electoral poate prevedea exercitarea dreptului de vot al alegătorilor în cadrul unor circumscripții separate. Nu se admite împărțirea electoratului în alte unități electorale. Articolul 26, alineatul 6, se aplică în mod corespunzător. Regulamentele electorale pot decreta, în situațiile în care nu se înaintează propuneri electorale, că se vor considera alese persoanele ale căror nume apar cu cea mai mare frecvență pe buletinele de vot.

3. Este necesară majoritatea simplă a membrilor prezenți în număr suficient pentru întrunirea cvorumului în vederea exercitării votului în cadrul consiliului local; în legătură cu anumite aspecte, se pot prevedea alte cerințe pentru adoptarea de hotărâri.

4. Ședințele consiliului local sunt publice, însă se pot prevedea excepții în acest sens. Participarea publicului nu poate fi exclusă atunci când, pe ordinea de zi, se află bugetul local sau conturile municipale finale.

5. Partidele electorale reprezentate în cadrul consiliului local au dreptul să fie reprezentate în consiliul local executiv în conformitate cu puterea deținută de acestea.

6. Primarul va fi ales de consiliul local. Constituția landului poate însă prevedea că primarul va fi ales de persoanele cu drept de vot pentru alegerea consiliului local. În acest caz, articolul 26, alineatul 6, se aplică în mod corespunzător.

7. Atribuțiile localităților vor fi îndeplinite de biroul administrativ local (biroul administrativ orașenesc), iar cele ale orașelor care au propriul statut, de către administrația locală. Un funcționar public cu pregătire juridică va fi numit în funcția de director general, la nivelul administrației locale, în legătură cu serviciile interne ale administrației locale.

8. Legislația landului poate prevedea, în legătură cu aspecte ce țin de propria sferă de competență a unei localități, participarea directă și implicarea persoanelor cu drept de vot în cadrul alegerilor pentru consiliul local.

Art. 118

1. Orice localitate are propria sa sferă de competență și una atribuită acesteia de Federație sau de land.

2. Propria sa sferă de competență include, cu excepția celei prevăzute la articolul 116, alineatul 2, toate aspectele care privesc exclusiv sau preponderent comunitatea locală întruchipată de o localitate și potrivite pentru a fi gestionate de către comunitate în cadrul granițelor locale ale acesteia. Legislația va stabili în mod expres aspectele de acest fel care se vor încadra în propria sferă de competență a localității.

3. Unei localități i se garantează responsabilitatea oficială în cadrul propriei sfere de competență în legătură cu îndeplinirea următoarelor atribuții:

1. numirea autorităților locale, respectând competența consiliului electoral de nivel superior; stabilirea aranjamentelor interne în vederea îndeplinirii funcțiilor autorității locale;

2. numirea personalului municipal și exercitarea prerogativei de serviciu asupra acestuia, respectând competența comisiilor disciplinare, de eligibilitate și de examinare de nivel superior;
3. administrația siguranței publice locale (articolul 15, alineatul 2), controlul evenimentelor locale;
4. administrarea zonelor de trafic rutier la nivel municipal, poliția locală de circulație;
5. poliția care asigură protecția culturilor;
6. poliția piețelor locale;
7. poliția sanitară locală, în special în domeniul serviciilor de urgență și de acordare a primului ajutor, precum și în ce privește aspectele legate de decese și înmormântări;
8. bunele moravuri;
9. poliția care asigură paza clădirilor, cu excepția clădirilor federale utilizate în scop public (articolul 15, alineatul 5); detașamentul local de pompieri; planificarea dezvoltării locale;
10. servicii publice pentru soluționarea disputelor în afara instanțelor;
11. vânzarea voluntară a bunurilor mobile.

4. Localitatea își va îndeplini atribuțiile din sfera sa de competență în baza legilor și a regulamentelor Federației și landului, pe propria răspundere, autonom și – sub rezerva condițiilor prevăzute la articolul 119a, alineatul 5 – cu excluderea căilor de atac la autoritățile administrative din afara localității. Federația și landul dețin un drept de supraveghere (articolul 119a) asupra localității în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor din propria sferă de competență. Prevederile articolul 12, alineatul 2, nu sunt afectate de aceasta.

5. Primarul, membrii consiliului executiv municipal (consiliul local, senatul local) și, în cazul în care au fost numiți, alți funcționari locali răspund în fața consiliului municipal pentru îndeplinirea funcțiilor acestora care au legătură cu propria sferă de competență a localității.

6. Localitatea are dreptul de a emite, în legătură cu aspecte ce țin de propria sa sferă de competență, din proprie inițiativă, regulamente privind poliția locală în vederea prevenirii situațiilor iminente previzionate sau existente prin care este afectată negativ viața comunității locale, precum și de a declara nerespectarea acestora drept contravenție administrativă. Aceste regulamente nu pot contraveni legilor sau regulamentelor existente ale Federației și landurilor.

7. La solicitarea unei localități, îndeplinirea anumitor atribuții din propria sa sferă de competență poate fi delegată, în conformitate cu articolul 19a, alineatul 3, prin regulamentul guvernului landului sau prin regulamentul Guvernatorului, unei autorități de stat. În măsura în care un astfel de regulament vizează delegarea de competență unei autorități federale, aceasta necesită aprobarea Guvernului Federal. În măsura în care un astfel de regulament emis de un Guvernator vizează delegarea de competență unei autorități a unui land, aceasta necesită

aprobarea guvernului landului respectiv. Un astfel de regulament va fi anulat de îndată ce motivul care a stat la baza emiterii sale a încetat. Delegarea nu vizează dreptul de a emite regulamente în conformitate cu alineatul 6 de mai sus.

8. Înființarea unei jandarmerii locale sau modificarea organizării sale se va comunica Guvernului Federal.

Art. 118a

1. Legea federală sau legea la nivel de land poate prevedea că membrii unei jandarmerii locale pot fi autorizați, cu aprobarea localității, în vederea prestării de servicii executive pentru autoritatea competentă.

2. Cu aprobarea localității, autoritatea administrativă districtuală poate autoriza membrii unei jandarmerii locale în vederea participării la aplicarea legii administrative penale în aceeași măsură precum alte organe din cadrul serviciului de siguranță publică. Acest mandat poate fi acordat numai în măsura în care organele din cadrul serviciului de siguranță publică au obligația de a supraveghea respectarea reglementărilor administrative în privința aspectelor care fac obiectul procedurii administrative penale sau în măsura în care aceste aspecte se încadrează în sfera de competență a localității.

Art. 119

1. Sfera de competență delegată include acele acțiuni pe care localitatea este obligată să le întreprindă, în conformitate cu legile federale, la ordinul și în conformitate cu instrucțiunile Federației sau, în conformitate cu legile la nivel de land, la ordinul și în conformitate cu instrucțiunile landului respectiv.

2. Primarului îi vor reveni atribuțiile care se încadrează în sfera delegată de competență. În îndeplinirea acestora, primarul are obligația de a se supune instrucțiunilor autorităților federale competente în legătură cu aspectele care țin de puterea executivă la nivel federal, iar în legătură cu aspectele care țin de puterea executivă a landurilor, acesta are obligația de a se supune instrucțiunilor autorităților la nivel de land; acesta este responsabil în conformitate cu alineatul 4.

3. Primarul poate transfera – fără diminuarea răspunderii sale – în baza legăturii efective a acestora cu aspecte ce țin de propria sferă de competență a localității, categorii individuale de atribuții, care se încadrează în sfera delegată de competență, membrilor consiliului executiv local (consiliul local, senatul local), altor autorități constituite în conformitate cu articolul 117, alineatul 1, sau membrilor organismelor oficiale în vederea îndeplinirii acestora în numele său. În aceste privințe, autoritățile respective sau membrii acestora au obligația de a se supune instrucțiunilor primarului și sunt responsabile/responsabili în conformitate cu alineatul 4.

4. În măsura în care li se poate aduce o acuzație de neglijență gravă sau intenționată, autoritățile prevăzute la alineatele 2 și 3 de mai sus pot fi declarate decăzute din funcții, ca urmare a încălcării legii și a nerespectării unui regulament sau a unei instrucțiuni, de către Guvernator, în cazul în care au acționat în sfera de putere executivă a Federației, sau de către guvernul landului, în cazul în care

acestea au acționat în sfera de putere executivă a landului. În cazul în care persoana în cauză face parte din consiliul municipal, calitatea de membru a acesteia nu este afectată de această situație.

Art. 119a

1. Federația și landul exercită dreptul de supraveghere asupra unei localități în scopul stabilirii faptului că aceasta nu încalcă legi și regulamente în cadrul propriei sale sfere de competență, în special a faptului că aceasta nu își depășește propria sferă de competență și că își îndeplinește atribuțiile care îi revin în mod legal.

2. Landul are în plus dreptul de a verifica situația financiară a unei localități în legătură cu economia, eficiența și utilitatea acesteia. Rezultatul acestei verificări va fi transmis primarului spre înaintare către consiliul local. Primarul va informa autoritatea de supraveghere, în termen de trei luni, cu privire la măsurile luate în urma rezultatului verificării.

3. În măsura în care propria sferă de competență a unei localități include aspecte care derivă din sfera de putere executivă la nivel federal, dreptul de supraveghere și reglementarea sa legislativă aparțin Federației, iar în alte privințe, landurilor; dreptul de supraveghere va fi exercitat de autoritățile administrației publice ordinare. Autoritatea de supraveghere are dreptul de a se informa cu privire la orice activitate locală.

4. Localitatea va furniza informațiile solicitate în cazuri individuale de către autoritatea de supraveghere și va permite efectuarea unui control la fața locului.

5. Abrogat.

6. Localitatea va informa imediat autoritatea de supraveghere cu privire la regulamentele adoptate în propria sa sferă de competență. Autoritatea de supraveghere va anula, după consultarea localității, regulamentele care contravin legii și va informa concomitent localitatea cu privire la motivele care stau la baza acestei decizii.

7. În măsura în care legislația aplicabilă (alineatul 3) prevede dizolvarea consiliului local ca măsură de supraveghere, aceasta aparține guvernului landului în exercitarea dreptului de supraveghere al landului respectiv, Guvernatorul exercitând dreptul de supraveghere aparținând Federației. Admisibilitatea efectuării unei substituiri se va limita la situațiile de strictă necesitate. Măsurile de supraveghere se vor aplica avându-se în vedere drepturile dobândite ale terților.

8. Măsurile individuale care urmează a fi luate de o localitate în cadrul propriei sale sfere de competență, însă care, într-o anumită măsură, afectează interese din afara sferei locale, în special cele care au o semnificație financiară distinctă, pot fi condiționate de legislația aplicabilă (alineatul 3) de o aprobare din partea autorității de supraveghere. Ca motivare a refuzului de acordare a acestei aprobări, se poate avea în vedere numai o situație care justifică în mod clar prioritatea intereselor din afara sferei locale.

9. Localitatea deține calitatea de parte în cadrul procedurilor autorității de supraveghere; aceasta are dreptul de a înainta o plângere Curții Administrative (articolele 130 – 132) și Curții Constituționale (articolul 144) împotriva autorității de supraveghere.

10. Prevederile acestui articol se vor aplica în mod corespunzător activității de supraveghere a asociațiilor de localități, în măsura în care acestea desfășoară activități care se încadrează în sfera proprie de competență a localității.

Art. 120

Unirea comunităților locale în comunități teritoriale, organizarea acestora în conformitate cu modelul de autoadministrare și stabilirea altor principii pentru organizarea administrației publice ordinare la nivelul landurilor face obiectul legislației constituționale federale; aplicarea acesteia revine legislativelor landurilor. Stabilirea competenței în legătură cu aspecte referitoare la codul de serviciu și drepturile de reprezentare a personalului ale angajaților comunității teritoriale face obiectul legislației constituționale federale.

Secțiunea B: Alte aspecte privind autoadministrarea

Art. 120a

1. În baza legii, populația și organismele de autoadministrare își pot uni eforturile în activitatea de administrare autonomă a intereselor publice aflate în sfera lor exclusivă sau predominantă de interes și care pot fi gestionate împreună de acestea.

2. Republica recunoaște rolul partenerilor sociali. Aceasta le respectă autonomia și susține dialogul cu partenerii sociali prin instituirea unor organisme de autoadministrare.

Art. 120b

1. Organismele de autoadministrare sunt autorizate să își îndeplinească atribuțiile din sfera acestora de responsabilitate fără a fi obligate să se supună vreunor instrucțiuni, precum și să elaboreze statute în baza legii. Federația sau landul deține un drept de supraveghere asupra lor în baza reglementărilor legale cu privire la caracterul legal al activității de guvernare. Acest drept de supraveghere poate viza și eficacitatea activității de administrare, în cazul în care aceasta este necesară ca urmare a atribuțiilor organismului de autoadministrare. Legea poate prevedea modalități de participare a organismelor de autoadministrare la activitatea publică cu caracter executiv.

2. Organismelor de autoadministrare li se pot conferi atribuții administrative de stat. Legislația va indica în mod expres că aceste aspecte se încadrează în sfera delegată de responsabilitate executivă și va prevedea un efect obligatoriu al instrucțiunilor emise de autoritățile administrative supreme.

3. Legislația poate prevedea forme de participare a organismelor de autoadministrare în executarea afacerilor de stat.

Art. 120c

1. Organele de conducere ale organismelor de autoadministrare se vor constitui în conformitate cu principiile democratice, compunându-se din membrii acestora.

2. Se va asigura îndeplinirea atribuțiilor organismelor de autoadministrare în mod economic și eficient, în baza reglementărilor legale, prin intermediul contribuțiilor membrilor acestora sau prin alte mijloace.

3. Organismele de autoadministrare sunt persoane juridice independente. În baza legislației, în vederea îndeplinirii atribuțiilor acestora, ele pot dobândi, deține și înstrăina bunuri de diverse tipuri.

CAPITOLUL VI

Controlul conturilor publice și administrarea fondurilor publice

Art. 121

1. Oficiul Public de Audit deține competența de verificare a modalității de administrare a fondurilor publice de către Federație, landuri, asociații municipale, localități și alte entități juridice stabilite prin lege.

2. Oficiul Public de Audit întocmește conturile bugetare finale la nivel federal și le transmite Consiliului Național.

3. Toate documentele cu privire la datoriile financiare ale Federației, în măsura în care acestea creează obligații pentru Federație, vor fi contrasemnate de Președintele Oficiului Public de Audit sau, în cazul în care acesta se află în imposibilitatea de a contrasemna documentele respective, de către adjunctul său. Contrasemnătura garantează numai legalitatea împrumutului și înregistrarea corectă în registrul de evidență a datoriei naționale.

4. La fiecare doi ani, Oficiul Public de Audit va stabili, în cazul întreprinderilor și agențiilor supuse controlului său și cu privire la care are obligația de a raporta Consiliului Național, prin intermediul unei solicitări de informații din partea acestor întreprinderi și agenții, veniturile medii, inclusiv toate plățile aferente serviciilor sociale, aporturile în natură și beneficiile suplimentare de pensionare ale membrilor consiliului de administrație și ale consiliului de supraveghere, precum și ale angajaților și va prezenta un raport în legătură cu acestea Consiliului Național. Veniturile medii ale categoriile de persoane menționate anterior vor fi evidențiate, în această privință, pe fiecare întreprindere și agenție în parte.

Art. 122

1. Oficiul Public de Audit este direct subordonat Consiliului Național. Acesta acționează ca agent al Consiliului Național în legătură cu aspecte care țin de

administrarea federală a fondurilor publice și administrarea financiară a societăților profesionale, în măsura în care acestea se încadrează în sfera de autoritate executivă a Federației, ca agent al Dietei privind aspectele legate de landuri, asociații ale localităților și administrarea locală a fondurilor publice, precum și administrarea financiară a societăților profesionale în măsura în care acestea se încadrează în sfera de autoritate executivă a landurilor.

2. Oficiul Public de Audit este independent față de Guvernul Federal și guvernele landurilor și se supune numai prevederilor legale.

3. Oficiul Public de Audit este alcătuit dintr-un Președinte și funcționarii necesari, precum și personalul auxiliar.

4. Președintele Oficiului Public de Audit este ales la propunerea comisiei principale a Consiliului Național pentru un mandat de 12 ani; reînnoirea mandatului nu este permisă. Înainte de preluarea funcției, acesta depune jurământul în fața Președintelui Federal.

5. Președintele Oficiului Public de Audit nu poate face parte din niciun organism oficial reprezentativ sau din Parlamentul European și acesta nu trebuie să fi deținut, pe parcursul ultimilor cinci ani, o funcție în cadrul Guvernului Federal sau al guvernului unui land.

Art. 123

1. În ce privește responsabilitatea, Președintele Oficiului Public de Audit are același statut precum membrii Guvernului Federal sau membrii guvernului landului în cauză, în funcție de calitatea în care acționează Oficiul Public de Audit, respectiv ca agent al Consiliului Național sau al unei Diete.

2. Acesta poate fi eliberat din funcție în baza votului Consiliului Național.

Art. 123a

1. Președintele Oficiului Public de Audit are dreptul de a participa la dezbaterile Consiliului Național și ale comitetelor sale (subcomitetelor sale) cu privire la rapoartele Oficiului Public de Audit, cu privire la conturile bugetare federale finale, cu privire la moțiuni în legătură cu implementarea unor acțiuni specifice în cadrul activității de verificare de către Oficiul Public de Audit a modalității de administrare a fondurilor publice și în legătură cu subdiviziuni privind Oficiul Public de Audit din legea privind finanțele federale.

2. Președintele Oficiului Public de Audit are întotdeauna dreptul, în conformitate cu prevederile detaliate ale legii federale cu privire la normele de procedură ale Consiliului Național, la cererea sa, de a lua cuvântul în cadrul dezbaterilor asupra subiectelor enumerate la alineatul 1.

Art. 124

1. În cazul în care Președintele Oficiului Public de Audit se află în imposibilitatea de a îndeplini responsabilitățile care îi revin, un înalt funcționar al Oficiului Public de Audit va acționa în locul acestuia. Această prevedere se aplică și în

cazul în care postul de președinte este liber. Persoana care va acționa în Consiliul Național în locul președintelui Oficiului Public de Audit este stabilită de legea federală privind regulamentul intern al Consiliului Național.

2. În cazul în care o persoană îi ține locul Președintelui, aceștia i se aplică prevederile articolul 123, alineatul 1.

Art. 125

1. Funcționarii din cadrul Oficiului Public de Audit sunt numiți de Președintele Federal în baza recomandării și cu contrasemnătura Președintelui Oficiului Public de Audit; aceeași prevedere se aplică și în cazul conferirii de titluri oficiale. Cu toate acestea, Președintele Federal poate autoriza președintele Oficiului Public de Audit în vederea numirii funcționarilor din anumite categorii.

2. Președintele Oficiului Public de Audit numește personalul auxiliar.

3. Prerogativa de serviciu federal cu privire la angajații Oficiului Public de Audit se va exercita de Președintele Oficiului Public de Audit.

Art. 126

Niciun membru al Oficiului Public de Audit nu poate participa la conducerea și administrarea întreprinderilor supuse controlului Oficiului Public de Audit. În mod similar, niciun membru al Oficiului Public de Audit nu poate participa la conducerea și administrarea oricăror alte întreprinderi lucrative.

Art. 126a

În cazul în care intervin divergențe de opinie între Oficiul Public de Audit și o entitate juridică (articolul 121, alineatul 1) cu privire la interpretarea prevederilor legale care prevăd competența Oficiului Public de Audit, Curtea Constituțională va soluționa disputa respectivă la sesizarea Guvernului Federal sau a unui guvern al unui land sau a Oficiului Public de Audit. Toate entitățile juridice vor permite, în conformitate cu opinia legală a Curții Constituționale, efectuarea unui supravegheri de către Oficiul Public de Audit.

Art. 126b

1. Oficiul Public de Audit verifică întreaga administrare a Federației și administrarea financiară a fondurilor și a instituțiilor administrate de autorități federale sau persoane (grupuri de persoane) numite în acest scop de autoritățile Federației.

2. Oficiul Public de Audit verifică, de asemenea, administrarea financiară a întreprinderilor în care Federația, fie ca acționar unic sau împreună cu alte entități juridice care se încadrează în sfera de competență a Oficiului Public de Audit, deține cel puțin 50% din capitalul social sau capitalul propriu al acestora sau în care Federația este fie unicul operator sau operatorul comun al acestora alături de alte astfel de entități juridice. Oficiul Public de Audit verifică, de asemenea, administrarea financiară a întreprinderilor în care Federația, fie ca acționar unic sau împreună cu alte entități juridice care se încadrează în sfera de competență a Oficiului Public de Audit, deține controlul *de facto* în baza altor

măsurii financiare, economice sau organizaționale. Competența Oficiului Public de Audit se extinde și asupra întreprinderilor din orice categorie suplimentară în legătură cu care sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezentul alineat.

3. Oficiul Public de Audit deține competența de verificare a administrării financiare a societăților de drept public care utilizează fonduri federale.

4. În baza votului Consiliului Național sau la solicitarea membrilor Consiliului Național, Oficiul Public de Audit va desfășura activități speciale de verificare a administrării financiare din sfera sa de competență. Legea federală cu privire la normele de procedură ale Consiliului Național va include reglementări mai detaliate în acest sens. Oficiul Public de Audit va desfășura, în mod similar, astfel de activități la cererea justificată a Guvernului Federal sau a unui ministru federal și va comunica rezultatul obținut autorității solicitante.

5. Verificarea Oficiului Public de Audit va viza corectitudinea aritmetică, respectarea reglementărilor existente și aplicarea principiilor de economie, eficiență și eficacitate.

Art. 126c

Oficiul Public de Audit deține competența de verificare a administrării financiare a societăților de asigurări sociale.

Art. 126d

1. Până la data de 31 decembrie a fiecărui an, Oficiul Public de Audit înaintează un raport asupra activității sale Consiliului Național. Oficiul Public de Audit poate raporta în orice moment Consiliului Național observațiile sale în legătură cu o serie de aspecte particulare și, în cazul în care este necesar, poate înainta propuneri. Oficiul Public de Audit va informa Guvernul Federal cu privire la fiecare raport concomitent cu transmiterea acestuia Consiliului Național. Rapoartele Oficiului Public de Audit vor fi publicate după transmiterea acestora Consiliului Național.

2. Consiliul Național va numi un Comitet Permanent în vederea discutării rapoartelor Oficiului Public de Audit. Numirea acestuia va ține seama de principiul reprezentării proporționale.

Art. 127

1. Oficiul Public de Audit verifică administrarea financiară a landurilor în sfera autonomă de competență a acestora, precum și administrarea financiară a fondurilor și a instituțiilor administrate de autoritățile unui land sau de persoane (grupuri de persoane) numite în acest scop de autoritățile landului respectiv. Verificarea va viza corectitudinea aritmetică, respectarea reglementărilor existente și aplicarea principiilor de economie, eficiență și eficacitate în administrarea financiară; aceasta nu va include, însă, rezoluțiile adoptate de organele de reprezentare competente constituțional cu privire la administrarea financiară.

2. Guvernele landurilor vor transmite anual Oficiului Public de Audit estimările bugetare și conturile bugetare finale.

3. Oficiul Public de Audit verifică, de asemenea, administrarea financiară a întreprinderilor în care landul este fie acționar unic sau deține cel puțin 50% din capitalul social sau capitalul propriu al acestora împreună cu alte entități juridice care se încadrează în sfera de competență a Oficiului Public de Audit sau în care landul este fie unicul operator sau operatorul comun al acestora alături de alte astfel de entități juridice. În privința competenței de verificare în cazul controlului *de facto*, se aplică, prin analogie, articolul 126b, alineatul 2. Competența Oficiului Public de Audit se extinde și asupra întreprinderilor din orice categorie suplimentară în legătură cu care sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezentul alineat.

4. Oficiul Public de Audit deține competența de verificare a administrării financiare a societăților de drept public care utilizează fonduri ale landurilor.

5. Rezultatul în urma verificării se va comunica de către Oficiul Public de Audit al landului respectiv. Acesta din urmă își va prezenta observațiile în legătură cu rezultatul înaintat și, în termen de trei luni, va informa Oficiul Public de Audit cu privire la măsurile luate în urma rezultatului verificării realizate.

6. Până la data de 31 decembrie a fiecărui an, Oficiul Public de Audit înaintează Dietei un raport asupra activității sale care are legătură cu landul respectiv. Oficiul Public de Audit poate raporta în orice moment Dietei observațiile sale în legătură cu o serie de aspecte particulare. Oficiul Public de Audit va informa guvernul landului și Guvernul Federal cu privire la fiecare raport concomitent cu transmiterea acestuia Dietei. Rapoartele Oficiului Public de Audit vor fi publicate după transmiterea acestora Dietei.

7. În baza votului Dietei sau la solicitarea membrilor Dietei, numărul acestora fiind reglementat de legea constituțională a landului, însă neputând depăși o treime, Oficiul Public de Audit va desfășura activități speciale de verificare în cadrul sferei sale de competență. În situația în care Oficiul Public de Audit nu a mai comunicat un raport Dietei ca urmare a unei astfel de moțiuni, nu se va mai putea propune o altă astfel de moțiune. Oficiul Public de Audit va desfășura, în mod similar, astfel de activități la cererea justificată a guvernului landului și va comunica rezultatul obținut autorității solicitante.

8. Prevederile prezentului articol se aplică și în cazul verificării administrării financiare a Vienei, consiliul municipal luând locul Dietei și senatul local luând locul guvernului landului.

Art. 127a

1. Oficiul Public de Audit verifică administrarea financiară a localităților cu cel puțin 10.000 de locuitori, precum și administrarea financiară a fondurilor și a instituțiilor administrate de autoritățile unei localități sau de persoane (grupuri de persoane) numite în acest scop de autoritățile unei localități. Verificarea va viza corectitudinea aritmetică, respectarea reglementărilor existente și aplicarea principiilor de economie, eficiență și eficacitate în administrarea financiară.

2. Primarul va transmite anual Oficiului Public de Audit și, în același timp, guvernului landului estimările bugetare și conturile bugetare finale.

3. Oficiul Public de Audit verifică, de asemenea, administrarea financiară a întreprinderilor în care o localitate cu cel puțin 10.000 de locuitori este fie acționar unic sau deține cel puțin 50% din capitalul social sau capitalul propriu al acestora împreună cu alte entități juridice care se încadrează în sfera de competență a Oficiului Public de Audit sau în care localitatea este fie unicul operator sau operatorul comun al acestora alături de alte astfel de entități juridice. În privința competenței de verificare în cazul controlului *de facto*, se aplică, prin analogie, articolul 126b, alineatul 2. Competența Oficiului Public de Audit se extinde și asupra întreprinderilor din orice categorie suplimentară în legătură cu care sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezentul alineat.

4. Oficiul Public de Audit deține competența de verificare a administrării financiare a societăților de drept public care utilizează fonduri ale unei localități cu cel puțin 10.000 de locuitori.

5. Rezultatul în urma verificării se va comunica de către Oficiul Public de Audit primarului. Acesta din urmă își va prezenta observațiile în legătură cu rezultatul înaintat și, în termen de trei luni, va informa Oficiul Public de Audit cu privire la măsurile luate în urma rezultatului verificării realizate. Oficiul Public de Audit va informa guvernul landului și Guvernul Federal cu privire la rezultatul verificării realizate de acesta asupra administrării financiare, împreună cu orice posibile observații din partea primarului.

6. Până la data de 31 decembrie a fiecărui an, Oficiul Public de Audit înaintază consiliului municipal un raport asupra activităților sale, în măsura în care acestea au legătură cu localitatea respectivă. Oficiul Public de Audit va informa guvernul landului și Guvernul Federal cu privire la fiecare raport concomitent cu transmiterea acestuia consiliului municipal. Rapoartele vor fi publicate după transmiterea acestora consiliului municipal.

7. Oficiul Public de Audit va verifica, la cererea justificată a guvernului landului competent, în situații particulare, administrarea financiară a localităților cu mai puțin de 10.000 de locuitori și va informa guvernul landului cu privire la rezultatul obținut în urma verificării. Alineatele 1 și 3 – 6 ale prezentului articol se aplică prin analogie. Doar două asemenea cereri pot fi înaintate în decurs de un an. Astfel de cereri sunt permise numai în legătură cu acele localități care, prin comparație cu altele, se înregistrează creșteri de datorii sau obligații.

8. Prevederile aplicabile verificării administrării financiare a localităților cu cel puțin 10.000 de locuitori se aplică, prin analogie, verificării administrării financiare a asociațiilor municipale. Astfel de solicitări sunt permise numai referitor la localități în care, prin comparație cu altele, se înregistrează creșteri de datorii sau obligații.

9. Prevederile potrivite pentru examinarea financiară a administrației localităților se vor aplica analog examinării financiare a asociațiilor municipale.

Art. 127b

1. Oficiul Public de Audit deține competența de verificare a administrării financiare a societăților profesionale.

2. Societățile profesionale vor transmite anual Oficiului Public de Audit estimările bugetare și conturile bugetare finale.

3. Verificarea Oficiului Public de Audit va viza corectitudinea aritmetică, respectarea reglementărilor existente și aplicarea principiilor de economie și eficiență în administrarea financiară; această verificare nu include, însă, deciziile autorităților competente ale societăților profesionale care guvernează administrarea financiară în privința atribuțiilor care au legătură cu reprezentarea intereselor membrilor acestora.

4. Oficiul Public de Audit va notifica președintele autorității constitutive (al organului de reprezentare) al societății profesionale cu privire la rezultatul verificării, împreună cu orice posibilă opinie asupra acestuia aparținând autorității constitutive (organului de reprezentare) a societății profesionale. Oficiul Public de Audit va informa, în același timp, autoritatea competentă supremă de supraveghere a societății profesionale cu privire la rezultatul verificării întreprinse de acesta. Rapoartele Oficiului Public de Audit vor fi publicate după transmiterea acestora autorității constitutive (organului de reprezentare).

Art. 127c

În cazul în care landurile, în sfera acestora de competență, înființează instituții echivalente Oficiului Public de Audit, legea constituțională la nivel de land poate prevedea o reglementare după cum urmează:

1. care să corespundă articolului 126a, prima teză. În acest caz, se aplică și a doua teză a articolului 126a;
2. care să corespundă articolului 127, alineatele 1 – 6, referitoare la localități mai mici de 10.000 de locuitori;
3. referitoare la articolul 127a, alineatele 7 și 8, privind localitățile cu cel puțin 10.000 de locuitori;
4. Abrogat.

Art. 128

Dispoziții mai detaliate cu privire la instituția și activitatea Oficiului Public de Audit vor fi prevăzute de legea federală.

CAPITOLUL VII **Garanții constituționale și administrative**

Secțiunea A: Jurisdicția administrativă

Art. 129

În toate landurile există curți administrative de land. La nivelul Federației există o Curte Administrativă a Federației și o Curte Administrativă Federală pentru Finanțe, denumită Curtea Fiscală Federală.

Art. 130

1. Curțile Administrative pronunță hotărâri cu privire la plângeri:
 1. împotriva legalității deciziilor și actelor administrative ale autorităților administrației publice;
 2. împotriva exercitării regimului de putere publică în manieră ilegală;
 3. împotriva contravențiilor aplicate de către autoritățile administrative;
 4. împotriva regulilor menționate în articolul 81, alineatul 4.

1a. Curtea Administrativă de land se pronunță asupra punerii în aplicare a măsurilor coercitive împotriva unei persoane care face obiectul unei comisii de anchetă a Consiliului Național în baza reglementărilor legii federale și potrivit statutului Consiliului Național.

2. Legislația landurilor sau cea federală poate oferi curților administrative putere de decizie asupra:

1. plângerilor împotriva legalității conduitei autorităților publice în executarea legii sau
2. plângerilor împotriva legalității unui contract încheiat de o autoritate publică ori
3. litigiilor privind funcționarii publici.

În materia privind conducerea Federației, aceasta nu face parte din jurisdicția autorităților Federale, de asemenea, în ceea ce privește articolele 11 și 12, articolul 14, alineatele 2 și 3, și articolul 14a, alineatele 3 și 4, legile federale aflate sub incidența punctului 1 nu pot fi publicate decât ulterior aprobării de către land.

3. Cu excepția procedurilor penale în materie administrativă și în chestiuni ce intră sub competența Curții Federale Administrative de Finanțe, nelegalitatea nu există în măsura în care legea permite autorităților administrative să aplice discreționism, în limitele impuse de lege.

4. Curtea administrativă se va pronunța ea însăși în litigii cu privire la alineatul 1, punctul 1, în materia administrativă penală. Curtea administrativă se va pronunța în litigii privind aceleași articole enumerate în alte chestiuni asupra propriilor merite dacă:

1. au fost stabilite faptele relevante
2. recunoașterea faptelor relevante de către însăși curtea administrativă este în interesul simplificării procedurii ori duce la minimizarea costurilor.

5. Excluse de sub jurisdicția curților administrative sunt litigiile ce se află sub jurisdicția Curții de Justiție sau sub cea a Curții Administrative Federale în cazul în care nu este prevăzut altfel în lege.

Art. 131

1. Curțile administrative ale unui land se pronunță asupra litigiilor de sub incidența articolului 130 alineatul 1, atât timp cât nu se prevede altfel în alineatele 2 și 3.

2. Curtea Administrativă a Federației se pronunță asupra litigiilor ce se află sub incidența articolul 130, alineatul 1, în litigii legate de conducerea Federației, condusă în mod direct de către Autoritățile Federale, în măsura în care alineatul 3 nu prevede altfel. În măsura în care o lege prevede competența curților administrative în conformitate cu articolul 130, alineatul 2, punctul 2, Curtea Administrativă a Federației judecă litigiile privind contractele ce fac obiectul parteneriatelor public-private, ce sunt executate de către Federație, în conformitate cu articolul 14b, alineatul 2, punctul 1. În măsura în care o lege prevede competența curților administrative în conformitate cu articolul 130, alineatul 2, punctul 3, Curtea Administrativă a Federației judecă în ultimă instanță litigiile privind funcționarii publici.

3. Curtea Federală Administrativă de Finanțe judecă în conformitate cu articolul 130, alineatul 3, punctele 1 și 3, în litigii privind angajamentele publice (cu excepția taxelor administrative federale, ale landurilor și cele municipale) și în litigiile dreptului financiar penal, cât și asupra altor litigii izvorâte din lege, cu condiția ca aceste litigii să fie administrate de organele financiar-penale ale autorităților federale.

4. Pot fi prevăzute de către legea federală:

1. jurisdicția curților administrative ale landurilor în domeniul dreptului, în domenii prevăzute de alineatele 2 și 3;
2. jurisdicția curților administrative federale:
 - a. în litigii legate de studii de fezabilitate în ceea ce privește protejarea mediului, unde efectele materiale asupra mediului trebuie anticipate (articolul 10, alineatul 1, punctul 9, și articolul 11, alineatul 1, punctul 7);
 - b. în alte materii legale cu privire la Executivul Federal, ce nu se află sub conducerea directă a autorităților federale, cât și în materiile ce se află sub incidența articolelor 11 și 12, a articolului 14, alineatele 2 și 3, și a articolului 14a, alineatul 3. Legile federale ce se află sub incidența alineatului 1 și alineatului 2, litera b, pot fi publicate doar cu acordul landului.

5. Legislația landurilor poate stabili în competența Curții Administrative Federale unele atribuții judiciare, în materia sferei autonome de competență a landului. Articolul 97, alineatul 2, se aplică în mod corespunzător.

6. Curțile administrative competente în conformitate cu alineatele 1 și 4 ale prezentului articol se pronunță în litigiile izvorâte dintr-o lege care stabilește în competența unei curți administrative în conformitate cu articolul 130, alineatul 1, litera b. În măsura în care nu este prevăzută nicio astfel de competență, menționată în alineatul anterior, curtea administrativă a landului are competență jurisdicțională în aceste litigii.

Art. 132

1. O plângere având ca obiect încălcarea obligației autorităților administrative, inclusiv a tribunalelor de contencios administrativ independente, de a lua o decizie poate fi formulată de către:

1. partea care pretinde încălcarea drepturilor sale;
2. ministrul federal competent în domeniile reglementate de articolele 11 și 12, de articolul 14, alineatele 2 și 3, de articolul 14a, alineatele 3 și 4, sau domeniile în care decizia unei comisii școlare a unui land depinde de rezoluția unei comisii.

2. O astfel de plângere poate fi formulată și împotriva exercițiului puterii administrative sau a constrângerii administrative directe de către persoana care consideră că i-au fost încălcate drepturile din cauza acestora.

3. Calea de atac poate fi promovată de o persoană având calitatea de parte îndreptățită într-o procedură administrativă la obținerea unei decizii inclusiv pentru încălcarea obligației de a lua o decizie de către autoritatea administrativă.

4. Consiliul școlar al landului poate promova cale de atac împotriva instrucțiunilor conform articolul 81, alineatul 4, în temeiul unei hotărâri a comitetului.

5. Legea federală și cea a landului prevăd cine poate formula plângere pentru nelegalitate în alte cazuri decât cele menționate în alineatele 1 și 2, caz în care competența de soluționare este acordată curților administrative conform articolul 130, alineatul 2.

6. În problemele ce țin de propria sferă de competență a localității, poate fi înaintată o plângere în fața curții administrative doar după ce toate celelalte căi de atac au fost epuizate.

Art. 133

1. Curțile administrative judecă:

1. Revizuirile împotriva hotărârilor unei curți administrative, pentru motive de nelegalitate;
2. Cererea de stabilire a termenului limită de pronunțare în cazul în care o curte administrativă încalcă obligația legală de a pronunța o hotărâre;
3. Conflictul de competență dintre curțile administrative sau dintre o curte administrativă și Curtea Administrativă Federală.

2. Legea Federală sau de land poate atribui unei curți administrative competența de a decide asupra sesizărilor referitoare la legalitatea hotărârilor sau altor decizii pronunțate de o altă curte administrativă.

3. Nelegalitatea se prezumă că nu există în măsura în care instanța de contencios administrativ a exercitat puterea de apreciere în litera legii.

4. Revizuirea hotărârii unei curți administrative este admisibilă dacă se are în vedere soluționarea unei probleme juridice cu caracter fundamental și dacă hotărârea nu respectă practica judiciară stabilită de către curtea administrativă federală sau o astfel de practică a curții nu există ori problema juridică primită spre soluționare nu a primit o soluție identică în practica judiciară anterioară a Curții Administrative Federale. Dacă prin hotărâre se aplică o amendă de valoare mică, Legea Federală poate prevedea că hotărârea nu este supusă revizuirii.

5. Materia ce face obiectul judecării Curții Constituționale este exclusă jurisdicției Curții Administrative Federale.

6. Revizuirea împotriva unei hotărâri a unei curți administrative pe motiv de nelegalitate poate fi promovată:

1. de către subiectul de drept ce pretinde a-i fi fost lezat un drept sau interes legitim prin hotărârea respectivă;
2. de către autoritatea publică implicată în procedurile dinaintea sesizării curții administrative;
3. de către Ministerul Federal interesat, în ceea ce privește prevederile articolului 132, alineatul 1, punctul 2;
4. de către consiliul landului interesat, pe baza deciziei acestuia, cu privire la prevederile articolului 132, alineatul 4.

7. Persoana care s-a adresa unei autorități publice cu o cerere și căreia autoritatea sesizată refuză să îi răspundă potrivit legii se poate adresa curții administrative pentru a obliga autoritatea respectivă la recunoașterea dreptului invocat în cererea administrativă.

8. Legea Federală sau provincială (de land) stabilește care sunt subiectele de drept ce pot formula cerere de revizuire împotriva hotărârilor curților administrative, altele decât cele prevăzute la alineatul 6 al acestui articol.

9. Prevederile prezentului articol se vor aplica hotărârilor curților administrative. Legea Federală specială privind organizarea și procedura Curții Administrative Federale reglementează în ce măsură cererile de revizuire pot fi promovate împotriva hotărârilor curților administrative.

Art. 134

1. Curțile administrative și Curtea Federală Administrativă sunt constituite fiecare dintr-un Președinte, un Vicepreședinte și numărul necesar de alți membri.

2. Președintele, Vicepreședintele și ceilalți membri ai curții administrative a unui land sunt numiți de guvernul landului respectiv; în măsura în care nu se referă la posturile Președintelui sau Vicepreședintelui, trebuie să solicite propuneri din partea plenului adunării curții administrative sau a unei comisii alese din rândul membrilor acesteia, constând din Președintele, Vicepreședintele și minimum cinci alți membri ai curții administrative a landului, prezentând trei candidați. Membrii curților administrative ale landurilor trebuie să fi absolvit studii juridice sau studii juridice și politice și să aibă minimum cinci ani de experiență profesională în domeniul juridic.

3. Președintele, Vicepreședintele și ceilalți membri ai Curților Administrative ale Federației sunt numiți de Președintele Federal la propunerea Guvernului Federal; în măsura în care nu se referă la posturile Președintelui sau Vicepreședintelui, trebuie să solicite propuneri din partea plenului adunării Curții Administrative a Federației sau a unei comisii alese din rândul membrilor acesteia, constând din Președintele, Vicepreședintele și minimum cinci alți membri ai Curții Federale Administrative, prezentând trei candidați. Membrii Curții Administrative a

Federației trebuie să fi absolvit studii juridice sau studii juridice și politice și să aibă minimum cinci ani de experiență profesională în domeniul juridic, membrii Curții Administrative de Finanțe a Federației trebuie să fi absolvit studii specifice și să aibă minimum cinci ani de experiență profesională în domeniul juridic.

4. Președintele, Vicepreședintele și ceilalți membri ai Curții Federale Administrative sunt numiți de Președintele Federal la propunerea Guvernului Federal; în măsura în care nu se referă la posturile Președintelui sau Vicepreședintelui își va concepe propunerile ținând cont de plenul adunării Curții Federale Administrative sau a unei comisii alese din rândul membrilor acesteia, constând din Președintele, Vicepreședintele și minimum cinci alți membri ai Curții Federale Administrative, prezentând trei candidați. Membrii Curții Federale Administrative trebuie să fi absolvit studii juridice sau studii juridice și politice și să aibă minimum zece ani de experiență profesională în domeniul juridic. Cel puțin 25% trebuie să provină din posturi profesionale din landuri, preferabil din aparatele administrative ale landurilor.

5. Membrii Guvernului Federal, guvernului unui land, Consiliului Național, Consiliul Federal, ai unei Diete sau ai Parlamentului European nu pot să facă parte din curțile administrative și din Curtea Administrativă Federală, de asemenea, membrii unui alt corp reprezentativ general nu pot face parte din Curtea Federală Administrativă; incompatibilitatea durează, pentru membrii unui corp reprezentativ general sau ai Parlamentului European, care au fost aleși pentru o anume legislatură sau o funcție periodică, până la sfârșitul legislaturii sau al mandatului funcției inclusiv în situația demisiei înainte de încheierea mandatului.

6. Persoanele care au deținut funcțiile încadrate în alineatul 5 nu pot fi alese Președinte sau Vicepreședinte al unei curți administrative sau al Curții Federale Administrative.

7. Membrii curții administrative și ai Curții Federale Administrative sunt judecători. Articolul 87, alineatele 1 și 2, și articolul 88, alineatele 1 și 2, se vor aplica, dar cu amendamentul că limita de vârstă la care membrii curților administrative ale landurilor se pensionează complet sau își finalizează activitatea în funcție este determinată de legea landurilor.

8. Președintele Curții Federale Administrative, respectiv președinții curților administrative își controlează angajații din subordine.

Art. 135

1. Curțile administrative pronunță hotărâri în complete formate dintr-un singur judecător. Legile de organizare a curților administrative, a Curții Administrative Federale și a curților administrative ale landurilor pot prevedea că hotărârile se pot pronunța în Camerele curților administrative. Mărimea unei Camere este determinată prin legea de organizare a curților administrative. Camerele vor fi constituite de către adunarea plenară sau de către un comitet ales dintre judecătorii membri ai acelei curți, format din Președinte, Vicepreședinte și un anumit număr de judecători, care urmează să fie stabilit prin lege, iar pe lângă

membrii curții administrative, legile federale sau cele ale landurilor pot prevedea participarea unor magistrați experți în domenii stabilite prin lege. În măsura în care o lege federală prevede că o Curte administrativă de land poate pronunța hotărâri prin intermediul camerelor sau că magistrații experți iau parte la procedurile jurisdicționale, trebuie obținută aprobarea landului respectiv. Curtea Federală Administrativă pronunță hotărâri prin intermediul camerelor constituite de adunarea plenară a Curții sau un comitet ales dintre membrii săi, format din Președinte, Vicepreședinte și un număr de judecători ai Curții Federale Administrative prevăzut prin legea de organizare a acesteia.

2. Cauzele înregistrate pe rolul curților administrative se repartizează unui singur judecător și camerelor constituite anterior, potrivit legii, de către adunarea plenară a curții sau de un comitet format din membrii săi cuprinzând Președintele, Vicepreședintele și un număr determinat de lege de alți judecători ai fiecărei curți administrative. Cauzele de pe rolul Curții Administrative Federale se repartizează spre soluționare camerelor constituite anterior, potrivit legii, de către adunarea plenară sau de un comitet format din membrii săi cuprinzând Președintele, Vicepreședintele și un număr determinat de lege de alți membri ai Curții Administrative Federale.

3. O cauză repartizată unui judecător poate fi retrasă doar de organul decizional competent în conformitate cu alineatul 2 și numai dacă judecătorul desemnat inițial se abține sau este în imposibilitate de a soluționa cauza ori este împiedicat din cauza altor atribuții de serviciu să o instrumenteze în timp util.

4. Articolul 89 se va aplica în mod corespunzător curților administrative și Curții Federale Administrative.

Art. 135a

1. Legea organizării și funcționării curților administrative poate prevedea că anumite dosare, ce vor fi specificate în mod explicit, pot fi atribuite unor profesioniști care nu sunt de profesie judecători.

2. Membrul desemnat al curții administrative se poate prevala de o astfel de sarcină.

3. Angajații care nu sunt judecători, specialiști în rezolvarea dosarelor anume prevăzute de lege, se supun doar instrucțiunilor judecătorului din cadrul curții administrative care a fost desemnat ca profesionist în cauza respectivă. Articolul 20, alineatul 1, teza a 3-a, se aplică în mod corespunzător.

Art. 136

1. Organizarea curților administrative ale landurilor este prescrisă de o lege adoptată la nivelul landurilor, iar organizarea curților administrative de la nivel federal, prin lege federală.

2. Procedura curților administrative, cu excepția Curții Administrative Federale de Finanțe, va fi supusă unei legi federale speciale. Federația trebuie să garanteze landurilor oportunitatea de a participa în pregătirea unei asemenea legi. Legea Federală sau a landurilor pot aduce prevederi în ce privește procedura

curților administrative, în măsura în care este necesară adoptarea unei asemenea legislații.

3. Procedura Curții Administrative Federale de Finanțe se va supune legii federale. Aceasta poate să stabilească și bugetul curților administrative ale landurilor.

3a. Consiliul Național adoptă o lege federală prin care să stabilească procedurile aplicabile curților administrative.

4. Organizarea și procedura curții administrative Federale sunt supuse unei legi federale distincte.

5. Adunarea membrilor curților administrative și a curții administrative federale adoptă regulamente pe baza legilor adoptate în conformitate cu alineatele anterioare.

Secțiunea B: Curtea Constituțională

Art. 137

Curtea Constituțională se pronunță asupra acțiunilor pecuniare formulate împotriva Federației, a landurilor, a localităților și a asociațiilor municipale, care nu pot fi soluționate prin procedurile judecătorești ordinare sau printr-o hotărâre a unei autorități administrative.

Art. 138

1. Curtea Constituțională se pronunță asupra conflictelor de competență:

1. între orice instanță de judecată și autoritățile administrative;
2. între instanțele judecătorești de drept comun și curțile administrative de land sau Curtea Federală Administrativă, precum și între Curtea Constituțională și toate celelalte curți;
3. între Federație și un land sau între landuri.

2. Curtea Constituțională hotărăște dacă un anumit act legislativ sau executiv se încadrează în sfera de competență a Federației sau a landurilor, la sesizarea Guvernului Federal sau a Guvernului unui land.

Art. 138a

1. Curtea Constituțională hotărăște, la sesizarea Guvernului Federal sau a guvernului landului în cauză, dacă există un acord în sensul articolului 15a, alineatul 1, și dacă obligațiile care decurg din acel acord, cu excepția celor pecuniare, au fost îndeplinite.

2. În cazul în care un acord în sensul articolului 15a, alineatul 2, conține prevederi în acest sens, Curtea hotărăște, la sesizarea guvernului landului în cauză, și dacă există un astfel de acord și dacă obligațiile care decurg din acel acord, cu excepția celor pecuniare, au fost îndeplinite.

Art. 138b

1. Curtea Constituțională se pronunță asupra:
 1. contestațiilor formulate împotriva punerii în aplicare a unor decizii ale comisiilor de anchetă ale Consiliului Național la sesizarea unei pătrimi a membrilor Consiliului Național; deciziile atacate pot fi desființate în întregime sau în parte pe motive de nelegalitate;
 2. caracterului temeinic și concludent al probelor administrate de comisia de anchetă a Consiliului Național, la solicitarea unei pătrimi a membrilor săi conform punctului 1;
 3. legalității unei decizii luate de comisia de anchetă a Consiliului Național, a cărei obiectivitate este contestată la solicitarea unei pătrimi a membrilor săi în vederea administrării unor probe noi;
 4. diferenței de opinii referitoare la o decizie a comisiei de anchetă a Consiliului Național constatată de o pătrime a membrilor săi;
 5. legalității deciziei comisiei de anchetă a Consiliului Național, care a fost solicitată de o pătrime a membrilor săi;
 6. divergențelor de opinii privitoare la decizia comisiei de anchetă a Consiliului Național, exprimată între aceasta din urmă și Ministerul Federal al Justiției;
 7. plângerile unor persoane privind conduita:
 - a. unui comitet de anchetă al Consiliului Național;
 - b. unui membru al comitetului de anchetă al Consiliului Național în exercitarea funcției sale;
 - c. unei persoane juridice în exercitarea funcției sale având un rol determinant în ancheta comitetului Consiliului Național.
2. Curtea Constituțională se pronunță, de asemenea, referitor la contestațiile împotriva deciziilor președinților Consiliului Național și Parlamentului Federal privitoare la nivelul de clasificare a informațiilor aflate la dispoziția Consiliului Național sau a Parlamentului Federal, din domeniul serviciilor de informații, pentru motive de nelegalitate.

Art. 139

1. Curtea Constituțională se pronunță asupra nelegalității ordonanțelor:
 1. la cererea unei curți;
 2. din oficiu în măsura în care Curtea va trebui să aplice ordonanța într-un proces aflat în derulare pe rolul său;
 3. la cererea unei persoane care pretinde că i-au fost vătămăte drepturile în mod nemijlocit prin nelegalitatea actului, dacă ordonanța a intrat în vigoare în absența pronunțării unei hotărâri judecătorești ori dacă a fost pronunțată o sentință ce și-a produs efectele față de acea persoană;

4. la cererea unei persoane ce se consideră vătămată în drepturile sale printr-o problemă de drept soluționată de o instanță pe fond prin aplicarea dispozițiilor ordonanței contestate, cerere înaintată cu ocazia apelului împotriva acestei hotărâri;
5. ale unei autorități federale la cererea guvernului unui land sau a Avocatului Poporului;
6. la solicitarea autorităților unui land, la cererea guvernului federal sau, în măsura în care legea constituțională a unui land a declarat Avocatul Poporului ca fiind competent în sfera teritorială a administrației landului respectiv, la solicitarea Avocatului Poporului ori a instituției cu privire la care se aplică articolul 148, alineatul 2;
7. la solicitarea unei autorități de supraveghere potrivit articolului 119a, alineatul 6, precum și la cererea unei localități a cărei ordonanță a fost anulată.

Articolul 89, alineatul 3, se va aplica în concordanță cu punctele 3 și 4.

1a. În cazul în care este nevoie să se asigure scopul procedurilor în fața unei instanțe, cererea poate fi declarată nulă potrivit alineatului 1, punctul 4, prin lege federală. Legea federală stabilește efectele juridice ale petiției în ceea ce privește alineatul 1, a patra teză.

1b. Curtea Constituțională se poate pronunța împotriva luării în considerare a unei cereri potrivit alineatului 1, punctele 3 ori 4, până la proces în ordinea planificării, în caz că acțiunea promovată nu pare admisibilă.

2. Dacă într-un proces aflat în derulare pe rolul Curții Constituționale, ce implică rezolvarea de către Curtea Constituțională a cererii îndreptate împotriva unei ordonanțe, reclamantului îi este admisă acțiunea, atunci procedura începută pentru examinarea legalității ordonanței va continua.

3. Curtea Constituțională poate anula o ordonanță ca fiind nelegală numai în măsura în care anularea a fost expres solicitată ori ar fi trebuit să o aplice în procesul în derulare. Dacă Curtea ajunge la concluzia că întreg conținutul ordonanței:

1. nu are o bază legală,
2. a fost emisă de o autoritate fără această competență,
3. a fost publicată într-un mod nelegal,

atunci va anula întreaga ordonanță ca fiind nelegală. Aceasta este fără temei dacă anularea întregii ordonanțe va aduce atingere interesului legitim al reclamantului ce a depus cererea în temeiul alineatului 1, punctele 3 ori 4, asupra ori al cărui proces a luat naștere pentru începerea *ex officio* a procedurilor de examinare a ordonanței.

4. Dacă la momentul pronunțării deciziei de către Curtea Constituțională ordonanța a fost deja respinsă de o altă autoritate, iar procedura a fost începută *ex officio* ori dacă cererea a fost înaintată de către o instanță ori un reclamant care pretinde că i-au fost atinse drepturile prin nelegalitatea ordonanței, Curtea

trebuie să se pronunțe cu privire la legalitatea ordonanței. Alineatul 3 de mai sus se aplică prin analogie.

5. Decizia Curții Constituționale care anulează o ordonanță ca fiind nelegală impune obligația asupra celei mai înalte autorități Federale ori a landului să publice anularea fără întârziere. Aceasta se aplică prin analogie în cazul unei hotărâri în temeiul alineatului 4 de mai sus. Anularea intră în vigoare la sfârșitul zilei publicării dacă Curtea nu stabilește un termen, ce nu poate depăși șase luni ori, dacă dispoziții legale sunt necesare, 18 luni pentru anulare.

6. Dacă o ordonanță a fost anulată pentru nelegalitate ori dacă Curtea Constituțională, în temeiul alineatului 4 de mai sus, s-a pronunțat asupra unei ordonanțe ca fiind nelegală, toate instanțele și autoritățile administrative sunt obligate prin hotărârea Curții, ordonanțele vor continua să fie aplicate în circumstanțele dinaintea anulării, litigiul pendinte fiind exceptat în situația în care Curtea nu decide altfel în hotărârea ei. Dacă instanța constituțională prin decizia de anulare a stabilit un termen în temeiul alineatului 5 de mai sus, ordonanța va fi aplicată tuturor circumstanțelor de până la acel moment, litigiul pendinte fiind exceptat până la împlinirea termenului.

7. Pentru problemele juridice ce au cauzat înaintarea unei cereri potrivit alineatului 1, punctul 4, legea federală prevede că decizia Curții Constituționale, prin care a fost declarată nelegală ordonanța, permite luarea unei noi decizii în ceea ce privește această problemă juridică. Alineatul 4 se aplică în mod corespunzător pentru ipoteza reglementată în prezentul alineat.

Art. 139a

Curtea Constituțională se pronunță asupra nelegalității hotărârilor privind republicarea unei legi sau unui tratat de stat. Articolul 139 se aplică în mod corespunzător.

Art. 140

1. Curtea Constituțională se pronunță asupra neconstituționalității:

1. legilor:
 - a. la cererea unei curți;
 - b. din oficiu în măsura în care va trebui să aplice o astfel de lege într-un proces aflat pe rol;
 - c. la cererea unei persoane care se consideră vătămată în mod direct în drepturile sale de încălcarea Constituției, dacă legea a intrat în vigoare în lipsa pronunțării unei decizii judecătorești sau dacă o hotărâre care a fost pronunțată a început să își producă efectele pentru acea persoană;
 - d. la cererea unei persoane care se consideră vătămată ca parte în drepturile sale de o decizie a oricărei instanțe judecătorești luată în primă instanță prin aplicarea unei legi neconstituționale, prin apelul formulat împotriva deciziei;

2. legilor federale la cererea Guvernului unui District, a unei treimi din numărul membrilor Consiliului Național sau a unei treimi din numărul membrilor Consiliului Federal;
3. legilor unui land, la cererea Guvernului Federal sau, dacă legea constituțională a unui land permite, la cererea unei treimi din membrii Dietei.

Articolul 89, alineatul 3, trebuie aplicat în conformitate cu dispozițiile alineatului 1, literele c și d.

1a. Dacă este necesar pentru protecția scopului procesului în fața unei curți generale, emiterea cererii conform alineatului 1, punctul 1, litera d, poate fi declarată nulă de legea federală. Legea federală poate să prevadă impactul unei cereri în conformitate cu alineatul 1, punctul 2.

1b. Curtea Constituțională poate respinge analiza unei cereri în conformitate cu alineatul 1, punctul 1, literele c sau d, în cazul în care nu are suficiente șanse de succes.

2. Dacă cererea părții litigante care implică aplicarea unei legi de către Curtea Constituțională este soluționată în favoarea ei, procedurile de examinare a constituționalității legii continuă.

3. Curtea Constituțională poate anula o lege ca fiind neconstituțională doar dacă anularea ei a fost cerută în mod expres sau în cazul în care Curtea ar trebui să aplice acea lege în procesul aflat pe rol. Dacă totuși Curtea decide că legea a fost emisă de o autoritate legislativă necalificată din punctul de vedere al competenței sau a fost publicată într-o manieră neconstituțională, va anula întreaga lege ca neconstituțională. Acest lucru nu rămâne valabil dacă anularea legii este contrară intereselor legitime ale reclamantului care a înaintat cererea conform alineatului 1, punctul 1, literele c sau d de mai sus, sau al cărui proces a fost supus inițierii din oficiu a examinării procedurii judiciare.

4. Dacă legea era deja abrogată înainte de pronunțarea Curții și procedura judiciară a fost inițiată din oficiu sau cererea a fost înaintată de o curte sau de o persoană care se consideră vătămată în drepturile sale prin neconstituționalitatea legii, Curtea trebuie să se pronunțe cu privire la neconstituționalitatea legii. Alineatul 3 de mai sus se aplică analog.

5. Decizia Curții Constituționale prin care se anulează o lege ca fiind neconstituțională impune Cancelarului General sau Guvernatorului competent obligația de a publica decizia anulării fără întârziere. Aceasta se aplică analog în cazul unei decizii conforme cu alineatul 4 de mai sus. Decizia anulării intră în vigoare de la expirarea zilei publicării în cazul în care Curtea nu stabilește un termen limită pentru anulare. Acest termen nu trebuie să depășească 18 luni.

6. Dacă o lege este considerată neconstituțională printr-o decizie a Curții Constituționale, dispozițiile legale anulate prin decizia Curții devin valabile, din nou, în cazul în care Curtea nu stabilește contrariul, la data intrării în vigoare a anulării. Publicarea anulării legii trebuie să anunțe dacă și care dispoziții legale sunt din nou valabile.

7. Dacă o lege a fost anulată ca urmare a neconstituționalității sau în cazul în care Curtea Constituțională a pronunțat o decizie de neconstituționalitate pe baza alineatului 4 de mai sus, toate curțile și autoritățile administrative trebuie să respecte decizia Curții Constituționale. Cu toate acestea, legea continuă să se aplice circumstanțelor existente înainte de anulare, cu excepția situațiilor în care Curtea Constituțională decide altfel. În cazul în care Curtea a stabilit în decizia sa un termen limită în conformitate cu alineatul 5 de mai sus, legea se va aplica tuturor circumstanțelor menționate, până la expirarea datei limită.

8. Pentru problemele de legalitate care constituiau motivul cererii conform cu alineatul 1, punctul 1, litera d, trebuie să fie precizat de către legea federală că decizia Curții Constituționale prin care o lege e declarată neconstituțională permite o nouă judecată asupra acestei probleme. Aceasta se aplică analog pentru o decizie pronunțată în baza alineatului 4.

Art 140a

Curtea Constituțională se pronunță asupra tratatelor care sunt considerate a fi contrare legii. Articolul 140 se aplică cu privire la tratatele politice, de modificare a legislației și de amendare prin lege a tratatelor de stat, precum și în privința modificărilor aduse tratatelor de stat pe baza prevederilor actelor normative ale Uniunii Europene. Articolul 139 este aplicabil pentru alte categorii de tratate de stat cu următoarele prevederi:

1. un tratat de stat despre care Curtea Constituțională a stabilit că este contrar legii sau neconstituțional nu se mai aplică de către autoritățile competente în privința punerii sale în executare de la data publicării hotărârii Curții, cu excepția cazului în care Curtea Constituțională stabilește un termen limită până la care tratatul se poate aplica; termenul nu poate depăși doi ani pentru ipoteza tratatelor politice care determină modificări în legislație și a tratatelor de stat care aduc modificări în raporturile cu Uniunea Europeană, respectiv un an în cazul tuturor celorlalte tratate de stat;
2. de asemenea, o dispoziție potrivit căreia tratatul de stat urmează să fie pus în aplicare prin emiterea unei ordonanțe sau a unei rezoluții, respectiv că tratatul de stat urmează să fie pus în aplicare prin adoptarea unei legi, devine caducă la data publicării hotărârii Curții.

Art. 141

1. Curtea Constituțională se pronunță cu privire la:
 - a. cazurile care privesc alegerea Președintelui Federației și alegerea organelor reprezentative generale, Parlamentului European și a Autorităților Constituante (organe reprezentative), a asociațiilor profesionale statutare.
 - b. cazurile privind alegerea Guvernului unui District și autorităților municipale investite cu putere executivă.

- c. cererea formulată de un organ reprezentativ general pentru pierderea alegerilor de către unul dintre membrii săi; cererea a minimum jumătate din numărul membrilor Parlamentului European, care au fost aleși în Austria, pentru pierderea alegerilor de către un astfel de membru al Parlamentului European.
- d. cererea unui Consiliu Municipal, pentru pierderea alegerilor de către un organ al localității, în cursul mandatului și de un organ constituant al asociației profesionale statutare pentru pierderea alegerilor de către unul dintre membrii săi.
- e. cazurile legate de referendum, plebiscit, sondaje de opinie publice și Grupurile de Acțiune ale Cetățenilor Europeni.
- f. înregistrarea persoanelor în registrele electorale și ștergerea acestor persoane din registrele electorale.
- g. cazurile individuale susceptibile de apel și deciziile autorităților administrative și în limita stabilită de legile federale sau districtuale – a curților administrative în cazurile literelor a – f.

Cazul aflat în legătură cu literele a, b, e, f și g poate fi bazat pe nelegalitatea pretinsă a procedurii, cererea în legătură cu literele c și d pe un motiv prevăzut de lege pentru pierderea statutului de membru într-un organ reprezentativ general, în Parlamentul European, într-o autoritate municipală investită cu putere executivă, sau într-o autoritate constituantă (organ reprezentativ) a unei asociații profesionale statutare. Curtea Constituțională va permite desfășurarea procesului dacă nelegalitatea pretinsă a fost dovedită și dacă prezenta posibilitatea influențării rezultatului procesului. În procesele în fața autorității administrative organul reprezentativ general și organul statutar (organ reprezentativ) al asociației profesionale statutare are status litigios.

2. Dacă un proces în conformitate cu alineatul 1, litera a, este permis și este necesară desfășurarea alegerilor pentru un organ general reprezentativ, Parlamentul European, autoritatea constituantă a unei asociații profesionale statutare în tot sau în parte din nou, membrii organului reprezentativ implicați pierd alegerile în momentul în care locul lor revine celor aleși în cadrul scrutinului care trebuie desfășurat în 100 de zile de la pronunțarea deciziei Curții Constituționale.

3. Abrogat.

Art. 142

1. Curtea Constituțională se pronunță asupra unor acțiuni judiciare care au ca obiect responsabilitatea constituțională a autorităților supreme la nivel federal și de land pentru încălcarea culpabilă a legii în exercitarea funcțiilor lor.

2. Aceste acțiuni pot fi formulate:

- a. împotriva Președintelui Federal, pentru încălcarea Constituției Federale, în baza deciziei Adunării Federale;

- b. împotriva membrilor Guvernului Federal și autorităților care au același statut în ce privește responsabilitatea, pentru încălcarea legii, în baza deciziei Consiliului Național;
- c. împotriva unui reprezentant austriac în cadrul Consiliului, pentru încălcarea legii în materii cu privire la care Federația are competențe legislative: în baza votului Consiliului Național, pentru încălcarea legii în materii cu privire la care landurile au atribuții legislative, în baza deciziilor identice ale tuturor dietelor;
- d. împotriva membrilor guvernului unui land și autorităților care au același statut în ce privește responsabilitatea în baza prezentei legi sau a Constituției landului respectiv, pentru încălcarea legii, în baza deciziei dietei competente;
- e. împotriva unui Guvernator, adjunctului său (articolul 105, alineatul 1) sau împotriva unui membru al guvernului unui land (articolul 103, alineatele 2 și 3) pentru încălcarea legii, precum și pentru nerespectarea regulamentelor sau a altor dispoziții (instrucțiuni) ale Federației în domenii care țin de administrația federală indirectă, și în cazul unui membru al guvernului landului în legătură cu instrucțiunile primite din partea Guvernatorului în aceste materii, în baza deciziei Guvernului Federal;
- f. împotriva autorităților capitalei federale Viena, în cazul în care acestea îndeplinesc atribuții din domeniul puterii executive federale în cadrul sferei lor autonome de competență, pentru încălcarea legii, în baza deciziei Guvernului Federal;
- g. împotriva unui Guvernator pentru nerespectarea unei instrucțiuni prevăzute de articolul 14, alineatul 8, în baza deciziei Guvernului Federal;
- h. împotriva unui președinte sau președinte executiv al unui consiliu școlar la nivel de land pentru încălcarea legii, precum și pentru nerespectarea regulamentelor sau a altor dispoziții (instrucțiuni) ale Federației, în baza deciziei Guvernului Federal.
- i. împotriva membrilor guvernului unui land pentru încălcarea legii și pentru obstrucționarea puterilor conferite de articolul 11, alineatul 9, în măsura în care sunt vizate aspectele prevăzute la articolul 11, alineatul 1, punctul 8, în baza deciziei Consiliului Național sau a Guvernului Federal.

3. În cazul în care, în conformitate cu alineatul 2, litera e de mai sus, Guvernul Federal formulează o acțiune numai împotriva unui Guvernator sau a adjunctului acestuia și se dovedește că un alt membru al guvernului landului respectiv, cu atribuții în domeniul administrației federale indirecte în conformitate cu articolul 103, alineatul 2, se face vinovat de comiterea unei infracțiuni în înțelesul alineatului 2, litera e de mai sus, Guvernul Federal poate, în orice

moment, până la pronunțarea unei decizii de către Curte, să extindă acțiunea formulată pentru a include acest membru al guvernului landului.

4. Condamnarea de către Curtea Constituțională va conduce la pierderea funcției și, în circumstanțe agravante speciale, și la pierderea temporară a drepturilor politice. În cazul unor încălcări minore ale legii, precum cele prevăzute de alineatul 2, literele c, e, g și h de mai sus, Curtea se poate limita la constatarea încălcării legii. Pierderea funcției de președinte al consiliului școlar la nivel de land conduce la pierderea funcției cu care aceasta este corelată în temeiul articolului 81a, alineatul 3, litera b.

5. Președintele Federal nu poate face uz de dreptul de care dispune în conformitate cu articolul 65, alineatul 2, litera c, decât la cererea organului reprezentativ sau a organelor reprezentative care au votat pentru introducerea acțiunii, însă, în cazul în care Guvernul Federal a votat pentru introducerea acțiunii respective, doar la cererea acestuia și, în toate cazurile, doar cu aprobarea inculpatului.

Art. 143

Se poate introduce o acțiune împotriva persoanelor menționate la articolul 142 și pentru fapte care pot face obiectul unei proceduri penale, care au legătură cu funcția exercitată de persoana care urmează a fi acuzată. În acest caz, competența aparține exclusiv Curții Constituționale; anchetele în curs de desfășurare la nivelul instanțelor penale ordinare se transferă Curții Constituționale. Pe lângă articolul 142, alineatul 4, Curtea poate aplica în aceste cazuri prevederile legislației penale.

Art. 144

1. Curtea Constituțională se pronunță asupra hotărârilor date de către o instanță administrativă în măsura în care petentul invocă încălcarea prin hotărâre a unui drept constituțional garantat sau pronunțată în temeiul unei ordonanțe nelegale ori printr-o interpretare nelegală privind republicarea unei legi (tratat de stat) sau neconstituționalitatea unei legi ori a unui tratat.

2. Curtea Constituțională poate respinge audierea unei plângeri prin rezoluție în cazul în care nu pare ca sunt motive pentru a fi admisă sau dacă decizia nu ar putea clarifica o problemă constituțională.

3. În cazul în care Curtea Constituțională constată că decizia Curții Administrative nu a încălcat un drept în sensul alineatului 1, aceasta are dreptul, în baza recursului formulat de către petent, de a constata dacă a fost încălcat în alt drept și poate transmite plângerea Curții Administrative Federale. Textul se va aplica în mod corespunzător pentru rezoluțiile date conform alineatului 2, teza întâi a prezentului articol.

4. Pentru rezoluțiile instanțelor administrative prevederile prezentului articol vor fi aplicate în mod corespunzător. Legea care determină organizarea și procedura Curții Constituționale reglementează modul în care pot fi formulate plângeri împotriva rezoluțiilor curților administrative.

5. În măsura în care decizia sau rezoluția Curții Administrative se referă la admisibilitatea revizuirii, exercitarea unei căi de atac în conformitate cu alineatul 1 nu este admisibilă.

Art. 145

Curtea Constituțională se pronunță asupra încălcărilor dreptului internațional în temeiul prevederilor unei legi federale speciale.

Art. 146

1. Deciziile pronunțate de Curtea Constituțională în conformitate cu articolele 126a, 127c și 137 sunt puse în executare de instanțele ordinare.

2. Executarea altor decizii ale Curții Constituționale revine Președintelui Federal. Executarea va reveni, în conformitate cu instrucțiunile acestuia, autorităților federale sau ale landurilor, inclusiv armatei federale, desemnate în mod discreționar în acest scop. Curtea Constituțională va solicita Președintelui Federal executarea acestor decizii. Instrucțiunile menționate anterior ale Președintelui Federal nu necesită vreo contrasemnătură în conformitate cu articolul 67, în cazul în care este vorba de executarea unei decizii împotriva Federației sau împotriva autorităților federale.

Art. 147

1. Curtea Constituțională este compusă dintr-un Președinte, un Vicepreședinte, 12 membri ordinari și șase membri supleanți.

2. Președintele, Vicepreședintele, șase membri ordinari și trei membri supleanți sunt numiți de Președintele Federal, la recomandarea Guvernului Federal; acești membri și membrii supleanți vor fi selectați din rândul judecătorilor, al funcționarilor administrativi și al profesorilor de drept. Ceilalți șase membri ordinari și ceilalți trei membri supleanți sunt desemnați de Președintele Federal în baza propunerilor înaintate de Consiliul Național cu privire la trei membri ordinari și doi membri supleanți și de Consiliul Federal în legătură cu trei membri și un membru supleant. Trei membri ordinari și doi membri supleanți trebuie să aibă domiciliul în afara capitalei federale, Viena. Funcționarii administrativi care se află în serviciu activ și sunt numiți membri sau membri supleanți vor fi scutiți de îndeplinirea tuturor îndatoririlor oficiale, cu încetarea plății drepturilor salariale. Această prevedere nu se aplică funcționarilor administrativi numiți membri supleanți care, pe durata acestei scutiri, au fost degrevați de toate sarcinile pentru a căror îndeplinire au obligația de a se supune unor instrucțiuni.

3. Președintele, Vicepreședintele și ceilalți membri și membri supleanți trebuie să fi absolvit studii juridice sau studii de drept ori științe politice și să aibă cel puțin 10 ani de experiență profesională în domeniu.

4. Următoarele categorii de persoane nu pot deține calitatea de membru al Curții Constituționale: membrii Guvernului Federal, ai unui guvern al unui land, membrii unui organ general reprezentativ sau ai Parlamentului European; în cazul membrilor unui organ general reprezentativ sau ai Parlamentului European; aleși pentru o legislatură sau un mandat cu durată determinată, această

incompatibilitate continuă până la expirarea mandatului legislativ respectiv. Persoanele angajate de un partid politic sau care exercită o funcție în cadrul acestuia nu pot deține calitatea de membru al Curții Constituționale.

5. Persoanele care, pe parcursul ultimilor cinci ani, au exercitat una dintre funcțiile menționate la alineatul 4 de mai sus nu pot fi numite în funcția de Președinte sau Vicepreședinte al Curții Constituționale.

6. Prevederile articolului 87, alineatele 1 și 2, și ale articolului 88, alineatul 2, se aplică membrilor și membrilor supleanți ai Curții Constituționale; legea federală prevăzută de articolul 148 va include prevederi detaliate în acest sens. Mandatul unui judecător se încheie la data de 31 decembrie a anului în care a împlinit vârsta de 70 de ani.

7. În cazul în care un membru sau un membru supleant nu dă curs unui număr de trei solicitări consecutive de a participa la o ședință a Curții Constituționale și nu oferă un motiv întemeiat, Curtea va constata formal acest fapt după audierea declarației sale. Constatarea acestui fapt va conduce la pierderea calității de membru sau a statutului de membru supleant.

8. Președintele Curții Constituționale supervizează activitatea angajaților Curții.

Art. 148

Prevederile detaliate privind organizarea și procedura Curții Constituționale vor fi incluse într-o lege federală specială și regulamentul intern care urmează a fi votat, în baza acesteia, de către Curtea Constituțională.

CAPITOLUL VIII

Instituția Avocatului Poporului

Art. 148a

1. Oricine poate depune o plângere la Avocatul Poporului (Comisia pentru Plângerile din partea Publicului) împotriva unei presupuse administrări defectuoase de către Federație, inclusiv în activitatea sa ca titular de drepturi private, în principal pentru presupusa încălcare a drepturilor omului, cu condiția ca acestea să fie afectate de o astfel de administrare defectuoasă și în măsura în care acestea nu sunt subiectul unui recurs sau nu mai pot face obiectul vreunei căi de atac. Toate aceste plângeri trebuie să fie investigate de către Avocatul Poporului. Reclamantul va fi informat cu privire la rezultatul anchetei și ce măsuri, dacă a fost necesar, au fost luate.

2. Avocatul Poporului are din oficiu dreptul de a investiga orice suspiciuni de administrare defectuoasă realizată de către Federație inclusiv activitatea Federației ca titular de drepturi private, în special încălcări ale drepturilor omului.

3. Pentru protecția și promovarea drepturilor omului, este de datoria Ombudsmanului, consiliului său de administrație și a comisiilor desemnate de acesta (articolul 148h, alineatul 3) chiar și în domeniul administrării Federației, inclusiv activitatea sa ca titular de drepturi private:

1. să viziteze și să inspecteze locurile unde se execută măsurile privative de libertate,
2. dreptul de a viziona și a verifica, cu caracter consultativ, desfășurarea activităților organelor autorizate să exercite puterea administrativă directă și cea de constrângere, precum și
3. dreptul de a verifica și vizita unele instituții specializate și programele pentru persoanele cu handicap.

4. Respectând alineatul 1 oricine poate formula o plângere la Avocatului Poporului pentru a reclama o pretinsă întârziere a unei instanțe în audierea unui caz, în situația în care a fost o vătămare personală. Alineatul 2 se aplică în mod corespunzător.

5. Este de datoria Avocatului Poporului să ajute la clarificarea petițiilor și memoriilor de grup prezentate în fața Consiliului Național Federal. Legea federală referitoare la regulamentul intern al Consiliului Național Federal stabilește detaliile.

6. Avocatul Poporului este independent în exercitarea autorității sale.

Art. 148b

1. Autoritățile federale, la nivel de land și municipale, trebuie să sprijine Avocatul Poporului în îndeplinirea atribuțiilor sale, să îi permită să le verifice evidențele și, la cerere, să îi pună la dispoziție informațiile necesare. Secretul profesional nu poate fi invocat în fața Avocatului Poporului.

2. Avocatul Poporului trebuie să păstreze secretul profesional în aceeași măsură în care procedează autoritatea interogată în îndeplinirea atribuțiilor sale. Avocatul Poporului are însă obligația de a păstra secretul profesional în rapoartele pe care le prezintă Consiliului Național numai în măsura în care este necesar în interesul părților implicate sau al siguranței naționale.

3. Alineatele 1 și 2 se aplică în mod corespunzător membrilor comisiilor, membrilor, dar și membrilor supleanți ai Consiliului pentru Drepturile Omului.

Art. 148c

Avocatul Poporului poate adresa autorităților administrative supreme ale Federației recomandări cu privire la măsurile care trebuie luate într-un caz particular sau ca urmare a unui caz particular. În materii care țin de administrarea autonomă sau prin agenții care nu au obligația de a se supune unor instrucțiuni, Avocatul Poporului poate adresa recomandări autorității de administrare autonomă sau agenției care nu are obligația de a se supune unor instrucțiuni; aceste recomandări sunt aduse și la cunoștința autorității administrative federale supreme, și, într-un termen stabilit de legea federală, autoritatea în cauză trebuie fie să se conformeze recomandărilor și să informeze Avocatului Poporului în mod corespunzător, fie să specifice în scris motivul pentru care nu s-au respectat recomandările. În cazuri specifice, Avocatul Poporului poate solicita un termen

pentru remedierea întârzierii unei instanțe (articolul 148a, alineatul 3) și pentru a propune măsuri de supraveghere.

Art. 148d

1. Avocatul Poporului va transmite anual Consiliului Național și Consiliului Federal un raport al activității sale. În plus Avocatul Poporului va da rapoarte pe probleme și observații punctuale către Consiliul Național și Consiliul Federal. Rapoartele Avocatului Poporului, după prezentarea către instituțiile amintite, vor fi publicate.

2. Membrii instituției Avocatului Poporului au dreptul să participe la dezbaterile din instituțiile controlate, iar comisiile și subcomisiile vor transmite rapoarte la fiecare solicitare de audiere. Membrii instituției Avocatului Poporului vor avea acest drept în orice fel de dezbateri în baza subcapitolelor din Legea Federală a Finanțelor. Detaliile sunt stipulate în regulamentul intern al Consiliului Național și cel al Consiliului Federal.

Art. 148e

Abrogat.

Art. 148f

În cazul în care apar diferențe de opinie între Avocatul Poporului și Guvernul Federal sau un ministru federal cu privire la interpretarea prevederilor legale, Curtea Constituțională se pronunță, la sesizarea Guvernului Federal sau a Avocatului Poporului, în cadrul unei proceduri nepublice.

Art. 148g

1. Avocatul Poporului are sediul în Viena și este format din trei membri care acționează pe rând ca Președinte. Mandatul durează șase ani. Realegerea membrilor Avocatului Poporului este posibilă doar o singură dată.

2. Membrii instituției Avocatului Poporului sunt aleși de Consiliul Național, în baza unei recomandări comune întocmite de Comitetul Principal, în prezența a cel puțin jumătate dintre membrii săi. Fiecare dintre cele trei partide cu cel mai mare număr de voturi în cadrul Consiliului Național are dreptul de a propune un membru pentru această recomandare. Înainte de preluarea funcției, membrii Instituției Avocatului Poporului depun jurământul în fața Președintelui Federal.

3. Președinția instituției Avocatului Poporului este preluată anual de unul dintre membrii săi, în ordinea puterii de vot deținute de partidele care i-au nominalizat. Această ordine rămâne neschimbată pe parcursul mandatului Avocatului Poporului.

4. În cazul în care un membru din cadrul instituției Avocatului Poporului se retrage mai devreme, partidul reprezentat în Consiliul Național care a nominalizat acest membru va propune un nou membru. Noile alegeri pentru restul de mandat vor avea loc în conformitate cu alineatul 2 de mai sus.

5. Membrii instituției Avocatului Poporului trebuie să aibă dreptul de a fi aleși în Consiliul Național; pe durata mandatului lor, aceștia nu pot exercita funcția de membru al Guvernului Federal, a guvernului unui land sau a unui organism reprezentativ popular și nu pot exercita nicio altă profesie.

Art. 148h

1. Funcționarii instituției Avocatului Poporului sunt numiți de Președintele Federal în baza recomandării și cu contrasemnătura Președintelui instituției Avocatului Poporului. Președintele Federal poate autoriza Președintele instituției Avocatului Poporului să numească persoane în anumite categorii de funcții. Personalul auxiliar este numit de către Președinte, care este cea mai înaltă autoritate administrativă și exercită aceste atribuții potrivit aprecierii sale.

2. Președintele instituției Avocatului Poporului exercită prerogativele de autoritate federală asupra angajaților din cadrul instituției.

3. Pentru a îndeplini sarcinile în conformitate cu articolul 148a, alineatul 3, instituția Avocatului Poporului are dreptul de a numi comisii și de a crea un Consiliu pentru Drepturile Omului în calitate de consultant al său. Consiliul pentru Drepturile Omului constă dintr-un Președinte, un Vicepreședinte și alți membri și membri supleanți care sunt numiți de către Consiliul Avocatului Poporului. Legea federală prevede în ce măsură Consiliul Avocatului Poporului poate numi membri și membri supleanți ai Consiliului pentru Drepturile Omului și este ținut de propunerile altor instituții. Președintele, Vicepreședintele și ceilalți membri ai Consiliului pentru Drepturile Omului nu sunt subordonați altor autorități în exercitarea activității lor.

4. Avocatul Poporului soluționează petițiile cu care este sesizat în baza regulamentului, lucrările fiind repartizate către membrii comisiei care urmează să le gestioneze individual, după cum le sunt repartizate. Rezoluția privind regulamentul și alocarea de cazuri necesită unanimitatea membrilor consiliului Avocatului Poporului.

Art. 148i

1. Landurile pot reglementa prin lege constituțională la nivelul landului faptul că Avocatul Poporului este competent, de asemenea, în sfera de administrare specială a landului. Într-un astfel de caz articolul 148f se aplică în mod analog.

2. În cazul în care landurile își creează propriile instituții la nivelul landului cu sarcini similare Avocatului Poporului, acestea pot adopta dispoziții similare potrivit articolul 148f.

3. Un land care nu face uz de reglementările din alineatul 1 în ceea ce privește sarcinile stabilite în conformitate cu articolul 148a, alineatul 3, trebuie să creeze la nivelul landului, prin legea constituțională a landului, o instituție cu sarcini similare celor de la articolul 148a, alineatul 3, adoptând dispozițiile corespunzătoare pentru a putea îndeplini sarcinile conform articolelor 148c și 148d.

Art. 148j

Reglementări detaliate privind implementarea acestui capitol sunt cuprinse într-o lege federală.

CAPITOLUL IX

Dispoziții finale

Art. 149

1. Pe lângă prezenta lege, se consideră legi constituționale în sensul articolului 44, alineatul 1, următoarele legi, cu modificările aduse de prezenta lege:

- Legea fundamentală din 21 decembrie 1867, Monitorul Oficial, paragraful 142, cu privire la drepturile generale ale cetățenilor din regatele și landurile reprezentate în cadrul Consiliului Imperiului;
- legea din 27 octombrie 1862, Monitorul Oficial, paragraful 88, cu privire la protecția domiciliului;
- hotărârea Adunării Naționale Provizorii din 30 octombrie 1918, Monitorul Oficial, paragraful 3;
- legea din 3 aprilie 1919, Monitorul Oficial, paragraful 209, cu privire la exilarea și exproprierea Casei Habsburg-Lorraine;
- legea din 3 aprilie 1919, Monitorul Oficial, paragraful 211, cu privire la abolirea nobilimii, a ordinelor cavalierești seculare, masculine și feminine și a anumitor titluri și demnități;
- secțiunea V din Partea a III-a a Tratatului de la Saint-Germain din 10 septembrie 1919, Monitorul Oficial, paragraful 303, din 1920.

2. Articolul 20 al Legii fundamentale din 21 Decembrie 1867, Monitorul Oficial nr. 142, precum și legea din 5 Mai 1869, Monitorul Oficial nr. 66, adoptată în baza acestui articol, încetează să mai producă efecte.

Art. 150

1. Trecerea la Constituția Federală introdusă prin prezenta lege este reglementată de o lege specială care intră în vigoare concomitent cu prezenta lege.

2. Se pot adopta legi, în conformitate cu noua formulare a prevederilor legii constituționale federale, de la data promulgării legii constituționale prin care modificarea devine aplicabilă. Acestea nu pot însă intra în vigoare înainte de intrarea în vigoare a noilor prevederi ale legii federale constituționale, în măsura în care acestea nu prevăd exclusiv măsuri necesare pentru aplicarea lor incipientă de la data intrării în vigoare a noilor prevederi ale legii federale constituționale.

Art.151

1. Articolul 78d și articolul 118, alineatul 8, în versiunea din legea constituțională federală publicată în Monitorul Oficial. Paragraful 565 din 1991 intră în

vigoare la 1 ianuarie 1992. Jandarmeriile existente la data de 1 ianuarie 1992 nu sunt afectate; această prevedere intră în vigoare la data de 1 ianuarie 1992.

2. Articolul 10, alineatul 1, punctul 7, articolul 52a, articolele 78a – 78c, articolul 102, alineatul 2, precum și noile denumiri de la capitolul III, și articolul 102, în versiunea din legea constituțională federală publicată în Monitorul Oficial, paragraful 565 din 1991 intră în vigoare la data de 1 mai 1993.

3. Articolul 102, alineatul 5, a doua teză, precum și alineatele 6 și 7 se abrogă începând cu ora 24, data de 30 aprilie 1993. Cuvintele „cu excluderea administrației securității locale” de la articolul 102, alineatul 2, se abrogă începând cu ora 24, data de 30 aprilie 1993.

4. Articolul 26, articolul 41, alineatul 2, articolul 49b, alineatul 3, articolul 56, alineatele 2 – 4, art. 95, alineatele 1 – 3, articolul 96, alineatul 3, și noua denumire a alineatului 1 din articolul 56, în versiunea din legea constituțională federală publicată în Monitorul Oficial, paragraful 470 din 1992 intră în vigoare la data de 1 mai 1993.

5. Articolul 54, în versiunea din legea constituțională federală publicată în Monitorul Oficial. Paragraful 868 din 1992, intră în vigoare la 1 ianuarie 1993.

6. Următoarele prevederi, în versiunea din legea constituțională federală publicată în Monitorul Oficial. Paragraful 508 din 1993 intră în vigoare după cum urmează:

1. articolul 10, alineatul 1, punctul 9, articolul 11, alineatul 1, punctul 7, precum și articolul 11, alineatele 6 – 9 la data de 1 iulie 1994;
2. articolul 28, alineatul 5, articolul 52, alineatul 2, denumirea fostului articolul 52, alineatele 2 și 3, drept alineatele 3 și 4, precum și articolul 52b la data de 1 octombrie 1993;
3. abrogat.

7. Abrogat.

7a. Articolul 102, alineatul 2, în versiunea Legii Constituționale Federale Monitorul Oficial I nr. 2/1997, intră în vigoare la data de 1 ianuarie 1994. Articolul 102, alineatul 2, în versiunea Legii Federale publicată în Monitorul Oficial nr. 532/ 1993, încetează concomitent să mai producă efecte.

8. Articolul 54, în versiunea Legii Constituționale Federale publicată în Monitorul Oficial nr. 268/1994 intră în vigoare la data de 1 aprilie 1994.

9. Articolul 6, alineatele 2 și 3, articolul 26, alineatul 2, articolul 41, alineatul 2, articolul 49b, alineatul 3, și articolul 117 alineatul 2, prima teză, în versiunea Legii Constituționale Federale, publicată în Monitorul Oficial nr. 504/1994, intră în vigoare la 1 ianuarie 1995. În reglementările legale federale și ale landurilor, termenul „domiciliu”, cu toate formele sale gramaticale, este înlocuit cu termenul „reședință principală” de la data de 1 ianuarie 1996, dacă termenul „domiciliu” nu este înlocuit de termenul „reședință principală” până la ora 24, 31 decembrie 1995. De la 1 ianuarie 1996, este interzisă utilizarea termenului „domiciliu” în reglementările legale federale și ale landurilor; în cazul în care legea

landului nu prevede că dreptul de vot cu privire la Dietă sau consiliul municipal depinde de reședința principală sau de reședință, acesta va depinde de domiciliu. În privința repartizării numărului de deputați în cadrul circumscripțiilor (unităților electorale) și în privința circumscripțiilor regionale (articolul 26, alineatul 2) și a reprezentării landurilor în Consiliul Federal (articolul 34), domiciliul stabilit la ultimul recensământ general este considerat domiciliu principal până la momentul la care devin disponibile rezultatele următorului recensământ general.

10. Articolul 87, alineatul 3, și articolul 88a în versiunea Legii Constituționale Federale publicată în Monitorul Oficial nr. 506/1994 intră în vigoare la 1 iulie 1994.

11. Intrarea în vigoare a prevederilor modificate sau introduse prin Legea Constituțională Federală publicată în Monitorul Oficial nr. 1013/1994, abrogarea prevederilor revocate prin aceeași Lege Constituțională Federală, precum și trecerea la noul statut juridic se supun dispozițiilor următoare:

1. Titlul prezentei legi, articolul 21, alineatele 6 și 7, articolul 56, alineatele 2 și 4, articolul 122, alineatele 3 – 5, articolul 123, alineatul 2, articolul 123a, alineatul 1, articolul 124, articolul 147, alineatul 2, a doua teză, precum și articolul 150, alineatul 2 intră în vigoare la data de 1 ianuarie 1995.
2. Titlul capitolului 1, titlul secțiunii A de la capitolul 1, articolul 10, alineatul 1, punctul 18, articolul 16, alineatul 4, secțiunea B a capitolului 1, articolul 30, alineatul 3, articolul 59, articolul 73, alineatul 2, articolul 117, alineatul 2, articolul 141, alineatele 1 și 2, articolul 142, alineatul 2, litera c, și denumirile noilor litere d – i, precum și articolul 142, alineatele 3 – 5, intră în vigoare concomitent cu Tratatul privind aderarea Republicii Austria la Uniunea Europeană.
3. Articolul 10, alineatele 4 – 6, și articolul 16, alineatul 6, în versiunea Legii Constituționale Federale, Monitorul Oficial nr. 276/1992, încetează să mai producă efecte concomitent cu intrarea în vigoare a prevederilor punctului 2.
4. Articolul 122, alineatul 1, și articolul 127b intră în vigoare la data de 1 ianuarie 1997. Acestea se aplică actelor de administrare a fondurilor publice ulterioare datei de 31 decembrie 1994.
5. Atâta vreme cât reprezentanții Austriei în Parlamentul European nu sunt aleși în urma unor alegeri generale, aceștia vor fi delegați de Consiliul Național dintre membrii Adunării Federale. Această delegare are loc în baza unor propuneri din partea partidelor reprezentate, în conformitate cu puterea deținută de acestea în virtutea principiului reprezentării proporționale. Pe perioada delegării lor, membrii Consiliului Național și membrii Consiliului Federal pot fi concomitent membri ai Parlamentului European. În cazul în care un membru al Consiliului Național, delegat în Parlamentul European, renunță la mandatul

său de membru al Consiliului Național, se aplică articolul 56, alineatele 2 și 3. Articolul 23b, alineatele 1 și 2, se aplică, de asemenea, prin analogie.

6. Paragraful 5 intră în vigoare la data de 22 decembrie 1994.

11a. Articolul 112, în versiunea Legii Constituționale Federale, Monitorul Oficial nr. 1013/1994, articolul 103, alineatul 3, și articolul 151, alineatul 6, punctul 3, în versiunea Legii Constituționale Federale, Monitorul Oficial nr. 8/1999, intră în vigoare la data de 1 ianuarie 1995.

12. Articolul 59a, articolul 59b și articolul 95, alineatul 4, în versiunea Legii Constituționale Federale, Monitorul Oficial nr. 392/1996, intră în vigoare la 1 august 1996. Până la momentul adoptării reglementărilor legale la nivel de land în conformitate cu articolul 59a și articolul 95, alineatul 4, în landurile respective se aplică, prin analogie, reglementările legale federale corespunzătoare, cu excepția cazului în care landurile au adoptat deja reglementările prevăzute la articolul 59a și articolul 95, alineatul 4.

13. Articolul 23e, alineatul 6, și articolul 28, alineatul 5, în versiunea Legii Constituționale Federale, Monitorul Oficial nr. 437/1996, intră în vigoare la 15 septembrie 1996.

14. Articolul 49 și articolul 49a, alineatele 1 și 3, în versiunea Legii Constituționale Federale, Monitorul Oficial nr. 659/1996, intră în vigoare la 1 ianuarie 1997.

15. Articolul 55, în versiunea Legii Constituționale Federale, Monitorul Oficial nr. 2/1997, intră în vigoare la 1 ianuarie 1997. Articolul 54 se abrogă concomitent.

16. Articolul 147 alineatul 2, în versiunea Legii Constituționale Federale, Monitorul Oficial nr. 64/1997, intră în vigoare la 1 august 1997.

17. Articolul 69, alineatele 2 și 3, articolul 73, alineatul 1, articolul 73, alineatul 3, și articolul 148d, în versiunea Legii Constituționale Federale, Monitorul Oficial nr. 1 87/1997, intră în vigoare la 1 septembrie 1997. Articolul 129, secțiunea B, a capitolului VI, articolul 131, alineatul 3, și noile denumiri ale secțiunilor din capitolul VI, intră în vigoare la data de 1 ianuarie 1998.

18. Articolul 9a, alineatul 4, în versiunea Legii Constituționale Federale, Monitorul Oficial nr. 30/1998, intră în vigoare la 1 ianuarie 1998.

19. Articolul 23f intră în vigoare concomitent cu Tratatul de la Nisa. Cancelarul Federal va anunța această dată în Monitorul Oficial Federal.

20. Se abrogă următoarele părți din articolul 149, alineatul 1:

1. adăugarea Legii Constituționale din 30 noiembrie 1945, Monitorul Oficial nr. 6 din 1946 privind legea privind protecția libertății personale din 27 octombrie 1862, Monitorul Oficial nr. 87, în procedurile derulate înaintea Instanței Populare la sfârșitul zilei de 30 decembrie 1955;
2. cuvintele „Legea din 8 mai 1919, StGBI. nr. 257, cu privire la stema și sigiliul Republicii Austriei Germane, cu modificările aduse de

art. 2, 5 și 6 ale legii din 21 octombrie 1919, Monitorul Oficial nr. 484;” la sfârșitul zilei de 31 iulie 1981.

21. Cuvintele „sau prin exercitarea puterii directe de administrare și coerciție” de la articolul 144, alineatul 3, se abrogă începând cu ora 24, 31 decembrie 1990.

22. Prevederile articolului 10, alineatul 1, punctul 14, ale articolului 15, alineatele 3 și 4, ale articolului 18, alineatul 5, ale articolului 21, ale articolului 37, alineatul 2, ale articolului 51b, alineatul 6, ale articolului 52b, alineatul 1, ale articolului 60, alineatul 2, ale articolului 78d, alineatul 2, ale articolului 102, alineatul 1, noua denumire a articolului 102, alineatul 6, și articolul 118, alineatul 8, articolul 118a și articolul 125, alineatul 3, în versiunea Legii Constituționale Federale, Monitorul Oficial I nr. 8/1999, intră în vigoare la 1 ianuarie 1999. Articolul 102, alineatul 5, este abrogat la sfârșitul zilei de 31 decembrie 1998.

23. Prevederile articolului 30, alineatul 3, prima teză, ale articolului 127c, ale articolului 129c, alineatul 4, ale articolului 147, alineatul 2, a patra și a cincea teză și ale articolul 147, alineatul 6, prima teză, în versiunea Legii Constituționale Federale, Monitorul Oficial I nr. 148/1999, intră în vigoare la 1 august 1999.

24. Articolul 8, în versiunea Legii Constituționale Federale, Monitorul Oficial I nr. 68/2000, intră în vigoare la 1 august 2000.

25. Articolul 11, alineatul 8, în versiunea Legii Constituționale Federale, Monitorul Oficial I nr. 114/2000, intră în vigoare la 1 decembrie 2000. Articolul 151, alineatul 6, punctul 3, își încetează efectele la sfârșitul zilei de 24 noiembrie 2000.

26. În versiunea Legii Constituționale Federale, Monitorul Oficial I nr. 121/2001, intră în vigoare:

1. articolul 18, alineatul 3, și articolul 23e, alineatul 5, la data de 1 ianuarie 1997;
2. articolul 21, alineatele 1 și 6, la data de 1 ianuarie 1999;
3. articolul 147, alineatul 2, prima teză, la data de 1 august 1999;
4. articolul 18, alineatul 4, articolul 23b, alineatul 2, articolul 39, alineatul 2, și articolul 91, alineatul 2, la 1 ianuarie 2002;
5. articolul 23f, alineatul I-3, concomitent cu Tratatul de la Nisa. Cancelarul Federal trebuie să publice această dată în Monitorul Oficial Federal I.

27. Articolul 14b, articolul 102, alineatul 2, și articolul 131, alineatul 3, în versiunea Legii Federale, Monitorul Oficial I nr. 99/2002, intră în vigoare la 1 ianuarie 2003. Sect. 2, Sect. 4 alineatul 1, Sect. 5 și Sect. 6, alineatele 1 și 2 din legea provizorie publicată în Monitorul Oficial nr. 368/1925 se aplică în mod corespunzător. O lege a landului, care a devenit lege federală în conformitate cu cea de-a doua teză la 1 ianuarie 2003, își încetează efectele la intrarea în vigoare a legii landului adoptate în baza articolului 14b, alineatul 3, cel târziu la sfârșitul zilei de 30 iunie 2003; în mod simultan, reglementările corespunzătoare ale legii

federale privind licitațiile 2002, Monitorul Oficial I nr. 99/2002, intră în vigoare concomitent în această măsură.

28. Articolul 23a, alineatele 1 și 3, articolul 26, alineatele 1 și 4, articolul 41, alineatul 2, articolul 46, alineatul 2, articolul 49b, alineatul 3, și articolul 60, alineatul 3, prima teză, în versiunea legii federale publicate în Monitorul Oficial I nr. 90/2003, intră în vigoare la 1 ianuarie 2004.

29. Articolul 11, alineatul 8, în versiunea Legii Federale, Monitorul Oficial I nr. 114/2000, și Monitorul Oficial I nr. 100/2003, intră în vigoare la 1 Decembrie 2000, articolul 151, alineatul 7, în versiunea Legii Federale, Monitorul Oficial I nr. 100/2003, la sfârșitul zilei în care a fost publicată această lege federală. Articolul 7, alineatul 1, articolul 8, articolul 8a, articolul 9a, articolul 10, alineatul 1, punctul 10, articolul 13, alineatul 1, articolul 14, alineatul 1, alineatul 5, litera a și alineatul 8, articolul 14a, articolul 15, alineatul 4, articolul 18, alineatele 4 și 5, articolul 23, alineatele 1 și 5, articolul 23e, alineatul 6, articolul 26, articolul 30, alineatul 2, articolul 34, alineatul 2, articolul 35, alineatul 1, articolul 42, alineatul 4, articolul 47, alineatul 1, articolul 48, articolul 49, articolul 49a, articolul 51, articolul 51a, articolul 51b, articolul 51c, articolul 52b, articolul 57, articolul 71, articolul 73, articolul 81a, alineatele 1, 4 și 5, articolul 87a, articolul 88a, articolul 89, articolul 97, alineatele 1 și 4, articolul 102, alineatul 2, articolul 112, articolul 115, articolul 116, articolul 116a, articolul 117, articolul 118, articolul 118a, articolul 119, articolul 19a, articolul 126a, articolul 126b, alineatul 2, articolul 127, alineatul 3, articolul 127a, articolul 127c, articolul 134, alineatul 3, articolul 135, articolul 136, articolul 137, articolul 139, articolul 139a, articolul 140, articolul 140a, articolul 144, articolul 146, alineatul 1, articolul 147, alineatul 3, articolul 148, articolul 148a, articolul 148b, articolele 148e – 148j și articolul 149, precum și titlurile și celelalte reglementări, în versiunea legii federale, Monitorul Oficial nr. 100/2003, intră în vigoare la 1 ianuarie 2004.

30. Articolul 11, alineatul 1, punctele 7 și 8, precum și alineatul 9, în versiunea legii federale, Monitorul Oficial I nr. 118/2004, intră în vigoare la 1 ianuarie 2005, însă nu înainte de sfârșitul zilei de publicare a legii federale menționate în Monitorul Oficial Federal. În măsura în care legislația federală nu prevede altfel, reglementările existente la nivelul landurilor cu privire la aspectele prevăzute la articolul 11, alineatul 1, punctul 8, își încetează efectele concomitent.

31. Articolul 10, alineatul 1, punctul 9, și articolul 151, alineatul 7, în versiunea legii federale, Monitorul Oficial I nr. 153/2004, intră în vigoare la 1 ianuarie 2005.

32. Articolul 14, alineatele 5a, 6, 6a, 7a și 10, și articolul 14a, alineatele 7 și 8, intră în vigoare la sfârșitul zilei de publicare a Legii Constituționale Federale, Monitorul Oficial I nr. 31/2005, în Monitorul Oficial Federal.

33. În versiunea Legii Constituționale Federale, Monitorul Oficial I nr. 81/2005, intră în vigoare:

1. Articolul 151, alineatul 31, la sfârșitul zilei de 30 decembrie 2004;

2. Articolul 8, alineatul 3, la sfârșitul lunii de publicare a acestei Legi Constituționale Federale.

33a. Articolul 129 a, articolul 129b și articolul 129c, alineatele 1, 3, 5 și 7, în versiunea legii federale, Monitorul Oficial I nr. 100/2005, intră în vigoare la 1 ianuarie 2006.

34. Articolul 9a, alineatele 3 și 4, articolul 10, alineatul 1, punctul 15, și articolul 102, alineatul 2, în versiunea Legii Federale, Monitorul Oficial I nr. 106/2005, intră în vigoare la 1 ianuarie 2006.

35. Articolul 88a, în versiunea Legii Federale, Monitorul Oficial I nr. 121/2005, intră în vigoare la 1 noiembrie 2005.

36. Intrarea în vigoare a reglementărilor modificate sau adăugate de Legea Constituțională Federală, Monitorul Oficial I nr 27/2007, și încetarea efectelor reglementărilor eliminate de această Lege Constituțională Federală, precum și trecerea la noua situație juridică se supun dispozițiilor următoare:

1. Articolul 23a, alineatele 1, 3 și 4, articolul 26, alineatele 1, 4, 6, și 8, articolul 30, alineatul 3, articolul 41, alineatul 3, articolul 46, articolul 49b, alineatul 1, prima teză, și alineatul 3, a doua teză, articolul 60, alineatul 1, și alineatul 3, prima teză, articolul 95, alineatele 1, 2, 4 și 5, articolul 117, alineatele 2 și 6, precum și articolul 151, alineatul 33a, intră în vigoare la 1 Iulie 2007; concomitent, articolul 23a, alineatele 5 și 6, își încetează efectele. Reglementările landurilor urmează să fie adaptate la noua situație juridică până la sfârșitul zilei de 31 decembrie 2007.
2. Articolul 26a intră în vigoare la 1 iulie 2007. Modificarea Consiliului Electoral Federal, în conformitate cu această prevedere, trebuie să aibă loc până la sfârșitul zilei de 31 august 2007; detaliile în această privință sunt stabilite de reglementările electorale privind Consiliul Național.
3. Articolul 27, alineatul 1, intră în vigoare la începutul perioadei legislaturii XXIV.

37. Intrarea în vigoare a reglementărilor adăugate sau nou stabilite de art. 1 al Legii Constituționale Federale, Monitorul Oficial I nr. 1/2008, se supune următoarelor dispoziții:

1. Articolul 13, alineatele 2 și 3, articolul 51, în punctul 4, articolul 51a, articolul 51b, în punctele 7 – 9a, articolul 123a, alineatul 1, și articolul 148d intră în vigoare la 1 ianuarie 2009; Legea-cadru privind finanțele federale pentru exercițiile financiare 2009-2012 și legea privind finanțele federale pentru exercițiul financiar 2009 urmează a fi elaborate și adoptate deja în baza acestor reglementări, iar proiectul de lege-cadru privind finanțele federale pentru exercițiile financiare 2009-2012 urmează a fi înaintat Consiliului Național cel târziu concomitent cu proiectul de lege privind finanțele federale pentru exercițiul financiar 2009.

2. Articolul 51, punctul 5, articolul 51b, în versiunea paragrafului 10, articolele 51c și 51d intră în vigoare la 1 ianuarie 2013. Articolul 51, punctul 4, și articolul 5 1b, punctele 7 – 9a, își încetează efectele la sfârșitul zilei de 31 decembrie 2012. Această situație juridică se aplică deja elaborării legii-cadru privind finanțele federale pentru exercițiile financiare 2013-2016, precum și legii privind finanțele federale pentru exercițiul financiar 2013 și adoptării legii de către Consiliul Național.
3. Articolul 51a, în versiunea Legii Federale, Monitorul Oficial I nr. 100/2003, continuă să se aplice până la sfârșitul zilei de 31 decembrie 2012.

38. Articolul 2, alineatul 3, articolul 3, alineatele 2 – 4, articolul 9, alineatul 2, articolul 10, alineatul 3, a doua și treia teză, articolul 20, alineatul 1 și 2, articolul 23f, alineatul 1, ultima teză, și alineatul 3, articolul 50, articolul 52, alineatul 1a, a șasea sub-secțiune a secțiunii A a celui de-al treilea capitol, articolul 67a, articolul 88, alineatul 1, articolul 90a, articolul 112, titlurile de deasupra articolului 115, secțiunea B a celui de-al cincilea (nou) capitol, titlurile de deasupra articolului 121 și articolul 129, articolul 134, alineatul 6, titlul de deasupra articolului 148a, articolul 148a, alineatele 3 – 5, articolul 148c ultima teză și titlul de deasupra articolului 149, în versiunea Legii Constituționale Federale, Monitorul Oficial I nr. 2/2008, intră în vigoare la 1 ianuarie 2008. Legile federale și ale landurilor, necesare în vederea adaptării la articolul 20, alineatul 2, ultima teză, și articolul 120b, alineatul 2, urmează să fie adoptate cel târziu până la sfârșitul zilei de 31 decembrie 2009.

39. Articolul 10, alineatul 1, punctele 1, 3, 6 și 14, articolul 78d, alineatul 2, articolul 102, alineatul 2, articolul 129, secțiunea B a celui de-al șaptelea (nou) capitol, articolul 132a, articolul 135, alineatele 2 și 3, articolul 138, alineatul 1, articolul 140, alineatul 1, prima teză, și articolul 144a, în versiunea Legii Constituționale Federale, Monitorul Oficial I nr. 2/2008, intră în vigoare la 1 iulie 2008. Următoarele dispoziții se aplică trecerii la noua situație juridică:

1. La 1 iulie 2008, fostul Tribunal Federal Independent în materie de azil devine Curtea competentă în materie de azil.
2. Până la numirea Președintelui, a Vicepreședintelui și a celorlalți membri ai Curții competente în materie de azil, fostul Președinte, fostul Vicepreședinte și ceilalți foști membri ai Tribunalului Federal Independent în materie de azil își exercită în continuare funcțiile. Măsurile necesare pentru numirea Președintelui, a Vicepreședintelui și a celorlalți membri ai Curții competente în materie de azil, precum și angajarea personalului extrajudiciar pot fi deja luate la sfârșitul zilei de publicare a Legii Constituționale Federale, Monitorul Oficial I nr. 2/2008.

3. Au dreptul să fie numiți în calitate de membri ai Curții competente în materie de azil membrii Tribunalului Federal Independent în materie de azil, care solicită numirea și care dețin calificările personale și profesionale pentru a fi numiți; se consideră că cerințele art. 129d, alineatul 3, sunt îndeplinite de acești solicitanți. Guvernul Federal decide cu privire la numirea acestor solicitanți.
4. Cauzele care la data de 1 Iulie 2008 se aflau pe rolul Tribunalului Federal Independent în materie de azil vor fi soluționate de Curtea competentă în materie de azil. Curtea Administrativă sau Curtea Constituțională continuă să judece cauzele care au ca obiect plângeri împotriva Tribunalului Federal Independent competent în materie de azil, dar Curtea competentă în materie de azil este considerată autoritate implicată.
5. Începând cu 28 Noiembrie 2007, în cauzele aflate pe rolul Tribunalului Federal Independent competent în materie de azil, plângerile cu privire la încălcarea obligației de a lua o decizie nu mai sunt admisibile. Cauzele care au ca obiect încălcarea obligației de a lua o decizie de către Tribunalul Federal Independent competent în materie de azil, care se află deja pe rolul Curții Administrative, se consideră suspendate la sfârșitul zilei de 30 iunie 2008; judecarea cauzelor al căror obiect este încălcarea obligației de a lua o decizie va fi continuată de Curtea competentă în materie de azil.

40. Articolul 27, alineatul 2, articolul 92, alineatul 2, articolul 122, alineatul 5, articolul 134, alineatele 4 și 5, precum și articolul 147, alineatul 4, prima teză, și alineatul 5, în versiunea Legii Federale Constituționale, Monitorul Oficial I nr. 2/2008, intră în vigoare la începutul perioadei legislaturii XXIV. Persoanelor care, la începutul perioadei legislaturii XXIV, dețin deja o funcție în înțelesul articolului 92, alineatul 2, articolului 122, alineatul 5, articolului 134, alineatele 4 și 5, precum și articolului 147, alineatul 4, prima teză, și alineatul 5, continuă să li se aplice reglementările aplicabile până la acea dată.

41. Articolul 28, alineatul 4, în versiunea Legii Constituționale Federale, Monitorul Oficial I nr. 31/2009, intră în vigoare la 1 aprilie 2009.

42. Articolul 20, alineatul 2, în versiunea Legii Federale Constituționale, Monitorul Oficial I nr. 50/2010 a intrat în vigoare la 1 octombrie 2010.

43. Articolul 23c, articolul 23d, alineatul 2, alineatul 3, prima și a doua teză, și alineatul 5, prima teză, articolele 23e – 23k și articolul 73, alineatul 2, din versiunea Legii Federale Constituționale, Monitorul Oficial I, nr. 57/2010 intră în vigoare la 1 august 2010.

44. Articolul 127a, alineatele 1, 3, 4, 7 – 9, articolul 127c și articolul 146, alineatul 1, din versiunea Legii Federale Constituționale, Monitorul Oficial nr. 98/2010, intră în vigoare la 1 ianuarie 2011.

45. Articolul 6, alineatul 4, articolul 26, alineatul 5, și articolul 60, alineatul 3, în versiunea Legii Federale Constituționale, Monitorul Oficial nr. 43/2011 intră în vigoare la 1 octombrie 2011. Abrogarea articolului 60, alineatul 3, a doua teză, până acum, nu afectează legea privind expulzarea casei Habsburg Lothringen și preluarea activelor lor, Monitorul Oficial nr. 209/1919.

46. Articolul 10, alineatul 1, punctul 11, și articolul 102, alineatul 2, din versiunea Legii Federale Constituționale, Monitorul Oficial nr. 58/2011, intră în vigoare la 1 ianuarie 2012. Pentru trecerea la noua situație juridică se aplică:

1. Dispozițiile legilor care reglementează legile landurile referitoare la spălare de bani devin legi federale, în sensul prezentei legi.
2. Ordonanțele au fost pronunțate în baza legilor menționate în subparagraful 1 și devin ordonanțe ale Federației și sunt considerate a fi modificate în mod corespunzător în măsura pentru a nu contrazice organizațional dispozițiile acestei legi.
3. Legea federală prevede în ce măsură legilor și ordonanțelor menționate la punctele 1 și 2 continuă să se aplice în cadrul procedurilor în curs la data de 1 ianuarie 2012; punerea în aplicare a acestor proceduri este datoria landurilor. Prevederile prezentei legi care se aplică în domeniul articolului 11 și se aplică în mod corespunzător pentru prezenta măsură.
4. Legea federală pot prevedea norme detaliate pentru trecerea la noua situație juridică.
5. Ministrul Federal în rapoartele către Consiliul Național și Consiliul Federal târziu până la 31 decembrie 2014 privind executarea în chestiuni de spălare de bani.

47. Articolul 15, alineatul 10, a doua teză, articolul 116a, alineatul 1, prima teză, articolul 116a, alineatul 1, punctele 1 și 2, articolul 116a, alineatul 2, punctele 3 și 6, și articolul 116b în versiunea Legii Federale Constituționale, Monitorul Oficial nr. 60/2011, intră în vigoare la 1 octombrie 2011.

48. Articolul 22, articolul 148a, articolul 148b, alineatul 1, prima teză, și alineatul 3, articolul 148c, ultima teză, articolul 148d, articolul 148g, alineatele 2 – 5, articolul 148h, alineatele 3 și 4, și articolul 148i, alineatul 3, în versiunea Legii Federale Constituționale, Monitorul Oficial nr. 1/2012 intră în vigoare la 1 iulie 2012. Măsurile organizatorice și personale necesare pentru începutul activității comisiilor și a Consiliului pentru Drepturile Omului poate fi deja adoptată de consiliul Avocatului Poporului la data publicării Legii federale BGBI. I nr. 1/2012. În cazul în care într-un land o lege constituțională a landului este în vigoare la 1 iulie 2012, prin care consiliul Avocatului Poporului a fost declarat de asemenea, competent pentru administrația landului în conformitate cu art. 148i alineatul 1, acesta este considerat a fi un land care a făcut uz de această autorizație. De asemenea, în ceea ce privește sarcinile conform articolului 148a, alineatul 3, în versiunea din Legea federală, Monitorul Oficial I nr. 1/2012.

Legile constituționale ale landurilor conform articolului 148i, alineatul 3, trebuie să fie transmise cel târziu până la data de 31 decembrie 2012.

49. Articolul 10, alineatul 1, subpunctele 1a și 17, articolul 26, alineatul 3, prima teză, articolul 26a, prima teză, și articolul 141, alineatul 3, prima teză, în versiunea Legii Federale Constituționale, Monitorul Oficial nr. 12/2012, intră în vigoare la 1 aprilie 2012. Simultan, articolul 10, alineatul 1, punctul 18, se abrogă.

50. Articolul 15, alineatele 3 și 4, articolul 78a, alineatul 1, articolul 78b, articolul 78c, articolul 78d, alineatul 2, și articolul 102, alineatul 1, în versiunea Legii Federale Constituționale, Monitorul Oficial nr. 49/2012, intră în vigoare la 1 septembrie 2012; în același timp, Ordonanța Guvernului Federal privind constituirea direcțiilor Poliției Federale și determinarea competenței regionale (Ordonanța Direcției de Poliție Federală, Monitorul Oficial II nr. 56/1999, se abrogă.

51. Pentru intrarea în vigoare a dispozițiilor care au fost modificate sau introduse prin Legea federală, Monitorul Oficial I nr. 51/2012, și pentru invalidarea dispozițiilor abrogate prin prezenta lege federală, precum și trecerea la noua situație juridică, următoarele prevederi urmează să se aplice:

1. măsurile organizaționale și personale necesare pentru începerea activității instanțelor administrative pot fi luate deja la data publicării Legii în Monitorul Oficial I nr. 51/2012. Pentru desemnarea membrilor instanțelor administrative înainte de 1 Ianuarie 2014, articolul 134, alineatele 2, 3, 5 și 6, în versiunea din Legea federală, Monitorul Oficial I nr. 51/2012, se aplică cu condiția ca propunerile triple pentru adunarea plenară a Curții Administrative, respectiv ale unui comitet ales dintre membrii săi, nu sunt necesare.
2. dreptul de a fi numit în calitate de membru al Curții Administrative a Federației aparține:
 - a. celui care este președintele, vicepreședinte sau președinte de cameră al Biroului Federal de licitații la 1 iulie 2012 și solicită să fie numit membru al Curții de administrație al Federației și are calificare personală și profesională pentru a îndeplini sarcinile legate de ocuparea forței de muncă în poziția planificată;
 - b. celui care este membru al Senatului Finanțelor Independente la 1 iulie 2012 și solicită să fie numit membru al Curții de administrație al Federației pentru Finanțe și are calificare personală și profesională pentru a îndeplini sarcinile legate de ocuparea forței de muncă în poziția planificată.
3. Președintele și Vicepreședintele Curții Administrative a Federației vor fi numiți de către guvernul federal în șase săptămâni după expirarea de la data publicării în Legea Federală, Monitorul Oficial I nr. 51/2012.
4. Cererea de a fi numit în calitate de alt membru al respectivei Curți Administrative a Federației poate fi depusă până la data de 31 decembrie 2012. Prerogativele articolului 134, alineatul 3, ultima teză,

sunt considerate a fi îndeplinite pentru astfel de solicitanți. Guvernul Federal decide în privința numirii unor astfel de solicitanți până la data de 28 februarie 2013. Persoanele a căror aplicație este refuzată au dreptul de a depune plângere împotriva hotărârii de refuz în conformitate cu articolul 130, alineatul 1, litera a, la instanța administrativă federală și în conformitate cu articolul 144 la Curtea Constituțională.

5. Dreptul de a numi membri în instanțele administrative ale landurilor și procedura privind numirea urmează să fie stabilite de către landuri în baza unor principii similare.
6. Articolul 10, alineatul 1, punctul 3, articolul 10, alineatul 1, punctul 8, articolul 11, alineatul 2, articolul 14a, alineatul 5, prima teză, articolul 14b, alineatul 5, teza a doua, articolul 15, alineatul 6 integral, mai puțin ultima teză, articolul 18, alineatul 5, articolul 22, articolul 23f, alineatul 2, articolul 42a, articolul 43, articolul 49, alineatul 2, articolul 50, alineatele 2 și 3, articolul 97, alineatele 2 și 4, articolul 101a, articolul 102, alineatul 2, articolul 117, alineatul 8, articolul 118, alineatul 3, punctul 9, articolul 127c, punctul 3, articolul 140a, articolul 147, alineatul 3, articolul 148a, alineatul 3, punctul 3, și articolul 148b, alineatul 1, prima teză, în versiunea Legii Federale, Monitorul Oficial I nr 51/2012, precum și articolul 131, alineatul 3, în versiunea de articol 1, subparagraful 61, și articolul 134, alineatul 3, în versiunea articolului 1, subparagraful 62, din prezenta lege federală intră în vigoare la o lună de la publicare; în același timp articolul 15, alineatul 5, articolul 98 și articolul 127c, punctul 4, vor deveni lipsite de efecte; articolul 10, alineatul 1, punctul 1, articolul 11, alineatul 9 (punctul 7 nou), articolul 12, alineatul 4, alineatul 2 (nou), articolul 20, alineatul 2, articolul 21, alineatul 1, ultima teză, articolul 81b, alineatul 3, prima teză, titlul capitolului B din al treilea – partea principală, articolul 82, alineatul 1, articolul 83, alineatul 1, articolul 86, alineatul 1, articolul 87, alineatul 3, articolul 88, alineatele 2 și 3, articolul 88a, articolul 89, alineatele 1 – 3 și 5, articolul 90, alineatul 1, articolul 90a, articolul 94, articolul 109, articolul 112, articolul 115, alineatul 2, articolul 118, alineatul 4, articolul 119a, punctul 9, articolele 129 – 136, inclusiv titlurile capitolelor (capitolul A nou din a șaptea parte principală), titlul capitolului D (capitolul B nou) din partea principală a șaptea, articolul 138, alineatul 1, punctul 2, articolul 139, alineatele 1, 3 și 4, prima teză, articolul 139a, articolul 140, alineatul 1, alineatul 3, ultima teză, și alineatul 4, prima teză, articolul 141, alineatul 1, articolul 144, articolul 147, alineatul 8, articolul 148i, alineatele 1 și 2, și preambulul în versiunea legii federale, Monitorul Oficial I nr 51/2012, intră în vigoare la 1 ianuarie 2014; simultan articolul 11, alineatele 7 și 8, articolul 12, alineatele 2 și 3, articolul

14b, alineatul 6, articolul 15, alineatul 7, articolul 81a, alineatul 4, ultima teză, articolul 81c, alineatul 3, articolul 103, alineatul 4, articolul 111, articolul 119a, alineatul 5, articolul 141, punctul 3, articolul 144a și articolul 148e nu se mai aplică.

7. La 1 ianuarie 2014, Curtea de azil devine Curtea Administrativă a Federației; membrii Curții de azil devin membri ai Tribunalul Administrativ al Federației.
8. La 1 ianuarie 2014, Senatele administrative independente din landuri, Biroul Federal de licitație și Senatul Independent al finanțelor (autorități administrative independente) se dizolvă; în plus autoritățile administrative numite în preambul (alte autorități administrative independente) se dizolvă. Competența de a continua procedura pendinte la data de 31 decembrie 2013 din cadrul acestor autorități, precum și procedura în curs la Autoritățile de Supraveghere cu privire la interpretări (articolul 119a, alineatul 5) trece la instanțele administrative; acest lucru este valabil și pentru procedurile în curs la alte autorități în care aceste autorități pot avea calitatea de autoritate superioară administrativă sau autoritate superioară în cadrul recursului, cu excepția organelor localităților.
9. Instanțele administrative înlocuiesc autoritățile administrative independente, alte autorități administrative independente și, în plângerile pe rol, toate celelalte autorități administrative cu excepția celor care au decis în prima și ultimă instanță sau care au avut sarcina de a decide, precum și cu excepția organelor municipale, înlocuiesc instanțele administrative în procedurile pendinte la Tribunalul Administrativ (Federal) și la Curtea Constituțională la data de 31 decembrie 2013. După încetarea procedurii în fața Curții Administrative privind lipsa de decizie a unei autorități administrative independente sau în fața Curții Constituționale cu privire la astfel de hotărâri, procedura va fi continuată în fața Curții Administrative.
10. Articolul 131, alineatul 3, în versiunea articolului 1, paragraful 61 din Legea federală 51/2012, continuă să se aplice în procedurile cu reclamații în curs la la Tribunalul Administrativ Federal, până la data 31 decembrie 2013.
11. Mai multe detalii cu privire la transferul de jurisdicție (competență) vor fi stabilite de Legea federală.

52. Articolele 50a – 50d, în versiunea Legii federale, publicate în Monitorul Oficial I nr. 65/2012, intră în vigoare simultan cu acordul de constituire a Mecanismului European de Stabilitate.

53. Articolul 10, alineatul 1, punctele 11 și 15, precum și articolul 102, alineatul 2, astfel cum au fost modificate prin legea federală, Monitorul Oficial I nr. 59/2013, se emit până la sfârșitul lunii de la promulgarea acestei legi federale.

54. Conform legii constituționale publicate în Monitorul Oficial I nr. 114/2013 cu modificările ulterioare, validează sau lipsește de efecte după caz următoarele:

1. Articolul 51, alineatele 4 și 6, din 06 iunie 2012;
2. Articolul 49, alineatul 2, punctul 1, de la 1 iulie 2012;
3. Articolul 7, alineatul 4, articolul 12, alineatul 1, punctul 1, articolul 14a, punctul 1, articolul 16, alineatul 5, articolul 52, alineatul 4, articolul 59b, alineatul 1, punctul 2, articolul 81, punctul 1, articolul 127 punctul 8, articolul 147, alineatul 6, articolul 148f, precum și nota de subsol de la alineatul 11, punctul 2, și nota de subsol referitoare la reglementarea cu aplicare până la sfârșitul lunii de la data proclamării acestei legi federal constituționale;
4. Articolul 94, alineatul 2, de la 1 ianuarie 2014;
5. Articolul 89, alineatele 2 – 4, articolul 139, alineatele 1 și 1a, alineatul 1b, a treia teză, alineatele 4 și 7, și articolul 140, alineatele 1 și 1a, alineatul 1b, a treia și ultima teză, alineatele 4 și 8, de 1 ianuarie 2015.

55. Articolul 6, alineatul 4, articolul 10, alineatul 1, punctul 1, articolul 130, alineatul 5, și articolul 141, alineatul 1, litera g, astfel cum a fost modificat prin legea federală constituțională publicată în Monitorul Oficial I nr. 115/2013 care devine valabil la 1 ianuarie 2014.

56. Odată cu legea de reformă a autorității și administrației școlare în 2013, Monitorul Oficial I nr. 164/2013 intră în vigoare:

1. Articolul 14, alineatul 5, literele a și b, precum și introducerea sintagmei din articolul 81b, alineatul 1, cu data publicării în gazeta oficială federală,
2. Articolul 81a, alineatul 1, la data de 1 septembrie 2013,
3. Articolul 14, alineatul 3, litera a, punctul 4, litera a, articolul 81 alineatele 2 și 3, articolul 81b, alineatul 1 (atâta timp cât aceasta nu este vizată de punctul 1), articolul 132, alineatele 1 și 4, precum și articolul 133, alineatul 6, la 1 august 2014.

57. Articolele 53 și 57, articolul 130, alineatul 1, articolul 136, alineatul 3, și articolul 138b, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 101/2014, intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2015.

58. Articolul 30a, cum a fost modificat prin Legea nr. 102/2014 publicată în Monitorul Oficial Federal, intră în vigoare la 1 ianuarie 2015.

Art. 152

Guvernul Federal aplică prezenta Constituție.